SUNT O LEGENDĂ

PARTEA I

IANUARIE 1976

Capitolul I

În acele zile noroase, Robert Neville nu ştia niciodată sigur când asfinţea soarele şi uneori *ei* apăreau pe străzi înainte ca el să se poată întoarce acasă.

Dacă ar fi avut o fire mai analitică, ar fi putut calcula momentul aproximativ al sosirii lor; dar el îşi păstrase încă obiceiul de o viaţă de a calcula căderea nopţii după cer, iar în zilele noroase această metodă nu funcţiona. Iată de ce optase pentru a rămâne pe lângă casă în acele zile. Se plimba prin apropierea casei în după-amiaza posomorâtă, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, lăsând peste umăr un firicel de fum. Verifica toate ferestrele pentru a vedea dacă fusese slăbită vreo scândură. După atacurile violente, scândurile erau adesea crăpate sau parţial desprinse şi trebuia să le înlocuiască. Era o muncă pe care o detesta. Astăzi, o singură scândură era pe jumătate desprinsă. *Nu-i ceva uimitor?* se gândi el.

În curtea din spate verifică sera şi rezervorul de apă. Uneori, structura din jurul rezervorului putea fi slăbită, ori colectoarele de ploaie, îndoite sau frânte. Alteori *ei* aruncau pietre peste gardul înalt ce înconjura sera şi sfâşiau plasa de deasupra, iar el era nevoit să înlocuiască tăbliile.

Astăzi, atât rezervorul cât şi sera erau neatinse.

Se îndreptă spre casă pentru a lua un ciocan şi nişte cuie. Pe când deschidea uşa din faţă, aruncă o privire spre reflecţia deformată a propriei figuri în oglinda crăpată pe care o fixase pe uşă cu o lună mai devreme. În câteva zile,

bucăţile zimţate ale oglinzii cu spate argintat aveau să cadă. *Lasă să cadă,* se gândi el. Era ultima blestemată de oglindă pe care o mai punea acolo; nu merita. Urma să pună în loc usturoi. Usturoiul avea întotdeauna efect.

Străbătu încet liniştea sumbră a camerei de zi, făcu la stânga în micul vestibul, apoi din nou la stânga în dormitor.

Pe vremuri, încăperea fusese bogat decorată – dar asta fusese mai demult. Acum era o încăpere pe deplin funcţională şi, având în vedere că patul şi biroul lui Neville ocupau un spaţiu atât de mic, acesta transformase o latură a camerei în atelier.

Un banc de lucru se întindea aproape de-a lungul întregului perete, pe suprafaţa sa făcută dintr-un lemn dur aflându-se un ferăstrău greu, un strung pentru lemn, o piatră de polizor şi o menghină. Deasupra, pe perete, erau atârnate la întâmplare rastele pentru sculele folosite de Robert Neville.

Luă un ciocan de pe banc şi culese câteva cuie dintr-una din lădiţe. Apoi ieşi din nou în curte şi fixă bine scândura de oblon. Azvârli cuiele nefolosite pe o grămadă de moloz din apropiere.

Rămase o vreme pe peluza din faţa casei privind în susul şi-n josul lui Cimarron Street, cufundată acum în tăcere.

Era un bărbat înalt, de treizeci şi şase de ani, de origine anglo-germană, cu nişte trăsături banale dacă nu punem la socoteală gura voluntară şi largă, precum şi ochii de un albastru intens, ochi care erau aţintiţi asupra ruinelor carbonizate ale caselor din apropiere. El le arsese până la temelii pentru a-i împiedica pe ei să sară pe acoperişul său folosindu-se de cele învecinate.

După câteva clipe respiră încet şi adânc şi reveni în casă. Azvârli ciocanul pe sofaua din camera de zi, apoi îşi aprinse o altă ţigară şi-şi turnă porţia de băutură de la mijlocul dimineţii.

Mai târziu, făcu un efort pentru a se îndrepta spre bucătărie şi pentru a curăţa mizeria acumulată în chiuvetă în

ultimele cinci zile. Ştia că trebuia să ardă farfuriile de hârtie şi tacâmurile folosite, să şteargă mobila de praf, să spele chiuvetele, cada de baie şi toaleta şi să schimbe cearşafurile şi feţele de pernă de pe pat, dar nu avea chef de aşa ceva.

Pentru că era bărbat şi era singur şi toate aceste lucruri nu aveau nici o importanţă pentru el.

Era aproape amiază. Robert Neville se afla în seră, culegând usturoi într-un coş.

La început i se făcea rău când mirosea o cantitate atât de mare de usturoi; stomacul îi era tot timpul întors pe dos. Acum, mirosul era în casă, îi era impregnat în haine, iar uneori se gândea că trebuia să-i fi pătruns chiar şi în carne. De-abia îl mai remarca.

După ce culese destule căpăţâni, se întoarse în casă şi le dădu drumul în chiuvetă. Dădu un bobârnac întrerupătorului, lumina clipi şi îşi căpătă strălucirea normală. Printre dinţii încleştaţi îi scăpă un şuierat dezgustat. Din nou generatorul! Trebuia să citească iarăşi instrucţiunile şi să verifice legăturile electrice. Şi, dacă era prea greu de depanat, va trebui să-şi instaleze un nou generator.

Furios, trase un scaun cu picioare înalte lângă chiuvetă, apucă un cuţit şi se aşeză, suflând din greu.

La început, separă căpăţânile în căţei mici, în formă de seceră. Apoi tăie în două fiecare căţel tare şi roz, scoţând la lumină miezul cărnos. Aerul se umplu de mirosul usturător şi pătrunzător. Când deveni prea supărător, dădu drumul la instalaţia de aer condiţionat şi curentul îndepărtă cea mai mare parte din miasmă.

Se întinse şi luă o daltă de spart gheaţa de pe un rastel din perete. Găuri fiecare jumătate de căţel, apoi îi prinse împreună cu sârmă până ce obţinu douăzeci şi cinci de şiraguri.

La început, atârnase aceste şiraguri deasupra ferestrelor. Dar *ei* aruncaseră pietre de la depărtare până ce el fusese obligat să acopere geamurile sparte cu bucăţi de placaj. În cele din

urmă, într-o bună zi, rupsese placajul şi bătuse în loc rânduri egale de scânduri. Casa se transformase într-un cavou lugubru, dar tot era mai bine decât să zboare pietrele prin camere, stârnind o ploaie de cioburi de sticlă. Şi, de îndată ce montase cele trei instalaţii de aer condiţionat, n-a mai fost chiar atât de rău. Un om se obişnuieşte cu orice atunci când e nevoie.

Când isprăvi de înşirat căţeii de usturoi, ieşi afară şi-i agăţă pe rama ferestrelor, dând jos vechile şiraguri, care-şi pierduseră cea mai mare parte a mirosului.

Trebuia să facă această operaţiune de două ori pe săptămână. Era prima sa măsură de apărare până ce avea să găsească alta mai bună.

Apărare? se gândea el adesea. *Pentru ce?*

Toată după-amiaza confecţionă ţăruşi.

Îi prelucră la strung din pene groase de lemn, tăiate cu ferăstrăul la o lungime de douăzeci de centimetri. Apoi le fasonă la polizor până ce deveniră ascuţite ca nişte pumnale.

Era o muncă obositoare, monotonă, ce umplea aerul cu un praf de lemn fierbinte, o pulbere care i se depunea pe toţi porii şi-i pătrundea în plămâni, făcându-l să tuşească.

Şi totuşi, nu părea să avanseze deloc. Indiferent câţi ţăruşi ar fi făcut, dispăreau cât ai clipi din ochi. Iar penele se găseau din ce în ce mai greu. Până la urmă va trebui să prelucreze bucăţi dreptunghiulare de lemn. *N-ar fi distractiv aşa ceva?* se gândi el iritat.

Totul era foarte deprimant şi-l determina să caute un mijloc mai eficace pentru a-i distruge. Dar cum să-l găsească dacă nu-i dădeau nici o şansă de a o lăsa mai uşor cu munca şi de a gândi?

În timp ce lucra la strung, ascultă simfoniile a treia, a şaptea şi a noua de Beethoven, la difuzorul instalat în dormitor. Era mulţumit că învăţase de timpuriu în viaţă, de la mama sa, să aprecieze acest gen de muzică. Îl ajuta să-şi umple teribilele ore libere.

Începând de la ora patru, ochii i se îndreptau mereu spre ceasul de pe perete. Lucra în tăcere, cu buzele strânse, cu o ţigară în colţul gurii şi privirea fixată pe cuţitul de strung ce mușca din lemn, împrăştiind praful pe podea.

Patru şi un sfert. Patru şi jumătate. Cinci fără un sfert.

Peste încă o oră, ticăloşii ăia dezgustători aveau să se apropie din nou de casă. De îndată ce se făcea întuneric.

Stătea lângă frigiderul uriaş, pregătindu-şi cina. Ochii săi istoviţi se plimbau de la mormanele de carne la legumele congelate, de la pâine şi produse de patiserie la fructe şi îngheţată.

Alese două cotlete de miel, fasole verde şi o cutiuţă cu şerbet de portocale. Scoase recipientele respective din frigider şi împinse uşa cu cotul.

Porni apoi spre grămezile inegale de cutii de tablă, stivuite până la tavan. Luă o cutie cu suc de roşii şi părăsi camera ce odinioară fusese a lui Kathy şi care acum aparţinea stomacului său.

Se deplasă încet de-a curmezişul camerei de zi, privind fototapetul ce acoperea peretele din spate. Reprezenta o faleză stâncoasă situată deasupra undelor albastre-verzui ale unui ocean, ce se spărgeau şi inundau o serie de stânci negre. Departe, în înaltul cerului senin şi albastru, pescăruşi albi pluteau duşi de vânt, iar în partea dreaptă un copac noduros atârna deasupra abisului cu ramurile negre înălţându-se spre cer.

Neville se îndreptă spre bucătărie şi dădu drumul pe masă tuturor produselor, cu ochii aţintiţi pe ceas. Şase fără douăzeci. *Curând.*

Turnă nişte apă într-o crăticioară şi o puse pe sobă. Apoi dezgheţă cotletele şi le aşeză pe grătar. Apa fierbea deja, aşa încât dădu drumul fasolei congelate înăuntru şi o acoperi, gândindu-se că, probabil, cuptorul electric era de vină pentru supraîncărcarea generatorului.

Își tăie două felii de pâine și-și turnă un pahar cu suc de roșii. Se așeză la masă și privi secundarul roșu care se deplasa încet pe cadranul ceasului. Ticăloșii aveau să apară curând.

După ce termină sucul, se îndreptă către ușa din față și ieși pe verandă. Coborî scările pe peluză și păși spre trotuar.

Cerul se întuneca și se făcea răcoare. Privi în susul și-n josul lui Cimarron Street, în vreme ce briza rece îi ciufulea părul blond. Ăsta era necazul cu zilele noroase; niciodată nu știai când soseau.

Ei bine, cel puțin erau mai plăcute decât blestematele de furtuni cu praf. Ridicând din umeri, traversă din nou peluza și intră în casă, închizând și zăvorând ușa în spatele său, trăgând și bara groasă de-a curmezișul ușii. Apoi se duse în bucătărie, întoarse cotletele și stinse focul de sub cratița cu fasole.

Punea mâncarea în farfurie, când se opri brusc, iar ochii i se îndreptară rapid spre ceas. Șase și douăzeci și cinci. Ben Cortman strigă:

– Neville, ieși afară!

Robert Neville se așeză oftând și începu să mănânce.

Se așeză în camera de zi, încercând să citească. Își preparase un whisky cu sifon la micul său bar și ținea în mână paharul rece în timp ce citea un text de psihologie. Din difuzorul plasat deasupra ușii vestibulului răsuna la maximum muzica lui Schönberg.

Totuși nu era suficient de tare. Încă îi auzea afară, murmurând și pășind primprejur, țipând, mârâind și luptându-se între ei. Din când în când, o piatră sau o cărămidă cădea cu zgomot surd pe casă. Uneori lătra câte un câine.

Și toți erau acolo pentru același lucru.

Robert Neville închise ochii preț de o clipă și-și strânse buzele. Apoi îi redeschise și își aprinse altă țigară, lăsând fumul să-i pătrundă adânc în plămâni.

Își dorea să fi avut timp pentru a-și izola fonic casa. Nu ar fi fost chiar așa de rău dacă n-ar fi trebuit să-i asculte. Chiar și după cinci luni, tot îl enervau.

Nu se mai uita la ei. La început făcuse o gaură în fereastra din față și-i urmărise. Apoi femeile îl zăriseră și începuseră să ia tot felul de poziții scabroase, pentru a-l ademeni afară din casă. El nu dorea să privească așa ceva.

Puse cartea deoparte și fixă deprimat covorul în timp ce asculta *Verkärte Nacht*[1] transmis de difuzor. Știa că-și putea pune tampoane în urechi pentru a nu-i mai auzi, însă asta ar fi însemnat să nu mai audă muzica și nu dorea să simtă că îl forțau să stea într-un fel de cochilie.

Închise din nou ochii. Femeile făceau totul să fie atât de dificil, se gândi el, femeile care pozau precum niște marionete desfrânate în noapte, cu gândul că avea să le vadă și avea să se hotărască să iasă din casă.

Fu zguduit de un frison. În fiecare noapte era la fel. Citea și asculta muzică. Apoi începea să se gândească la izolarea fonică a casei, iar după aceea la femei.

În adâncul corpului său, acea căldură se manifestă din nou și el își strânse buzele atât de tare până când deveniră albe. Cunoștea bine fenomenul și îl exaspera faptul că nu-l putea stăpâni. Se manifesta din ce în ce mai puternic până ce nu mai putea rămâne locului. Apoi se ridica în picioare și se plimba agale prin cameră, cu pumnii goliți de sânge atârnându-i pe lângă corp. Uneori punea în funcțiune proiectorul sau dădea drumul la muzică atât de tare încât îl dureau urechile. Trebuia să acționeze cumva când se simțea realmente rău.

Simți cum mușchii abdomenului i se contractă dureros. Ridică de jos cartea și încercă să citească, buzele silabisind fiecare cuvânt, încet și penibil.

---

[1] *Noapte transfigurată*, sextet de coarde op. 4 de Arnold Schönberg (n.tr.)

Numai că, într-o clipă, cartea îi căzu din nou în poală. Aruncă o privire spre biblioteca aflată în faţa sa. Toate cunoştinţele din acele cărţi nu puteau să stingă focul din el; toate cuvintele secolelor nu puteau să pună capăt poftelor stupide şi fără de cuvinte ale cărnii sale.

Toate acestea îl făcură să suspine. Era o insultă pentru un bărbat. În regulă, era un instinct natural, dar nu mai exista nici un mijloc pentru a şi-l satisface. Îl obligaseră la celibat, aşadar trebuia să trăiască astfel. *Ai minte, nu?* se întrebă el. *Ei bine, foloseşte-o!*

Se întinse şi dădu muzica şi mai tare, apoi se sili să citească o pagină întreagă fără să facă nici o pauză. Citi despre celulele de sânge forţate să treacă prin membrane, despre limfa albă ce transporta dejecţiile prin tuburi blocate de ganglionii limfatici, despre limfocite şi leucocite.

„... pentru a se vărsa în zona umărului stâng, lângă torace, într-o venă mare a sistemului circulator."

Cartea se închise cu un pocnet înăbuşit.

De ce nu-l lăsau în pace? Credeau că-l pot avea toţi? Erau chiar atât de proşti încât credeau aşa ceva? De ce în fiecare noapte? După cinci luni era de crezut că sosise vremea să renunţe şi să încerce în altă parte.

Se duse la bar şi-şi turnă un alt pahar. Pe când se întorcea spre scaun auzi pietrele zăngănind pe acoperiş şi aterizând cu nişte bufnituri surde în tufişurile de lângă casă. Dominând zgomotele, auzi vocea lui Ben Cortman strigând aşa cum făcea întotdeauna:

– Neville, ieşi afară!

Într-o zi am să pun mâna pe ticălosu' ăla, se gândi el sorbind adânc din băutura amară. *Într-o zi o să-i înfig un ţăruş drept în blestematu' lui de piept. O să fac un ţăruş de jumătate de metru, special pentru el, împodobit cu panglici, ticălosu' naibii!*

Mâine. Mâine avea să izoleze fonic casa. Unghiile i se înfipseră în palmele cu încheieturile albe. Nu mai putea

suporta să se gândească la femei. Poate că nu s-ar gândi la ele dacă nu le-ar auzi. Mâine. *Mâine.*

Muzica se termină, iar el luă vraful de discuri de pe pick-up şi le strecură la loc în mapele de carton. Acum îi auzea şi mai clar. Întinse mâna după primul disc, îl aşeză pe platanul pick-up-ului şi răsuci butonul de volum până la maxim.

The Year of the Plague[1] de Roger Leie îi răsună în urechi. Viorile scârţâiau şi se tânguiau, timpanele răsunau puternic, aidoma bătăilor unei inimi muribunde, flautele intonau teme ciudate, atonale.

Într-un acces de furie, smulse discul şi-l izbi de genunchiul drept. De mult dorise să-l spargă. Merse ţeapăn spre bucătărie şi aruncă bucăţile la cutia de gunoi. Apoi rămase în odaia întunecată, cu ochii închişi, cu dinţii clănţănind şi cu mâinile acoperindu-şi urechile. *Lăsaţi-mă în pace, lăsaţi-mă în pace, lăsaţi-mă în pace!*

N-avea nici un rost, nu-i putea învinge pe timp de noapte. N-avea nici un rost să încerce; noaptea era domeniul lor. Acţiona extrem de prosteşte, încercând să-i învingă. Să urmărească un film? Nu, n-avea chef să monteze proiectorul. Avea să se bage în pat şi să-şi pună dopurile în urechi. Oricum, aşa proceda în fiecare seară.

Rapid, încercând să nu se gândească deloc, se îndreptă spre dormitor şi se dezbrăcă. Îşi puse pantalonii de la pijama şi intră în baie. Nu purta niciodată bluza de la pijama; era un obicei deprins în Panama, în timpul războiului.

În timp ce se spăla, îşi contemplă în oglindă pieptul lat, părul negru din jurul mameloanelor şi din centrul pieptului. Privi crucea bogat împodobită pe care şi-o tatuase pe piept în Panama, într-o noapte când se îmbătase. *Ce nebun eram pe atunci!* se gândi. Ei bine, poate că acea cruce îi salvase viaţa.

---

[1] Anul molimei (n.tr.)

Își spălă cu grijă dinții; încerca să-i îngrijească cât mai bine pentru că acum era propriul său dentist. Din unele lucruri se putea alege praful, dar nu și din sănătatea sa, se gândi. *Atunci de ce nu încetezi a turna alcool în tine?* se întrebă el. *Dar de ce nu taci dracului odată?*

Trecu prin casă și stinse luminile. Privi fototapetul câteva clipe, încercând să își închipuie că era cu adevărat oceanul. Dar cum putea crede așa ceva, cu toate bufniturile, urletele, mârâiturile și țipetele ce veneau din noapte?

Stinse lampa din camera de zi și intră în dormitor.

Când văzu rumegușul ce acoperea patul scoase un sunet de dezgust. Îl îndepărtă cu câteva mișcări rapide de mână, socotind că ar fi mai bine să construiască un perete despărțitor între atelier și partea din camera în care dormea. *Mai bine ai face asta, mai bine ai face astălaltă,* gândi morocănos. Erau atât de multe blestematele de *lucruri de făcut* încât nu va mai ajunge niciodată să se ocupe de adevărata problemă.

Își puse tampoanele în urechi și îl învălui o liniște deplină. Stinse lumina și se strecură între cearșafuri. Privi cadranul fosforescent al ceasului și văzu că era zece și câteva minute. *Tocmai bine,* își zise. *În felul acesta, am să mă scol devreme mâine-dimineață.*

Rămase întins în pat, respirând cu nesaț în întunecimea din jur, sperând să-i vină somnul. Numai că liniștea nu-l ajuta. Încă îi putea zări acolo afară, putea să-i vadă pe acei oameni cu fețe albe dând târcoale casei și căutând fără încetare un mijloc de a ajunge la el. Probabil că unii dintre ei stăteau ghemuiți pe picioarele dinapoi, precum câinii, cu ochii strălucitori îndreptați spre casă, cu dinții scrâșnind ușor, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Și femeile...

Chiar era nevoie să înceapă din nou să se gândească la ele? Cu un blestem pe buze, se întoarse pe burtă și-și afundă capul în perna fierbinte. Zăcu acolo, respirând greoi, cu

corpul zvârcolindu-i-se uşor sub cearşaf. *Să vină dimineaţa!* Mintea îi repeta aceste cuvinte în fiecare noapte. *Dumnezeule, să vină odată dimineaţa!*

O visă pe Virginia, ţipă prin somn, iar degetele se încleştară pe cearşafuri ca nişte gheare cuprinse de frenezie.

Capitolul II

Deşteptătorul sună la cinci şi jumătate, iar Robert Neville întinse o mână amorţită în obscuritatea dimineţii şi apăsă butonul soneriei.

Se întinse după pachetul de ţigări şi-şi aprinse una, apoi rămase aşezat. Peste câteva momente se ridică din pat, se îndreptă spre camera de zi, cufundată încă în întuneric, şi deschise vizorul de la uşă.

Afară, pe peluză, figurile întunecate stăteau nemişcate, precum nişte soldaţi tăcuţi, la datorie. În timp ce privea, câţiva începură să se îndepărteze şi el îi auzi murmurând nemulţumiţi între ei. Se termina încă o noapte.

Se întoarse în dormitor, aprinse lumina şi se îmbrăcă. Pe când îşi trăgea cămaşa, îl auzi pe Ben Cortman:

– Neville, ieşi afară!

Şi asta a fost tot. Imediat după aceasta, plecară cu toţii, mai slăbiţi decât veniseră. Dacă nu cumva îl atacaseră pe unul de-al lor. O făceau adesea. Nu mai exista nici o legătură de prietenie sau rudenie între ei. Nevoia era singura lor motivaţie.

După ce se îmbrăcă, Neville se aşeză pe pat cu un mormăit şi întocmi lista pentru acea zi:

Strungul la Sears
Apă
Verificarea generatorului
Pene (?)
Activităţi obişnuite

Își luă micul dejun în grabă: un pahar cu suc de portocale, o felie de pâine prăjită și două cești de cafea. Termină repede, dorindu-și să aibă răbdarea de a mânca mai încet.

După micul dejun aruncă la gunoi farfuria și cana de hârtie și-și spălă dinții. Cel puțin, îi rămăsese măcar un obicei bun, se consolă singur.

Primul lucru pe care-l făcu când ieși afară fu să privească cerul. Era senin, fără pic de nor. Putea pleca în oraș. *Bine.*

În vreme ce traversa veranda, lovi cu pantoful câteva bucăți de oglindă. *Ei bine, lucrul ăsta blestemat s-a sfărâmat exact așa cum m-am gândit că se va întâmpla,* își zise. Avea să curețe mai târziu.

Unul din corpuri era răstignit pe trotuar; celălalt era pe jumătate ascuns în tufișuri. Ambele erau femei. Aproape întotdeauna erau femei.

Descuie ușa garajului și dădu înapoi Willys-ul trăgând în plămâni aerul proaspăt de dimineață. Apoi ieși din camionetă și deschise oblonul din spate. Își puse mănușile groase și se îndreptă spre femeia de pe trotuar.

Categoric, că nu e nimic atrăgător la ele în lumina zilei, își zise în timp ce le târî pe peluză și le aruncă pe foaia de cort. Nu mai era nici o picătură de sânge în ele; ambele femei aveau culoarea peștelui scos din apă. Încuie oblonul din spate.

Dădu ocol peluzei, culegând pietre și cărămizi și băgându-le într-un sac de pânză. Puse sacul în camionetă și-și scoase mănușile. Intră în casă, se spălă pe mâini și-și pregăti dejunul: două sendvișuri, câteva prăjituri și un termos cu cafea fierbinte.

Când isprăvi cu toate, intră în dormitor și luă un săculeț cu țăruși. Îl aruncă pe spate și-l prinse de tocul în care-și ținea ciocanul de lemn. Ieși apoi din casă, încuind ușa din față în urma lui.

N-avea rost să-şi bată capul căutându-l în acea dimineaţă pe Ben Cortman; avea prea multe alte lucruri de făcut. Preţ de o clipă, se gândi la izolarea fonică a casei, pe care şi-o propusese s-o facă. *Ei bine, la dracu' cu ea, am s-o fac mâine sau în vreo zi noroasă.*

Se sui în camionetă şi verifică lista. *Strungul la Sears* era primul obiectiv pe care trebuia să-l îndeplinească. Bineînţeles, după ce avea să scape de cadavre.

Porni maşina, dădu înapoi până în stradă şi se îndreptă spre Compton Boulevard. Aici făcu la dreapta şi porni spre est. De ambele părţi ale drumului se înălţau case tăcute, iar maşinile, goale şi lipsite de viaţă, erau parcate în curbe.

Ochii lui Robert Neville se îndreptară o clipă spre indicatorul de benzină. Mai avea jumătate de rezervor, dar putea să se oprească pe Western Avenue pentru a face plinul. N-avea nici un rost să folosească benzina stocată în garaj până când nu era neapărată nevoie de aşa ceva.

Intră în staţia pustie şi frână. Luă o canistră de benzină şi o răsturnă în rezervor, până ce lichidul chihlimbariu dădu pe dinafară şi se scurse pe ciment.

Verifică uleiul, apa, bateria şi cauciucurile. Totul era în stare bună. De obicei aşa era, pentru că îşi îngrijea foarte bine maşina. Dacă s-ar fi stricat vreodată în asemenea hal încât să nu poată ajunge acasă până la apusul soarelui...

Ei bine, n-avea nici un rost să-şi facă griji în privinţa asta. Dacă se va întâmpla vreodată, ăsta îi va fi sfârşitul.

Îşi continuă drumul pe Compton Boulevard, trecu de sondele înalte de petrol, trecu prin Compton şi pe toate străzile tăcute. Nu se vedea nimeni, pe nicăieri.

Dar Robert Neville ştia unde erau.

Focul ardea deja. Pe măsură ce maşina se apropia, îşi puse mănuşile şi masca de gaze, privind prin ea linţoliul de fum ce plutea deasupra pământului. Întregul teren fusese

excavat şi transformat într-o groapă enormă; asta se întâmplase în iunie 1975.

Neville parcă maşina şi coborî, nerăbdător să termine repede treaba. Ridicând cârligul şi lăsând să cadă oblonul din spatele camionetei, trase afară unul dintre cadavre şi-l târî până la marginea gropii. Acolo îl ridică în picioare şi-i dădu un brânci.

Cadavrul se izbi şi se rostogoli pe panta abruptă până ce se opri pe mormanul mare de resturi fumegânde de pe fundul gropii.

Robert Neville respira cu greutate, grăbindu-se spre camionetă; întotdeauna se simţea de parcă s-ar fi sufocat atunci când se afla aici, chiar dacă avea masca de gaze pe faţă.

Târî al doilea cadavru până la marginea gropii şi-l împinse înăuntru. Apoi, răsturnând deasupra sacul cu pietre, se grăbi spre maşină şi o luă din loc.

După patru sute de metri, îşi scoase masca şi mănuşile şi le aruncă în spatele camionetei. Deschise gura şi trase în plămâni aer proaspăt. Scoase un bidonaş din torpedou şi luă o duşcă zdravănă de whisky arzător. Îşi aprinse o ţigară şi trase din ea adânc. Uneori trebuia să se ducă la groapa fumegândă în fiecare zi, timp de nenumărate săptămâni, iar lucrul acesta îi făcea întotdeauna rău.

Undeva, acolo jos, se afla Kathy.

În drum spre Inglewood se opri la un magazin pentru a-şi lua câteva sticle cu apă minerală.

Intrând în magazinul pustiu, mirosul de alimente în putrefacţie îi invada nările. Împinse repede un cărucior de metal în sus şi-n jos printre rafturile pline de praf, izul pătrunzător de descompunere strepezindu-i dinţii şi determinându-l să respire pe gură.

Găsi sticlele de apă în spatele magazinului şi, cu această ocazie, descoperi şi o uşă care dădea spre un şir de trepte. După ce-şi puse sticlele în cărucior, o luă în sus pe scări.

Proprietara magazinului putea fi undeva pe acolo; se putea pune pe treabă.

Erau două camere. În camera de zi, zăcând pe o canapea, se afla o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-o haină roşie de casă. Pieptul i se ridica şi cobora încet, aşa cum stătea întinsă acolo, cu ochii închişi şi mâinile încrucişate pe stomac.

Mâinile lui Robert Neville bâjbâiră după ţăruşi şi ciocanul de lemn. Întotdeauna îi venea greu când erau în viaţă; în special când era vorba de femei. Putea simţi cum îi revine din nou acel impuls fără sens, încordându-i muşchii. Se străduí să-l ignore. Era ceva de domeniul demenţei, fără vreun argument raţional.

Femeia nu scoase nici un sunet în afara unui gâfâit brusc şi răguşit. Pătrunzând în dormitor, Robert auzi un sunet asemănător cu susurul apei. *Ei bine,* se întrebă el, *ce altceva pot să fac?* – şi asta pentru că încă mai simţea nevoia să se convingă pe sine că proceda corect.

Rămase în cadrul uşii dormitorului, holbându-se la micul pat amplasat lângă fereastră, înghiţi în sec şi simţi cum respiraţia i se opreşte în piept. Apoi, cu un impuls brusc, păşi spre o latură a patului şi privi în jos spre ea.

De ce mi se pare că toate seamănă cu Kathy? se întrebă, scoţând cu mâini tremurânde din săculeţ al doilea ţăruş.

Conducând încet spre Sears, încercă să uite, întrebându-se de ce doar ţăruşii de lemn erau buni.

Se încruntă în timp ce înainta pe bulevardul pustiu, singurul sunet ce se auzea fiind cel înăbuşit al motorului maşinii. Părea fantastic că îi trebuiseră cinci luni pentru a-şi pune o astfel de întrebare.

Asta îi aduse în minte o altă întrebare. Cum se făcea de reuşea întotdeauna să lovească direct în inimă? Trebuia să fie în inimă; aşa spusese doctorul Busch. Şi totuşi, el, Robert Neville, nu poseda nici un fel de cunoştinţe de anatomie.

Ridică din sprâncene. Îl irita faptul că săvârşise de atâtea ori acest procedeu atât de hidos, fără să se oprească măcar o dată să-şi pună întrebări referitoare la el.

Clătină din cap. *Nu, trebuie să reflectez cu grijă,* îşi spuse, *trebuie să adun toate întrebările înainte de a încerca să răspund la ele. Lucrurile trebuie făcute corect, într-un mod ştiinţific.*

Mda, mda, mda, se gândi, *reminiscenţe ale bătrânului Fritz.* Acesta fusese numele tatălui său. Neville îşi disprețuise tatăl şi luptase până la capăt împotriva dobândirii logicii şi a facilităţilor mecanice ale tatălui său. Acesta murise negând violent existenţa vampirilor, până la ultima suflare.

Ajuns la Sears, luă strungul, îl sui în camionetă, apoi cercetă magazinul.

În subsol erau cinci, ascunzându-se în diverse locuri întunecate. Neville îl descoperi pe unul dintre ei în interiorul unei vitrine frigorifice. Începu să râdă când văzu bărbatul zăcând în coşciugul său emailat; părea un loc atât de caraghios în care să te ascunzi!

Mai târziu, se gândi cât de lipsită de umor era lumea în care trăia, dacă se putea distra de minune din atâta lucru.

Pe la orele două parcă maşina şi-şi luă prânzul. Totul părea să miroasă a usturoi.

Şi asta îl făcu să se întrebe despre efectul pe care îl avea usturoiul asupra lor. *Mirosul trebuie să fi fost motivul care îi pusese pe fugă, dar de ce?*

Totul în privinţa lor era ciudat; faptul că stăteau înăuntru în timpul zilei, faptul că evitau usturoiul, moartea prin înfigerea unui ţăruş, frica recunoscută faţă de cruci, teama presupusă faţă de oglinzi.

Să luăm ultimul fapt... Conform legendei, erau invizibili în oglinzi, dar Robert ştia că nu era adevărat. La fel de neadevărat precum credinţa că se puteau transforma în lilieci. Aceasta era o superstiţie pe care o putea uşor demola

logica îmbinată cu observaţia. Era la fel de prostesc să crezi că se puteau transforma în lupi. Fără nici o îndoială, existau câini-vampiri; îi văzuse şi-i auzise în afara casei sale în timpul nopţii. Însă erau doar câini.

Robert Neville îşi strânse brusc buzele. *Las-o baltă,* îşi spuse, *nu eşti gata încă.* Avea să vină vremea când îşi va încerca puterile cu toate acestea, una câte una, dar vremea aceea nu sosise încă. Erau destule lucruri de care trebuia să se neliniştească acum.

După-masă, luă casele la rând şi-şi folosi toţi ţăruşii. Avea patruzeci şi şapte.

Capitolul III

„Puterea vampirului stă în faptul că nimeni nu crede în existenţa sa".

Mulţumesc, doctore Van Helsing, se gândi el lăsând din mână exemplarul din *Dracula.* Rămase nemişcat privind mâhnit rafturile bibliotecii, ascultând cel de-al doilea concert pentru pian al lui Brahms, cu un pahar de whisky cu lămâie în mâna dreaptă şi o ţigară între dinţi.

Era adevărat. Cartea era un talmeş-balmeş de superstiţii şi de clişee melodramatice, dar fraza respectivă era adevărată: nimeni nu crezuse în existenţa lor şi cum ar fi putut cineva să lupte împotriva cuiva în a cărui existenţă nici măcar nu crede?

Asta fusese situaţia. Ceva înfricoşător, ceva aparţinând nopţii se furişase venind din Evul Mediu. Ceva lipsit de orice suport credibil, ceva ce fusese înmormântat în paginile literaturii de ficţiune. Vampirii erau demodaţi, aparţineau paginilor idilice ale lui Summers[1] sau ale celor melodramatice ale lui Stoker; erau personaje cărora li se dedica câte o scurtă notiţă în *Enciclopedia britanică* sau reprezentau un material bun doar pentru cărţile de factură îndoielnică ale unor scriitori de mâna a doua ori pentru

---

[1] Montague Summers (1880–1948) – cunoscut cercetător al fenomenelor oculte, al magiei şi al vampirilor (n.tr.)

filmele de serie B. O legendă cu un suport firav ce trecea dintr-un secol în altul. *Ei bine, era adevărat.*

Sorbi o înghiţitură din pahar şi închise ochii, în timp ce lichidul rece i se scurgea pe gât şi-i încălzea stomacul. *Era adevărat,* se gândi, *dar nimeni nu avusese vreodată ocazia să cunoască adevărul.* Oh, ştiau ei că tot exista ceva, dar nu putea fi asta – nu *asta. Asta* era imaginaţie, *asta* era superstiţie – nu exista un lucru ca *acesta.*

Şi, înainte ca ştiinţa să cerceteze legenda respectivă, legenda înghiţise atât ştiinţa, cât şi orice altceva.

Nu găsise nici o pană de lemn în acea zi. Nu verificase generatorul. Nu îndepărtase cioburile de oglindă. Nu-şi luase cina; îşi pierduse pofta de mâncare. Nu era greu. O pierdea în cea mai mare parte a timpului. Nu putea face lucrurile pe care le făcuse în acea după-amiază pentru ca apoi să vină acasă şi să se îndoape după pofta inimii. Nici măcar acum, după cinci luni.

Se gândi la cei unsprezece – nu, doisprezece copii din acea după-amiază şi-şi termină băutura din două înghiţituri.

Clipi din ochi şi camera oscilă puţin în faţa sa. *Te faci praf, tăticule,* îşi zise el. *Şi ce dacă?* răspunse tot el. *Este altcineva mai îndreptăţit s-o facă?*

Azvârli cartea în celălalt colţ al camerei. *Van Helsing şi Mina şi Jonathan şi Conte-cu-ochii-injectaţi şi voi toţi! Numai născociri, numai extrapolări prosteşti pe o temă sumbră!*

Un chicotit ce se transformă în tuse îi ieşi din piept. Afară, Ben Cortman îl strigă, invitându-l să iasă din casă. *Imediat, Benny,* îşi spuse el. *De îndată ce-mi pun smochingul...*

Ridică din umeri şi scrâşni din dinţi. *Ies imediat. Ei bine, de ce nu? De ce să nu ies afară? E un mijloc sigur de a scăpa de ei.*

Să devină unul asemenea lor.

Chicoti, gândindu-se cât de simplu ar fi fost acest lucru, apoi se puse în mişcare şi se îndreptă împleticindu-se

spre bar. *De ce nu!* Mintea îi lucra cu febrilitate. De ce să se complice atât, câtă vreme o uşă dată de perete şi câţiva paşi puteau rezolva definitiv problema?

Pe viaţa sa că nu ştia! Exista, desigur, posibilitatea îndepărtată să mai existe pe undeva câţiva asemenea lui, câţiva care încercau să supravieţuiască cu speranţa că într-o bună zi aveau să se afle din nou în mijlocul celor la fel cu ei. Dar cum să-i poată găsi vreodată, dacă nu se aflau la o distanţă de o zi de mers cu maşina?

Ridică din umeri şi-şi mai turnă nişte whisky în pahar; renunţase la şmecherii cu luni în urmă. Usturoi la ferestre şi plase peste seră; arderea cadavrelor şi transportarea pietrelor; încetul cu încetul, numărul celor nepământeni se micşora. De ce să se amăgească singur? Nu va mai găsi niciodată pe altcineva.

Corpul i se lăsă cu greutate pe scaun. *Iată-mă aici, băieţaşi, stând confortabil ca o ploşniţă pe o pătură, înconjurat de un batalion de lipitori care nu doresc altceva decât să se înfrupte din belşug din hemoglobina mea cu tărie sută la sută. Ei bine, oameni buni, serviţi-vă, fac eu cinste!*

Faţa i se deformă într-un rictus de ură nedisimulată. *Ticăloşilor! Vă omor pe toţi, nenorociţi ce sunteţi, înainte de a mă preda.* Mâna dreaptă i se strânse precum o menghină, iar paharul se făcu bucăţi.

Privi în jos, cu ochii împăienjeniţi, spre cioburile de pe podea, spre bucata zimţată de sticlă pe care o mai ţinea în mână şi spre sângele diluat cu whisky ce-i curgea din palmă.

Totuşi, oare n-ar vrea să bea şi ei puţin, se gândi el. Se ridică furios şi aproape că deschise uşa pentru a-şi flutura pumnul în faţa lor şi a-i auzi cum urlă.

Apoi închise ochii şi tot corpul îi fu scuturat de un fior. *Fii deştept, amice,* îşi zise. *Du-te de-ţi bandajează blestemata aia de mână!*

Se împletici până la baie și-și spălă mâna cu grijă, respirând cu greutate în timp ce-și turnă tinctură de iod peste rana deschisă. Apoi se bandajă stângaci, pieptul lat ridicându-i-se și coborând cu mișcări sacadate, sudoarea curgându-i pe frunte. *Am nevoie de o țigară*, se gândi.

Ajuns din nou în camera de zi, schimbă discul cu muzică de Brahms cu unul de Bernstein și-și aprinse o țigară. *Ce s-ar întâmpla dacă aș rămâne vreodată fără aceste cuie de sicriu?* se întrebă el urmărind cu privirea fumul albastru al țigării. Ei bine, nu prea existau șanse să se întâmple așa ceva. Avea aproximativ o mie de cartușe în dulapul lui Kathy...

Își încleștă dinții. În dulapul din *cămară, cămară, cămară.*

Camera lui Kathy.

Rămase cu ochii holbați, fără să vadă fototapetul în timp ce *The Age of Anxiety* îi pulsa în urechi. *Vârsta neliniștii*, medita el. *Credeai că ești neliniștit, Lenny, băiatule! Lenny și Benny; voi doi ar trebui să vă întâlniți. Compozitorule, fă cunoștință cu un cadavru! Mami, când voi crește mare, vreau să fiu vampir ca tata. Ei bine, fii binecuvântat, puișor, bineînțeles că vei fi.*

Whisky-ul clipoci în pahar. Neville făcu o grimasă din cauza durerii provocate de tăietura proaspătă și trecu sticla în mâna stângă.

Se așeză și sorbi. *La dracu' cu sobrietatea*, își zise. *Să fie distrus echilibrul respingător al viziunii clare, și asta în mare viteză. Îi urăsc!*

Treptat, camera își schimbă centrul giroscopic și prinse a se ondula în jurul scaunului său. Ochii i se acoperiră de o ceață plăcută, neclară pe margini. Își privi paharul, apoi se uită la pick-up. Capul i se clătina când într-o parte, când în cealaltă. Afară, *ei* dădeau târcoale, mormăiau și așteptau.

Ai dracului vampiri, gândi el, *ticăloși ce se furișează ca pisicile în jurul casei mele, atât de însetați, atât de disperați...*

Un gând îi trecu prin minte. Ridică degetul arătător care îi tremura în faţa ochilor.

Prieteni, mă aflu în faţa voastră pentru a discuta despre vampiri; un grup minoritar, dacă ei ar exista vreodată – şi iată că există.

Dar, pentru a fi concis, voi schiţa elementele de bază ale tezei mele, teză care sună cam aşa: Există prejudecăţi împotriva vampirilor.

Ideea fundamentală a acestei minorităţi este următoarea: Sunt detestaţi pentru că sunt temuţi. Astfel...

Îşi turnă de băut. Din belşug.

Cândva, în Evul Mediu şi întunecat, puterea vampirului era mare, iar teama pe care o inspira era cumplită. Era un blestem şi încă mai este. Societatea îl urăşte fără o motivaţie exactă.

Dar sunt nevoile sale cu mult mai şocante decât acelea ale unui părinte care scoate sufletul din copilul său? Vampirul poate produce o accelerare a bătăilor inimii şi poate face să ţi se ridice părul măciucă. Dar este el mai rău decât părintele care dă societăţii un copil nevrozat care va deveni politician? Este el mai rău decât industriaşul care şi-a deschis fabrica cu banii proveniţi din vânzări de bombe şi arme către naţionalişti sinucigaşi? Este el mai rău decât crâşmarul care vinde băuturi falsificate pentru a distruge şi mai mult creierele celor care, treji fiind, sunt incapabili de a gândi progresist? (Nu, îmi cer scuze pentru această calomnie; cârtesc împotriva băuturii care mă hrăneşte.) Atunci, este el mai rău decât editorul care umple rafturile existente pretutindeni cu dorinţe de moarte şi pasiune carnală? Şi acum, realmente, dacă-ţi faci un examen de conştiinţă, scumpule – este vampirul atât de rău?

Tot ce face e să bea sânge.

Şi atunci, de unde această prejudecată nedreaptă, această predispoziţie nechibzuită? De ce nu poate trăi

vampirul acolo unde doreşte? De ce trebuie să-şi caute ascunzători în care nu-l poate găsi nimeni? De ce vreţi să-l distrugeţi? Vedeţi, aţi transformat acest sărman inocent într-un animal hăituit. Nu are nici un mijloc de a se întreţine, nici o posibilitate de educaţie adevărată, nici măcar drept de vot. Nu-i de mirare că este obligat să ducă o existenţă de animal de pradă nocturn.

Robert Neville scoase un mormăit morocănos. *Sigur, sigur,* se gândi el, *dar v-aţi lăsa sora să se căsătorească cu unul dintre ei?*

Ridică din umeri. *Aici m-ai avut, amice, aici m-ai avut!*

Muzica se opri. Acul scrâşnea înainte şi înapoi în şanţurile negre. Robert rămase nemişcat, simţind cum răcoarea îl cuprinde de la picioare în sus. *Aşa se întâmplă când bei prea mult. Devii imun la plăcerile paharului. Nu există nici o mângâiere în băutură. Te prăbuşeşti înainte de a deveni fericit.* Deja camera începea să se îndrepte, iar sunetele ce veneau de afară îi gâdilau timpanele.

– Neville, ieşi afară!

O respiraţie şuierătoare îi ieşi printre buze. Haide afară! Femeile erau acolo, cu rochiile descheiate sau scoase de tot, cu pielea ce-i aştepta mângâierile, cu buzele ce...

Sângele meu, sângele meu!

Şi, ca şi cum ar fi fost mâna altcuiva, îşi urmări cu privirea pumnul înălbit ridicându-se încet, tremurând, pentru a se abate apoi asupra piciorului. Durerea îl făcu să aspire pe gură aerul stătut al camerei. Usturoi. Peste tot, doar miros de usturoi. Şi în haine, şi în mobilă, şi în mâncare, chiar şi în băutură. *Serveşte un usturoi cu sifon;* mintea îndepărtă imediat tentativa de glumă.

Se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo. *Ce să fac acum? Să trec iar prin rutina zilnică? Te scutesc de neplăcerea asta. Citit-băut-izolat-acustic-casa-... femei. Femei,*

femei goale, setoase de sânge și pătimașe, etalându-și corpurile fierbinți în fața lui. Nu, nu fierbinți.

Un scâncet îi ieși din piept. *Să le ia dracu', ce așteaptă!* Credeau oare că avea să iasă afară și să li se ofere pe tavă?

Poate că da, poate că da... Se trezi că îndepărta bara groasă aflată de-a curmezișul ușii. *Vin, fetelor, vin. Umeziți-vă buzele – acum!*

Afară, ele auziră bara ridicându-se și un urlet de nerăbdare străbătu noaptea.

Răsucindu-se pe călcâie, dădu cu pumnii în perete până ce crăpă tapetul și-și juli pielea. Rămase apoi nemișcat, tremurând neajutorat, cu dinții clănțănindu-i în gură.

Se liniști după un timp. Puse la loc bara de-a curmezișul ușii și se îndreptă spre dormitor. Se prăbuși pe pat și se lăsă pe pernă cu un scâncet. Mâna stângă lovi o dată, ușor, cuvertura de pe pat.

Oh, Dumnezeule, se gândi el, *cât mai durează, cât mai durează?*

Capitolul IV

Soneria deşteptătorului nu se declanşă, pentru că uitase s-o programeze. Dormi profund, nemişcat, ca şi cum corpul i-ar fi fost făcut din fontă. Când, într-un târziu, deschise ochii, era ora zece.

Cu un bombănit de dezgust, se ridică cu greu şi-şi coborî picioarele din pat. Instantaneu, capul începu să-i pulseze ca şi cum creierul ar fi avut tendinţa să-i iasă din craniu. *Frumos,* se gândi el, *sunt mahmur. Asta-mi mai trebuia!*

Se îndreptă gemând şi împleticindu-se spre baie, îşi dădu cu apă pe faţă şi-şi turnă apoi apă în cap. *N-are rost,* replică mintea sa, *n-are rost. Tot mă simt ca dracu'.* În oglindă, faţa îi apărea scofâlcită, bărboasă şi foarte asemănătoare cu faţa unui bărbat de vreo patruzeci de ani. *Dragoste, farmecul tău magic se află pretutindeni;* în mod prostesc, cuvintele îi fulgerară prin creier precum nişte cearşafuri ude umflate de vânt.

Se îndreptă încet spre camera de zi şi deschise uşa din faţă. Înjură cu năduf la vederea femeii prăvălite pe trotuar. Se încordă furios, dar încordarea îi accentua durerea de cap. *Sunt bolnav,* se gândi.

Cerul era cenuşiu şi acoperit. *Grozav!* îşi zise el. *Altă zi petrecută în gaura asta de şobolan!* Trânti cu putere uşa, apoi tresări şi gemu la auzul zgomotului care-i străpunse creierul. Afară auzi cum resturile oglinzii se desprind şi cad

pe cimentul verandei şi se fac bucăţi. *Oh, minunat!* Buzele i se deformară într-un rictus.

Două ceşti de cafea neagră, fierbinte, îi făcură şi mai rău la stomac. Puse ceaşca jos şi se îndreptă spre camera de zi. *La dracu' cu toate,* se gândi, *o să mă îmbăt din nou.*

Dar băutura avea gust de terebentină şi, cu un mârâit de enervare, azvârli paharul de perete şi urmări cu privirea scurgerea lichidului pe covor. *La naiba, am să rămân fără pahare!* Gândul îl irită în timp ce respiraţia şuierătoare îi ieşea pe nări în cascade întretăiate.

Se lăsă să cadă pe canapea şi rămase acolo, clătinând încet din cap. N-avea nici un rost; îl învinseseră, *ticăloşii nopţii* îl învinseseră.

Avu din nou acea senzaţie de nelinişte: senzaţia că el se dilată, iar casa se contractă, drept pentru care, în orice secundă, avea să treacă dincolo de pereţii ei printr-o explozie de lemn, tencuială şi cărămizi. Se ridică în picioare şi se îndreptă în grabă spre uşă; mâinile îi tremurau.

Se opri apoi pe peluză şi, întors cu spatele la casa pe care o ura, trase în piept aerul proaspăt al dimineţii. Dar ura şi celelalte case din jur şi mai ura şi caldarâmul, şi trotuarele, şi peluzele, şi tot ce se mai afla pe Cimarron Street...

Ura devenea tot mai mare. Şi, brusc, ştiu că trebuia să plece de acolo. Indiferent dacă era sau nu o zi înnorată, trebuia să plece de acolo.

Încuie uşa din faţă, descuie garajul şi trase în sus uşa masivă, fără să-şi mai bată apoi capul s-o lase în jos. *Mă întorc curând,* îşi zise el. *Pur şi simplu, ies puţin la plimbare.*

Dădu repede înapoi camioneta până în mijlocul drumului, o întoarse şi apăsă cu putere pe acceleraţie, îndreptându-se spre Compton Boulevard. Nu ştia încotro mergea.

Luă curba cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră şi mări viteza la o sută înainte de a ajunge la prima intersecţie. Maşina făcu un salt înainte şi el apăsă acceleraţia până la

podea, forțat fiind de piciorul rigid. Mâinile îi erau ca niște blocuri de gheață pe volan, iar fața semăna cu aceea a unei statui. Trecu ca un fulger pe bulevardul gol, lipsit de viață, cu o sută douăzeci la oră, producând singurul sunet asurzitor într-o mare de liniște.

Lucrurile evoluează în natură, gândi el, în timp ce pășea încet de-a curmezișul peluzei cimitirului.

Iarba era atât de înaltă încât firele erau îndoite sub propria greutate, iar el le sfărâma acum sub ghetele grele. Nu se auzea nici un sunet în afară de cel produs de pașii săi și de cântecele fără sens ale păsărilor. *Odinioară, mă gândeam că ele cântă pentru că totu-i în regulă pe lumea asta,* își spuse Robert Neville. *Acum știu că am greșit. Ele cântă pentru că sunt sărace cu duhul.*

Parcursese zece kilometri cu accelerația la podea, înainte de a-și da seama încotro se îndrepta. Era straniu că atât mintea, cât și corpul ținuseră secret acest fapt față de propria-i conștiință. Conștient, știuse doar că îi era rău, era deprimat și trebuia să plece de acasă. Nu știa că avea de gând s-o viziteze pe Virginia.

Dar condusese direct într-acolo, cât de repede putuse. Parcase la curbă și pătrunsese prin poarta ruginită, iar acum ghetele sale bătuceau pământul și scârțâiau prin iarba stufoasă.

Cât timp trecuse de când nu mai venise pe aici? Trebuia să fi fost cel puțin acum o lună. Își dorea să fi adus și flori, dar nu-și dăduse seama că se îndrepta într-acolo decât în momentul când ajunsese aproape de poartă.

Strânse puternic din buze în timp ce-l copleșea o veche durere. De ce nu putea fi aici și Kathy? De ce fusese atât de orb, ascultându-i pe nebunii care stabiliseră acele stupide reguli în timpul molimei? Ar fi putut fi și ea aici, zăcând alături de mama sa!

Nu începe din nou, se admonestă singur.

Apropiindu-se de criptă, înţepeni în clipa când observă că uşa de fier era uşor întredeschisă. *Oh, nu,* se gândi. O luă la fugă peste iarba umedă. *Dacă ei au trecut pe aici,* făgădui, *dau foc oraşului. Jur în faţa lui Dumnezeu, îl ard până-n temelii dacă s-au atins de ea!*

Dădu uşa de perete şi aceasta se lovi de zidul de marmură cu un zgomot cavernos şi prelung. Ochii i se deplasară rapid către postamentul de marmură pe care se odihnea sicriul sigilat.

Pulsul îi scăzu şi respiră uşurat. Era încă acolo, neatins.

Apoi, în timp ce pătrundea înăuntru, văzu bărbatul care zăcea într-un colţ al criptei, cu corpul ghemuit pe podeaua rece.

Scoţând un urlet de furie, Robert Neville se repezi spre cadavru şi, apucând haina omului cu degetele încordate, îl târî pe podea şi-l aruncă cu o mişcare violentă pe iarbă. Cadavrul se rostogoli pe spate, cu faţa albă îndreptată spre cer.

Robert Neville reveni în criptă, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i într-un ritm rapid. Apoi închise ochii şi rămase cu palmele sprijinite pe capacul sicriului.

Sunt aici, se gândi el. *M-am întors. Aminteşte-ţi de mine.*

Aruncă pe jos florile pe care le adusese data trecută şi îndepărtă cele câteva frunze ce pătrunseseră înăuntru prin uşa deschisă.

Apoi se aşeză lângă sicriu şi-şi sprijini fruntea de latura metalică.

Tăcerea îl cuprinse cu braţe reci şi plăcute.

Dacă aş putea muri acum, se gândi el; *în linişte, uşor, fără să tremur sau să ţip. Dacă aş putea fi cu ea. Dacă aş putea crede că voi fi cu ea.*

Degetele i se strânseră uşor, iar capul îi căzu în piept.

Virginia! Ia-mă acolo unde eşti!

O lacrimă cristalină îi căzu pe mâna nemişcată...

N-avea idee cât rămăsese acolo. Totuşi, după o bucată de vreme, chiar şi cele mai adânci dureri se estompau, chiar şi disperarea cea mai pătrunzătoare îşi pierdea din putere. *Blestemul celui care se autoflagelează,* se gândi el, *e să se deprindă chiar şi cu biciul!*

Se îndreptă şi rămase nemişcat. *Sunt încă în viaţă,* reflectă, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, sângele îi circula mai rapid prin vine, oasele, muşchii şi ţesuturile erau toate vii şi funcţionau fără nici un scop.

Privi încă o secundă sicriul, apoi se răsuci cu un oftat adânc şi ieşi din criptă, închizând uşor uşa după el, pentru a nu-i tulbura Virginiei somnul.

Uitase de bărbat. Aproape că se împiedică de el, făcu un pas în lături şi, cu un blestem înăbuşit, trecu de cadavru.

Apoi, brusc, se întoarse.

Ce-i asta? Privi neîncrezător în jos spre bărbat. Omul era mort, mort de-a binelea. Dar cum putea fi? Schimbarea se petrecuse atât de repede şi totuşi bărbatul arăta şi mirosea de parcă ar fi fost mort de zile întregi.

Mintea începu să-i funcţioneze rapid din cauza emoţiei neaşteptate. Ceva omorâse vampirul; ceva de o eficienţă brutală. Inima nu-i fusese atinsă, nu se vedea nici urmă de usturoi şi totuşi...

Brusc, fără nici un efort, veni răspunsul... Bineînţeles – lumina zilei!

Îl fulgeră un gând autoacuzator. *Să ştie de cinci luni că ei rămâneau înăuntru în timpul zilei şi să nu facă nici măcar o dată legătura!* închise ochii, îngrozit de propria imbecilitate.

Razele soarelui; raze ultraviolete şi infraroşii. Ele trebuiau să fie cauza. Dar de ce? La dracu', de ce nu ştia nimic despre efectele razelor soarelui asupra sistemului uman?

Un alt gând: acel bărbat fusese unul dintre adevăraţii vampiri; unul dintre morţii vii. Vor avea oare razele soarelui acelaşi efect şi asupra celor care erau încă în viaţă?

Prima emoţie pe care o simţise de luni de zile îl determină s-o ia la fugă spre camionetă.

În clipa în care uşa se trânti lângă el, se întrebă dacă nu trebuia să-l fi luat şi pe bărbatul mort. Nu va atrage cadavrul şi alţi vampiri, oare nu vor invada ei cripta? Nu, oricum nu vor îndrăzni să se apropie de sicriu; era sigilat cu usturoi. În plus, sângele bărbatului era mort acum, era...

Gândurile i se întrerupseră din nou în timp ce ajungea la o altă concluzie. *Razele soarelui trebuie să fi acţionat cumva asupra sângelui lor!*

Atunci era oare posibil ca toate lucrurile să fie legate de sânge? Usturoiul, crucea, oglinda, ţăruşul, lumina zilei, pământul în care dormeau unii dintre ei? Nu vedea cum, şi totuşi...

Trebuia să citească mult, să facă o mulţime de cercetări. Putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Plănuise de mult să-l facă, dar în ultimul timp se părea că-l uitase cu desăvârşire. Acum, această nouă idee declanşa iarăşi dorinţa în sufletul său.

Porni maşina pe stradă şi acceleră, coti spre o zonă cu locuinţe şi opri în faţa primei case întâlnite.

Alergă pe cărarea ce ducea la uşa din faţă, dar aceasta era încuiată şi n-o putu forţa. Cu un mârâit de nerăbdare, alergă spre casa următoare. Uşa era deschisă; fugi prin camera de zi cufundată în întuneric, urcând apoi, câte două, scările acoperite cu mochetă.

Găsi femeia în dormitor. Fără nici o ezitare, azvârli jos cuverturile şi o înşfacă de încheieturile mâinilor. Ea mormăi când corpul luă contact cu podeaua, apoi o auzi scoţând nişte sunete nedesluşite din gâtlej în timp ce o târî în hol şi începu să coboare scările.

Pe când o târa prin camera de zi, ea începu să se mişte.

Mâinile femeii se încleştară pe încheieturile sale, iar corpul ei începu să se contorsioneze şi să se zbată pe covor.

Ochii îi erau încă închişi, dar femeia gâfâia şi mormăia tot încercând să-i scape din strânsoare. Unghiile ei i se înfipseră în carne. El se eliberă cu un mârâit şi o târî mai departe, apucând-o de păr. De obicei, simţea o durere bruscă şi violentă când proceda astfel, pentru că, dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, aceşti oameni erau asemănători cu el. Dar, de data aceasta, îl cuprinsese o pasiune experimentală şi nu se putea gândi la nimic altceva.

Chiar şi aşa, se cutremură la sunetul înăbuşit de groază pe care-l scoase femeia atunci când o aruncă pe trotuarul de afară.

Ea rămase pe trotuar răsucindu-se neajutorată, deschizându-şi şi închizându-şi pumnii, cu buzele pătate cu roşu retrase într-un rânjet. Robert Neville o urmărea încordat.

Înghiţi în sec, sentimentul acesta de brutalitate nemiloasă nu avea să ţină mult. Îşi muşcă buzele în timp ce o urmărea. *Ei bine, suferă,* se certă Robert cu el însuşi, *dar face parte din grupul lor şi m-ar fi ucis bucuroasă dacă ar fi avut ocazia. Trebuie să priveşti astfel lucrurile, pentru că e singurul mod de a-ţi atinge scopul.* Rămase acolo, cu dinţii clănţănind, urmărind-o cum moare.

În câteva minute, ea încetă să mai mişte, încetă să mai mormăie, iar mâinile i se descleştară încet, semănând acum cu nişte flori albe pe ciment. Robert Neville se aplecă şi-i luă pulsul. Nimic. Corpul se răcea deja.

Se îndreptă de spate, cu un zâmbet discret fluturându-i pe buze. *Deci e adevărat.* Nu avea nevoie de ţăruşi. După tot acest timp, găsise în cele din urmă o metodă mai bună.

Apoi îşi ţinu respiraţia. Dar cum să se convingă că femeia era cu adevărat moartă? Cum ar putea şti înainte de apusul soarelui?

Gândul îl umplu de o mânie nouă şi neliniştitoare. De ce fiecare nouă întrebare distrugea răspunsurile dinainte?

Se gândi la această problemă în timp ce sorbea dintr-o cutie cu suc de roşii luată din supermagazinul în spatele căruia parcase.

Cum avea să afle? Nu putea sta cu femeia până ce apunea soarele.

Ia-o cu tine acasă, prostule!

Din nou i se închiseră ochii şi simţi cum îl străbate o senzaţie de iritare. Astăzi nu găsea nici unul din răspunsurile evidente. Acum trebuia să se întoarcă din drum s-o găsească, şi nici măcar nu era sigur unde anume se afla casa.

Porni motorul şi ieşi din parcare, aruncând o privire la ceas. Ora trei. Destul timp pentru a ajunge acasă înainte de apariţia lor. Apăsă pe acceleraţie şi camioneta prinse viteză.

Îi trebui aproximativ o jumătate de oră pentru a localiza casa. Femeia zăcea pe trotuar, în aceeaşi poziţie. Punându-şi mănuşile, Neville coborî oblonul din spatele camionetei şi se îndreptă spre femeie. În timp ce mergea, îi observă figura. *Nu, pentru numele lui Dumnezeu, să nu începi din nou!*

Târî femeia până la camionetă şi o aruncă înăuntru. Apoi închise oblonul şi-şi scoase mănuşile. Îşi privi ceasul. Ora trei. Destul timp pentru...

Scutură ceasul şi-l duse la ureche, cu inima aproape sărindu-i din piept.

Ceasul se oprise.

Capitolul V

Degetele îi tremurau, în vreme ce răsucea cheia în contact. Mâinile i se încleştară pe volan în timp ce lua o curbă strânsă şi se îndrepta înapoi spre Gardena.

Ce neghiob fusese! Pesemne că îi luase cel puţin o oră pentru a ajunge la cimitir, iar apoi stătuse ore întregi în criptă! Apoi, drumul după acea femeie. Drumul până la supermarket, sucul de roşii, drumul înapoi pentru a lua femeia...

Cât *era* ceasul?

Nebun! Îl cuprinse o frică de moarte la gândul celor care îl aşteptau în faţa casei. Oh, Dumnezeule, şi mai lăsase şi uşa garajului deschisă! Benzina, echipamentul... *Generatorul!*

Geamătul i se opri în gât, apăsă până la refuz acceleraţia, camioneta se năpusti înainte, acul vitezometrului oscilă, apoi începu să urce constant, trecu de o sută, o sută zece, o sută douăzeci... Ce se va întâmpla dacă îl aşteptau deja? Cum ar mai putea intra în casă?

Se strădui să rămână calm. Nu trebuia să se piardă cu firea; trebuia să se controleze tot timpul. Avea să intre. *Nu-ţi face probleme, vei intra în casă,* îşi zise. Deşi nu vedea cum urma s-o facă. Îşi trecu nervos o mână prin păr. *Minunat, minunat,* comentă în gând. *Îţi dai toată osteneala să rămâi în viaţă, apoi, într-o zi, pur şi simplu nu te întorci acasă la timp. Ia termină!* îl repezi propria-i minte. Dar îi venea să-şi dea cu ceva în cap pentru că uitase să-şi întoarcă ceasul în

seara precedentă. *Nu te obosi să te omori singur,* reflectă, *vor fi bucuroşi s-o facă ei pentru tine.* Brusc, îşi dădu seama că era aproape sleit de puteri din cauza foamei. Bucata de carne conservată pe care o mâncase odată cu sosul de roşii nu făcuse nimic pentru a-i potoli foamea.

Străzile tăcute îi defilau prin faţă, iar el privea mereu când într-o parte, când în alta, pentru a vedea dacă vreunul din *ei* apărea în cadrul uşilor. Părea că deja se lăsa întunericul, dar asta putea să fie doar rodul imaginaţiei sale. Nu putea fi atât de târziu, pur şi simplu nu se putea.

Tocmai trecea în viteză de intersecţia dintre Western şi Compton, când văzu bărbatul care ieşea alergând dintr-o clădire şi striga după el. Inima îi fu cuprinsă parcă de o mână de gheaţă în clipa când ţipătul bărbatului străpunse aerul din spatele maşinii.

Nu putea solicita mai mult camioneta. Iar acum, mintea începu să-l chinuiască cu imagini ale unei explozii de anvelopă, a camionetei virând brusc, neînscriindu-se în curbă şi izbindu-se de o casă. Buzele începură să-i tremure, dar le strânse cu putere. Nu-şi mai simţea mâinile pe volan.

Trebui să încetinească la intersecţia cu Cimmaron. Cu coada ochiului, văzu un bărbat ţâşnind dintr-o casă şi lansându-se în urmărirea maşinii.

Apoi, în clipa când luă curba cu scrâşnet de roţi, nu se putu abţine să nu caşte gura, simţind cum se sufocă.

Toţi erau în faţa casei, aşteptându-l.

Din gât îi ieşi un sunet de teroare nestăpânită. Nu dorea să moară. Poate că se gândise la această posibilitate, poate chiar se aştepta la aşa ceva. Dar nu dorea să moară. Nu în *acest fel.*

Îi văzu întorcându-şi chipurile de ceară la sunetul motorului. Alţi câţiva ieşeau în fugă din garajul deschis şi Robert scrâşni din dinţi într-un acces de furie neputincioasă. Ce prostesc şi nechibzuit mod de a muri!

Îi văzu cum începură să alerge direct spre camionetă, un şir întreg care traversa strada. Şi, brusc, ştiu că nu se putea opri. Apăsă pe acceleraţie şi, într-o clipă, maşina îşi făcu loc printre ei, doborând trei, ca pe nişte popice. Simţi cum caroseria maşinii preia impactul în clipa când lovi corpurile. Feţele lor albe trecură fulgerător pe lângă fereastră, ţipetele lor îngheţându-i sângele în vine.

Acum erau în spatele lui, şi Robert observă în oglinda retrovizoare cum îl urmăreau cu toţii. Din senin, îi trecu prin minte un plan şi, lăsându-se pradă unui impuls, încetini, frână chiar, până ce viteza maşinii ajunse la cincizeci, apoi la treizeci de kilometri pe oră.

Privi înapoi şi văzu cum câştigau teren, văzu feţele lor albe-cenuşii apropiindu-se, ochii lor negri aţintiţi asupra maşinii, asupra *lui*. Tresări brusc ca şi cum ar fi fost supus unui şoc, în clipa când lângă el se auzi un mârâit şi, întorcând capul, văzu lângă maşină chipul de nebun al lui Ben Cortman.

Instinctiv, piciorul drept apăsă până la refuz pe acceleraţie, dar celălalt picior îi alunecă de pe ambreiaj, şi, cu o zdruncinătură capabilă să-i frângă gâtul, camioneta făcu un salt înainte şi motorul se opri.

Cu fruntea acoperită de sudoare, se aplecă febril să răsucească cheia în contact. Ben Cortman se repezi cu gheare le la el.

Cu un mârâit, dădu deoparte mâna albă şi rece.

– Neville, Neville!

Ben Cortman se întinse din nou spre el; mâinile lui semănau cu nişte gheare tăiate în gheaţă. Şi iarăşi Neville îi împinse deoparte mâna, apoi răsuci brusc cheia în contact; corpul îi tremura convulsiv. Undeva, în spate, îi auzea ţipând excitaţi, pe măsură ce se apropiau de maşină.

Motorul tuşi şi prinse iar viaţă în clipa când Robert simţi unghiile lungi ale lui Ben Cortman brăzdându-i vertical obrazul.

– Neville!

Durerea îl făcu să-şi strângă mâna într-un pumn rigid pe care-l proiectă direct în faţa lui Cortman, iar acesta se trezi zburând pe caldarâm. Mecanismul de transmisie se cuplă şi camioneta se repezi înainte, prinzând viteză. Unul dintre *ceilalţi* sări în spatele maşinii. Pentru o clipă, reuşi să-şi menţină echilibrul şi Robert Neville putu să-i vadă chipul de o paloare cadaverică holbându-se nebuneşte prin fereastra din spate. Apoi roti brusc volanul, maşina derapă lateral şi vampirul fu aruncat jos. Continuă însă să alerge pe o peluză, cu braţele întinse înainte, până când se izbi violent de peretele unei case.

Inima lui Robert Neville bătea acum atât de tare încât i se părea că avea să-i străpungă coşul pieptului. Respiraţia îi era şuierătoare, iar pielea rece şi amorţită. Simţea firişorul de sânge ce i se scurgea pe obraz, dar nu percepea nici o durere. Îl şterse în grabă cu o mână tremurătoare.

Neville coti la dreapta. Continuă să supravegheze oglinda retrovizoare, apoi privi înainte. Se îndreptă spre intersecţia cu Haas Street şi făcu din nou la dreapta. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi luat-o de-a dreptul prin curţi şi i-ar fi blocat drumul?

Încetini puţin până ce năvăliră de după colţ ca o haită de lupi. De-abia atunci apăsă pe acceleraţie până la podea. Trebuia să-şi asume riscul că îl urmăreau toţi. Dar dacă vreunul dintre ei ar fi ghicit ce intenţiona el de fapt?

Apăsă acceleraţia până la refuz şi maşina continuă să gonească. Luă curba cu optzeci de kilometri la oră, trecu ca fulgerul prin intersecţia spre Cimmaron şi făcu din nou la dreapta.

Îşi trase răsuflarea. Nu se vedea nici unul pe peluza sa. Poate mai avea o şansă. Trebuia totuşi să sacrifice camioneta; nu mai dispunea de timpul necesar s-o bage în garaj.

Opri în curbă şi dădu uşa de perete. În timp ce înconjura maşina alergând, auzi urletele cumplite ale celor care se apropiau.

Trebuia să încerce să încuie garajul. Dacă n-ar fi făcut-o, i-ar fi putut distruge generatorul; nu credea să fi avut timp s-o facă până acum. Paşii îi răsunară pe drumul de acces spre garaj.

– Neville!

Făcu un salt înapoi în clipa când Cortman se năpusti spre el din întunericul garajului.

Se lovi de corpul lui Cortman şi aproape că se prăvăli la pământ. Simţi mâinile reci şi puternice încleştându-i-se în jurul gâtului şi mirosul respiraţiei puturoase ce-i bătea direct în faţă. Cei doi se rostogoliră spre trotuar, iar gura cu dinţi ascuţiţi se repezi spre gâtul lui Robert Neville.

Brusc, acesta îşi ridică pumnul drept şi-l proiectă în grumazul lui Cortman. Auzi trosnetul înfundat ce ieşi din gâtlejul acestuia. Primul dintre urmăritori apăru de după colţ, urlând.

Cu o mişcare violentă, Robert Neville îl apucă pe Cortman de părul lung şi unsuros şi-l azvârli jos pe trotuar, făcându-l să se izbească de partea laterală a camionetei.

Ochii lui Robert Neville măturară strada. Nu mai avea timp să încuie garajul. Ţâşni ca din puşcă după colţul casei, înspre verandă.

Se opri brusc. *Oh, Dumnezeule, cheile!*

Trăgându-şi îngrozit răsuflarea, se răsuci şi se întoarse la maşină. Cortman încercă să se ridice scoţând un mârâit, dar Robert îşi proiectă piciorul în faţa albă, trimiţându-şi adversarul din nou pe trotuar. Apoi se repezi în maşină şi smulse cheile din contact.

În timp ce ieşea grăbit din maşină, primul bărbat se repezi la el.

Se dădu înapoi pe scaunul maşinii şi adversarul, împiedicându-se de picioarele sale, se prăvăli greoi pe trotuar.

Robert Neville părăsi maşina, traversă în fugă peluza şi sări pe verandă.

Trebui să se oprească pentru a găsi cheia potrivită, în timp ce alt bărbat se repezi în sus pe scările verandei. Impactul cu corpul acestuia îl izbi cu violenţă pe Neville de zidul casei. Respiraţia fierbinte, duhnind a sânge, se abătu din nou asupră-i: gura deschisă se repezi la gâtul său. Îşi proiectă genunchiul în vintrele omului, apoi, sprijinindu-se cu toată greutatea de perete, îşi ridică în sus piciorul şi-şi împinse atacatorul peste celălalt, care tocmai traversa în fugă peluza.

Neville plonjă spre uşă şi o descuie. O deschise, se strecură înăuntru şi se întoarse. În timp ce o închidea, un braţ fulgeră prin deschizătură. Împinse uşa cu toată puterea până ce auzi cum se rupe osul, apoi o deschise puţin, împinse afară braţul şi trânti uşa la loc. Cu mâini tremurătoare, fixă drugul la locul lui.

Se lăsă să alunece încet pe spate. Rămase în întuneric, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i într-un ritm nebunesc, iar picioarele şi braţele zăcând pe podea ca nişte membre fără viaţă. Afară, vampirii urlau şi băteau cu pumnii în uşă, strigându-i numele, într-un paroxism de furie demenţială. Înşfăcară cărămizi şi pietre şi le aruncară înspre casă, în timp ce urlau şi-l blestemau. El zăcu acolo, auzind bufniturile surde ale cărămizilor şi pietrelor în peretele casei, dar rămase locului ascultându-le urletele.

După o bucată de vreme, se îndreptă clătinându-se spre bar. Jumătate din whisky-ul pe care-l turnă se vărsă pe covor. Dădu pe gât conţinutul paharului şi rămase în picioare, ţinându-se de bar pentru a se menţine pe picioarele şovăielnice, cu gâtul strâns ca într-un cleşte şi cu buzele tremurându-i, fără a le putea controla.

Încet, căldura băuturii i se răspândi în stomac şi-i cuprinse tot corpul. Respiraţia îi deveni mai regulată, pieptul încetă să i se mai ridice sacadat.

Tresări, auzind puternicul trosnet venit de afară.

Alergă spre vizor şi privi împrejurimile. Scrâşni din dinţi şi îl cuprinse turbarea văzându-şi camioneta răsturnată pe o parte şi urmărindu-i cum sfărâmau parbrizul cu pietre şi cărămizi, cum ridicau capota şi distrugeau motorul cu lovituri demente de bâtă, cum îndoiau caroseria cu lovituri frenetice. Pe măsură ce-i privea, furia îi străbătea corpul precum un şuvoi de acid fierbinte, din gâtlej îi ieşeau blesteme pe jumătate rostite şi-şi strângea spasmodic pumnii albiţi de efort.

Răsucindu-se brusc, se îndreptă spre lampă şi încercă s-o aprindă. Nu funcţiona. Cu un urlet, se întoarse pe călcâie şi dădu fuga în bucătărie. Nu funcţiona nici frigiderul. Alergă dintr-o cameră întunecoasă în alta. Frigiderul nu avea curent; toată hrana avea să se strice. Casa devenise acum o casă moartă. Nu-şi mai putu stăpâni mânia. De ajuns!

Cu mâinile tremurânde de furie, scotoci sub rufele aflate în sertarul şifonierului până ce dădu de pistoalele încărcate.

Repezindu-se prin camera de zi cufundată în întuneric, smulse drugul de la uşă şi îl aruncă zăngănind pe podea. Afară, ceilalţi începură să urle auzindu-l cum deschidea uşa. *Vin, ticăloşilor!* zbieră în minte.

Deschizând brusc uşa, îl împuşcă pe primul drept în faţă. Bărbatul se rostogoli de pe verandă şi două femei în rochii murdare şi rupte se apropiară de el cu braţele albe, larg desfăcute pentru a-l cuprinde. Robert urmări cum corpurile lor tresaltă sub impactul gloanţelor care le loviră, apoi le dădu la o parte şi începu să tragă la nimereală în mulţime, în timp ce un urlet sălbatic îi ieşea printre buzele acum lipsite de sânge.

Continuă să tragă până ce ambele pistoale se goliră. Apoi rămase pe verandă fulgerându-i cu lovituri de dement, date cu patul armelor, pierzându-şi aproape complet controlul atunci când cei pe care tocmai îi împuşcase se repezeau

din nou asupra lui. Iar în clipa când îi smulseră pistoalele din mâini, își folosi pumnii și coatele, izbi cu capul și-i lovi cu picioarele încălțate cu ghete.

Și nu-și dădu seama cât de lipsită de speranță îi era încercarea, până ce nu-l fulgeră durerea produsă de o tăietură la umăr. Doborând două femei, se dădu înapoi spre ușă. Brațul unui bărbat i se încolăci după gât. Se aplecă brusc înainte, îndoindu-se din mijloc, și-l proiectă pe acesta peste cap, azvârlindu-l peste ceilalți. Făcu un salt înapoi până în cadrul ușii, se încleștă cu amândouă mâinile și lovi cu picioarele ca două pistoane, azvârlind bărbații direct în tufișurile din fața casei.

Apoi, înainte ca ei să ajungă din nou la el, le trânti ușa în nas, o încuie, trase zăvoarele și puse bara la locul ei.

Robert Neville rămase nemișcat în bezna rece a casei, ascultând urletele vampirilor.

Stătu lipit de perete, lovind rar și fără vlagă în tapet, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii nerași și mâna rănită pulsând de durere. Totul se terminase – *totul*.

Virginia, suspină el ca un copil rătăcit și înfricoșat. *Virginia. Virginia.*

PARTEA A II-A

MARTIE 1976

Capitolul VI

În sfârşit, casa era din nou locuibilă.

De fapt, chiar în mai mare măsură decât înainte, pentru că reuşise să-şi găsească trei zile libere pentru a o izola acustic. Acum, vampirii puteau ţipa şi urla cât pofteau, căci el nu mai era obligat să-i asculte. Îi plăcea în mod deosebit faptul că nu trebuia să-l mai audă pe Ben Cortman.

Totul necesitase mult timp şi muncă. La început se pusese problema găsirii unei maşini noi pentru a o înlocui pe cea distrusă de vampiri. Fusese mai greu decât îşi imaginase.

A trebuit să meargă până în Santa Monica, la micul magazin ce comercializa Willys-uri, maşinile pe care le cunoştea. Camionetele Willys erau singurele cu care era obişnuit, iar acum nu prea era momentul să înceapă cu experimentările. Nu putea merge pe jos până la Santa Monica, aşa încât fusese nevoit să folosească una din nenumăratele maşini parcate prin împrejurimi. Cele mai multe erau însă inutilizabile dintr-un motiv sau altul: baterie descărcată, pompă de alimentare înfundată, lipsă de combustibil, pene de cauciuc.

În cele din urmă, într-un garaj aflat la un kilometru şi jumătate de casă, găsi o maşină pe care reuşi s-o pornească. Plecă în grabă către Santa Monica pentru a face rost de altă camionetă. Găsi una, schimbă bateria cu alta, nouă, făcu plinul de benzină, puse câteva canistre suplimentare în spate şi porni spre casă. Ajunse cu o oră înainte de apusul soarelui.

De data aceasta avu grijă să se întoarcă la timp.

Din fericire, generatorul nu fusese distrus. Părea evident că vampirii nu aveau idee cât de important era pentru el, deoarece, cu excepţia unui fir smuls şi a câtorva lovituri, îl lăsaseră în pace. Reuşise să-l repare chiar în dimineaţa de după atac, împiedicând alterarea alimentelor congelate. Asta îl bucură enorm, pentru că ştia sigur că nu mai erau locuri de unde şi-ar fi putut procura alimente congelate în acel moment, când nu mai exista de mult electricitate în oraş.

În rest, îi rămase să facă ordine în garaj, aruncând resturi de becuri sparte, siguranţe, fire, garnituri, aliaje pentru lipit, piese de schimb pentru motor şi o cutie cu seminţe pe care o pusese odată acolo; nu-şi mai amintea exact când.

Maşina de spălat fusese distrusă într-atât încât era peste putinţă să o repare. A trebuit să o înlocuiască. Nu a fost prea greu. Partea cea mai proastă a fost că trebuia să şteargă toată benzina pe care vampirii o vărsaseră din canistre. *Se întrecuseră pe ei înşişi vărsând pe jos atâta benzină,* îşi zise, iritat, în timp ce curăţa podeaua.

În interiorul casei, reparase tapetul crăpat şi, pentru a da o cu totul altă înfăţişare camerei, pusese un alt fototapet pe perete.

Îl încânta tot ceea ce făcuse de când pornise la treabă. Era un mijloc de a-şi ocupa timpul, ceva în care să-şi pună toată energia produsă de furia care încă îl stăpânea. Îi întrerupsese monotonia îndatoririlor zilnice: transportul cadavrelor, repararea exteriorului casei, atârnarea şiragurilor de usturoi.

În toate acele zile bău cumpătat, reuşind să petreacă aproape o zi întreagă fără a pune alcool în gură, permiţându-şi chiar să-şi transforme porţia de seară dintr-o evadare fără sens într-una relaxantă, în vederea nopţii ce urma să vină. Îi crescu pofta de mâncare şi câştigă în greutate două kilograme, deşi dăduse jos un strat respectabil de grăsime

de pe burtă. Reuşi chiar să doarmă bine noaptea, un somn de om obosit, un somn fără vise.

Vreme de o zi sau două analizase foarte serios posibilitatea de a se muta în vreun apartament somptuos de hotel. Dar renunţă la idee, gândindu-se la tot ce trebuia să întreprindă pentru a-l face locuibil. Nu, avea să rămână tot în casa lui.

Acum stătea în camera de zi, ascultând *Simfonia Jupiter* de Mozart şi întrebându-se cum să înceapă, *de unde* să-şi înceapă cercetările.

Ştia câteva detalii, dar acestea erau doar nişte puncte de reper în pustiul neştiinţei. Răspunsul se afla altundeva. Probabil într-un detaliu de care era conştient, dar pe care nu-l aprecia la valoarea cuvenită, în vreun fapt evident, dar pe care nu-l corelase cu imaginea de ansamblu.

Dar care era acesta?

Rămase nemişcat în fotoliu, cu un pahar aburit în mâna dreaptă şi ochii aţintiţi asupra picturii de pe perete. Reprezenta o imagine din Canada: păduri de nepătruns, pline de mistere şi de umbre verzi, retrase şi nemişcate, încărcate de liniştea naturii, netulburate de prezenţa omului. Privea fix profunzimile verzi şi tăcute şi reflecta.

Poate că ar fi trebuit să se întoarcă în trecut. Poate că acolo se afla răspunsul, în cine ştie ce colţ ascuns al memoriei. *Atunci întoarce-te,* îi recomandă el propriei minţi, *întoarce-te în timp!*

Să se întoarcă în timp însemna însă să-şi sfâşie inima!

În timpul nopţii fusese încă o furtună de praf. Vânturi puternice şi vârtejuri se abătuseră asupra casei, pătrunzând prin crăpături, strecurându-se prin porii tencuielii şi lăsând un strat de colb subţire, cât firul de păr, pe toate mobilele. Peste patul lor, praful plutea ca o pulbere fină, depunându-li-se pe păr şi pe pleoape, intrându-le sub unghii şi astupându-le toţi porii.

Stătuse treaz jumătate din noapte, încercând să distingă respirația grea a Virginiei. Dar nu reușise să audă nimic în afară de șuierul și scrâșnetele produse de furtună. O bucată de vreme, oscilând între somn și veghe, avusese iluzia că toată casa era strivită între niște roți gigantice, care o mențineau între monstruoasele lor suprafețe abrazive, iar această imagine îl făcuse să se cutremure.

Nu se obișnuise cu furtunile de praf. Sunetul șuierător al granulelor aduse de vârtejurile de vânt îl enerva cumplit, întotdeauna. Furtunile nu izbucneau niciodată la intervale regulate pentru a-i permite să nu le mai ia în seamă. De câte ori veneau, el petrecea câte o noapte neliniștită, zvârcolindu-se când pe o parte, când pe cealaltă, iar a doua zi se ducea la fabrică cu mintea și corpul sleite de puteri.

Iar acum trebuia să-și facă griji și din pricina Virginiei...

Se trezi dintr-un somn ușor pe la patru dimineața și-și dădu seama că furtuna se oprise. Tăcerea contrastantă ce se așternuse făcea să-i țiuie urechile.

În timp ce se ridică în capul oaselor pentru a-și aranja iritat pijamaua mototolită, observă că Virginia era trează. Stătea întinsă pe spate și privea țintă tavanul.

– Ce s-a întâmplat? mormăi somnoros.

Ea nu-i răspunse.

– Scumpo?

Ochii ei se îndreptară încet spre el.

– Nimic. Culcă-te.

– Cum te simți?

– La fel.

– Aha...

Rămase nemișcat o clipă, privind-o.

– Bine, zise el în cele din urmă și, întorcându-se pe o parte, închise ochii.

Ceasul sună la ora șase și jumătate. De obicei, Virginia apăsa butonul pentru a opri deșteptătorul, dar, cum de data

aceasta n-o făcu, Robert se întinse peste corpul ei inert şi apăsă butonul. Virginia stătea tot pe spate, fixând în continuare tavanul.

– Ce este? întrebă el îngrijorat.

Ea îl privi şi-şi clătină capul pe pernă.

– Nu ştiu, răspunse. Pur şi simplu nu pot să dorm.

– De ce?

Virginia scoase un sunet neclar.

– Tot te simţi slăbită? se interesă el.

Ea încercă să se ridice, dar nu reuşi.

– Stai acolo, scumpo. Nu te mişca. Îi puse mâna pe frunte. N-ai febră.

– Nu mă simt rău. Pur şi simplu... sunt obosită.

– Eşti palidă.

– Ştiu. Arăt ca o fantomă.

– Nu te ridica.

Dar ea o făcuse deja.

– N-am de gând să mă las răsfăţată. Haide, îmbracă-te! Totul va fi în regulă.

– Nu te ridica din pat dacă nu te simţi bine, scumpo.

Îl bătu pe umăr şi-i zâmbi.

– Nu voi păţi nimic. Du-te şi te pregăteşte. În timp ce se bărbierea, auzi lipăitul papucilor ei prin faţa uşii de la baie. Deschise uşa şi o urmări cum, înveşmântată într-un capot şi totuşi tremurând puţin, traversa foarte încet camera de zi. Intră din nou în baie, clătinând din cap. Virginia trebuia să fi rămas în pat.

Toată partea de sus a chiuvetei era acoperită cu praf. Blestematul ăsta de praf era peste tot! Fusese în cele din urmă obligat să ridice un fel de cort deasupra patului lui Kathy pentru a împiedica praful să-i cadă pe faţă. Prinsese o margine a acestuia de peretele aflat lângă pat, îl lăsase să atârne deasupra şi-l legase de doi stâlpi fixaţi de o latură a patului.

Nu reuşi să se radă ca lumea, căci spuma de ras era amestecată cu praf şi nu mai avea timp să se săpunească încă o dată. Se spălă pe faţă, îşi luă un prosop uscat din dulap şi se şterse.

Înainte să intre în dormitor pentru a se îmbrăca, aruncă o privire în camera lui Kathy.

Fetiţa încă dormea, căpşorul ei acoperit cu păr blond se odihnea nemişcat pe pernă, iar obrajii îi erau roşii din cauza somnului profund. Robert îşi trecu degetul peste prelata de deasupra patului şi îl retrase cenuşiu şi plin de praf. Clătină din cap dezgustat şi părăsi încăperea.

– Aş vrea să se oprească odată blestematele astea de furtuni, spuse în timp ce intra în bucătărie zece minute mai târziu. Sunt sigur...

Se întrerupse brusc. De obicei, Virginia se afla lângă maşina de gătit, pregătind ouă, prăjind pâine, făcând clătite sau fierbând cafeaua. Astăzi, stătea la masă. Cafeaua se afla în filtru, dar nimic altceva nu mai era pe aragaz.

– Scumpo, întoarce-te în pat dacă nu te simţi bine, îi spuse. Îmi pregătesc singur micul dejun.

– E în regulă, răspunse ea. Mă odihneam pur şi simplu. Îmi pare rău. Mă ridic acum şi-ţi fac nişte ouă.

– Stai acolo!

Se îndreptă spre frigider şi deschise uşa.

– Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, zise Virginia. Au fost afectaţi jumătate din vecini, iar tu mi-ai spus că mai mult de jumătate din lucrătorii din fabrică sunt absenţi.

– Poate e vreun virus, răspunse el.

Ea clătină din cap.

– Nu ştiu.

– Între furtuni, ţânţari şi toată lumea bolind, viaţa devine rapid o adevărată pacoste, declară el, turnându-şi suc de portocale dintr-o sticlă. Şi, pentru că tot vorbim de nepoftiţi... Scoase un mic gunoi negru din paharul cu suc. Cum dracu'

ajunge aşa ceva în frigider? Nu voi şti niciodată! Tu nu vrei ceva de mâncare?

– Nu vreau nimic, Bob!

– Nici suc de portocale?

– Nu.

– Ţi-ar face bine...

– Nu, mulţumesc, dragul meu, repetă ea încercând să zâmbească.

Puse sticla înapoi şi se aşeză în faţa ei, cu paharul de suc în mână.

– Te doare ceva? Capul sau altceva?

Ea clătină uşor din cap.

– Aş vrea *să ştiu* ce anume nu-i în regulă...

– Sună-l astăzi pe doctorul Busch.

– Am s-o fac, răspunse femeia, încercând să se ridice. El o opri cu mâna.

– Nu, nu, scumpo, stai acolo.

– Dar nu există nici un *motiv* pentru care să fiu în starea aceasta.

Părea mânioasă. Aşa era de când o cunoştea. Când se îmbolnăvea, devenea iritată. Boala o agasa, iar ea o considera ca un afront personal.

– Haide, zise el, schiţând gestul de a se ridica. Te ajut să te întorci în pat.

– Nu, lasă-mă să stau aici cu tine! Mă urc în pat după ce Kathy pleacă la şcoală.

– Bine. Totuşi, nu vrei să mănânci ceva?

– Nu.

– Nişte cafea?

Ea scutură din cap.

– O să te îmbolnăveşti *cu-adevărat* dacă nu mănânci!

– Nu mi-e foame.

Neville îşi termină sucul şi se ridică să facă nişte ouă. Le sparse de marginea tigăii din fier şi turnă conţinutul

peste bucăţile prăjite de şuncă. Scoase pâinea din dulap şi se îndreptă spre masă.

– O pun eu la prăjit, spuse Virginia. Ai grijă... Oh, Dumnezeule!...

– Ce este?

Ea îşi flutură slab o mână în faţa ochilor.

– Un ţânţar, zise ea, strâmbându-se.

El se apropie şi, după o clipă, îl strivi între palme.

– Ţânţari, muşte, purici...

– Intrăm în era insectelor, completă el.

– Nu-i bine. Ţânţarii pot fi purtători de boli. Trebuie să punem o plasă deasă şi în jurul patului fetiţei.

– Ştiu, ştiu, răspunse bărbatul, întorcându-se la maşina de gătit şi aplecând tigaia astfel încât grăsimea fierbinte să acopere suprafaţa ouălor. Tot vreau s-o fac, dar...

– Nu cred că spray-ul ăla are vreun efect, spuse Virginia.

– N-are?

– Nu.

– Dumnezeule, dar este considerat cel mai bun din câte pot fi găsite pe piaţă!

Răsturnă ouăle într-o farfurie.

– Eşti sigură că nu vrei nişte cafea?

– Nu, mulţumesc.

Se aşeză pe scaun, iar Virginia îi dădu pâinea prăjită unsă cu unt.

– Sper din suflet să nu creştem o rasă de subergângănii, spuse Robert. Îţi aminteşti de roiul ăla de lăcuste gigantice pe care l-au găsit în Colorado?

– Da.

– Poate că insectele au devenit... Care-i cuvântul? Mutante.

– Ce-i aia?

– Oh, înseamnă că... se schimbă. Brusc. Sărind peste o duzină de mici etape de evoluţie, dezvoltându-se poate într-o direcţie pe care n-ar fi urmat-o niciodată dacă n-ar fi fost...

Tăcere.

– Bombardamentele? întrebă ea.

– Poate că da.

– Ei bine, ele sunt cauza furtunilor de praf. Probabil că mai determină o mulțime de lucruri pe lângă asta.

Ea oftă plictisită și clătină din cap.

– Și ei declară că am câștigat războiul...

– Nimeni nu l-a câștigat.

– L-au câștigat țânțarii.

El zâmbi ușor.

– Bănuiesc că da.

Rămaseră câteva clipe fără să vorbească; singurul zgomot din încăpere era clinchetul furculiței pe farfurie și al ceștii pe farfurioară.

– Ai trecut pe la Kathy astă-noapte? întrebă ea.

– Tocmai m-am uitat. Arată bine.

– În regulă.

Virginia îl privi afectată.

– M-am tot gândit, Bob. Poate că ar fi mai bine s-o trimitem în est, la mama ta, până când mă fac mai bine. Ar putea fi ceva contagios.

– Am putea, răspunse el nesigur, dar, dacă e vorba de ceva contagios, la maică-mea n-ar fi mai în siguranță decât aici.

– Doar nu crezi asta? întrebă ea.

Părea îngrijorată. Robert ridică din umeri.

– Nu știu, scumpo! Cred că, în principiu, este la fel de în siguranță și aici. Dacă lucrurile se înrăutățesc prin vecini, n-o mai trimitem la școală.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Bine, rosti în cele din urmă.

Robert își privi ceasul.

– E timpul să plec.

Virginia aprobă din cap, iar el înghiți restul micului dejun. În timp ce-și sorbea cafeaua din ceașcă, ea îl întrebă dacă nu cumva cumpărase un ziar în seara precedentă.

– E în camera de zi.

– E ceva nou în el?

– Nu. Aceleaşi lucruri vechi. S-a răspândit în toată ţara, puţin aici, puţin dincolo. N-au reuşit încă să izoleze microbul.

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Nu ştie nimeni despre ce-i vorba?

– Mă îndoiesc. Dacă ar fi ştiut cineva, cu siguranţă că s-ar fi anunţat până acum.

– Dar trebuie să aibă *câteva* idei.

– Toată lumea are câte o idee. Dar nu au nici o valoare.

– Care sunt părerile?

El ridică din umeri.

– Diferite – începând cu armele biologice.

– Crezi că-i aşa ceva?

– O nouă armă biologică?

– Da!

– Războiul s-a terminat, îi aminti el.

– Bob, spuse femeia brusc, crezi că e bine să te duci la lucru?

El zâmbi neajutorat.

– Ce altceva aş putea face? Trebuie să mai şi mâncăm.

– Ştiu, dar... Bărbatul se întinse peste masă şi simţi cât de rece era mâna soţiei sale.

– Scumpo, totul va fi bine.

– Şi crezi că e bine s-o trimit pe Kathy la şcoală?

– Aşa cred. Până ce autorităţile sanitare nu vor anunţa că şcolile trebuie închise, nu văd de ce s-o ţinem acasă. Nu-i bolnavă.

– Dar toţi copiii de la şcoală...

– Totuşi, cred că-i mai bine aşa, declară el.

Ea scoase un sunet nedefinit. Apoi spuse:

– Foarte bine. Dacă aşa crezi...

– Vrei să te ajut cu ceva înainte de a pleca? se interesă Robert.

Virginia clătină din cap.

– Să stai în casă şi în pat astăzi, o sfătui el.

– Aşa voi face, răspunse ea. De îndată ce o trimit pe Kathy la şcoală.

O mângâie pe mână. Afară, se auzi un claxon de maşină. Robert îşi termină cafeaua şi intră în baie să-şi clătească gura. Apoi îşi scoase haina din dulapul din hol şi o îmbrăcă.

– La revedere, scumpo, spuse sărutând-o pe obraz. Stai liniştită.

– La revedere, zise ea. Ai grijă de tine.

Robert traversă peluza, praful din aer scrâşnindu-i între dinţi. Îl putea simţi pe măsură ce înainta – o senzaţie de uscăciune în nări.

– 'Neaţa, spuse el urcându-se în maşină şi trăgând portiera după el.

– Bună dimineaţa, răspunse Ben Cortman.

Capitolul VII

„Extras de *Allium sativum*, o specie din familia liliacee, familie cuprinzând usturoiul, prazul şi ceapa. Are o culoare spălăcită şi un miros pătrunzător, conţinând câteva sulfuri de alil. Compoziţie: 64,6% apă; 6,8% proteine; 0,1% grăsimi; 26,3% carbohidraţi; 0,8% fibre vegetale; 1,4% minerale." Asta era. Legănă în palma dreaptă căţeii roşii şi tari ca pielea tăbăcită. Trecuseră şapte luni de când îi aduna în şiraguri aromate, pe care le atârna în exteriorul casei, fără a avea cea mai mică idee de ce alungau vampirii. Era timpul să afle motivul.

Puse căţeii pe marginea chiuvetei din bucătărie. Praz, ceapă, ceapă franţuzească şi arpagic. Vor avea toate acelaşi efect ca şi usturoiul? S-ar simţi ca un prost dacă s-ar fi întâmplat ceva, după ce umblase kilometri întregi după usturoi, câtă vreme ceapă se găsea peste tot.

Sfărâmă căţeii şi mirosi lichidul înţepător de pe lama groasă a satârului.

În regulă, şi acum? Trecutul nu-i relevase nimic care să-l ajute; doar vorbe despre purtători de insecte şi viruşi. Nu acestea erau cauza. Era sigur de asta.

Totuşi, trecutul îi adusese altceva; îi adusese durere, odată cu amintirile. Fiecare cuvânt de care-şi aducea aminte era doar o lamă de cuţit care-i sfredelea corpul. Vechile răni se redeschideau, de fiecare dată când se gândea la Virginia.

În cele din urmă, trebui să se oprească, cu ochii închişi, cu pumnii încleştaţi, încercând disperat să accepte prezentul aşa cum era şi să nu mai jelească trecutul. Dar numai destule pahare cu băutură, sorbite pentru a bagateliza toate gândurile negre, avură darul de a îndepărta durerea sâcâitoare produsă de amintiri.

Îşi focaliză privirea. *Foarte bine, la dracu'*, îşi spuse în sinea sa, *fă ceva!*

Privi din nou textul; apă – asta era? se întrebă. Nu, era ridicol; toate lucrurile conţin apă. Proteine? Nu. Grăsimi? Nu. Carbohidraţi? Nu. Fibre vegetale? Nu. Minerale? Nu. Atunci, ce?

„Mirosul caracteristic şi gustul specific al usturoiului se datorează unui ulei volatil, aflat în proporţie de 0,2%, ulei ce constă în special din sulfura de potasiu şi izotiocianat de alil."

Poate că aici se afla răspunsul.

Din nou din carte: „Sulfura de alil poate fi preparată încălzind uleiul de muştar şi sulfura de potasiu la 100°C."

Străbătut de un fior de dezgust, se lăsă pe spate, în fotoliul din camera de zi. *Şi de unde dracu' să fac eu rost de ulei de muştar şi sulfură de potasiu? Dar de echipamentul necesar pentru a le prelucra?*

Grozav! se apostrofă singur. *Primul pas, şi ai eşuat deja în mod lamentabil.*

Scârbit, se ridică în picioare şi se îndepărtă spre bar. Dar după ce-şi umpluse doar o jumătate de pahar, trânti sticla pe masă. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, n-avea intenţia să continue ca un orb, ducând o existenţă nechibzuită şi fără rezultate până ce avea să fie răpus de bătrâneţe sau de vreun accident! Fie afla răspunsul, fie termina cu toate, inclusiv cu propria viaţă.

Îşi privi ceasul. Zece şi douăzeci dimineaţa; avea destul timp. Se îndreptă hotărât spre hol şi verifică în cărţile de telefon. Exista un loc potrivit în Inglewood.

Patru ore mai târziu, se îndrepta de şale, ridicându-se din fotoliu şi de la masa de lucru cu un junghi în gât, dar cu o soluţie de sulfură de potasiu într-o seringă şi cu senzaţia că realizase ceva, pentru prima dată de la începutul izolării sale fatale.

Puţin excitat, alergă spre maşină şi, curând, depăşi zona pe care o „curăţase" şi o marcase cu indicatoare. Ştia că era posibil, ba chiar probabil, ca unii vampiri să fi pătruns şi să se fi ascuns în „zona curăţată". Dar nu avea timp să cerceteze acum.

Parcându-şi maşina, intră într-o casă şi se îndreptă spre dormitor. Acolo zăcea o femeie tânără cu o pojghiţă de sânge acoperindu-i gura.

Răsturnând-o pe burtă, Neville îi ridică fusta şi-i injectă sulfura de potasiu în fesa moale şi cărnoasă, apoi o răsuci din nou pe spate şi făcu un pas înapoi. Rămase acolo o jumătate de oră, supraveghind-o.

Nu se întâmplă nimic.

N-are nici un sens, îi striga mintea. *Am atârnat usturoi în jurul casei şi vampirii nu s-au apropiat. Iar uleiul pe care i l-am injectat este caracteristic pentru usturoi. Dar nu se întâmplă nimic.*

La naiba, nu se întâmplă nimic!

Aruncă seringa şi, tremurând de furie şi de frustrare, se îndreptă spre casă. Înainte de a se lăsa întunericul, înălţă o construcţie mică din lemn pe peluza din faţă şi atârnă de ea cununi de usturoi. Petrecu o noapte neliniştită şi numai faptul că mai avea încă multe treburi îl făcu să nu se atingă de băutură.

Dimineaţa, ieşi afară şi privi surcelele de pe peluză.

Crucea. O ţinu într-o mână – strălucitoare şi aurie în soarele de dimineaţă. Şi aceasta alunga vampirii.

De ce? Exista oare un răspuns logic, ceva pe care îl putea accepta fără a cădea pe panta alunecoasă a misticismului?

Exista doar o singură cale pentru a afla.

Luă femeia de pe pat, prefăcându-se că nu bagă în seamă întrebarea ce îi frământa mintea: *De ce faci întotdeauna experimente pe femei?* N-avea chef să admită faptul că implicaţia avea vreo motivare anume. S-a întâmplat pur şi simplu să fie primul vampir întâlnit, asta era tot. *Şi atunci ce-i cu bătrânul din camera de zi? Pentru numele lui Dumnezeu!* se înfurie. *N-am de gând să violez femeia!*

Îţi încrucişezi degetele, Neville? Baţi în lemn?

Ignoră toate acestea, începând să creadă cu adevărat că în mintea sa se ascundea o fiinţă străină. Cândva ar fi numit-o conştiinţă. Acum era doar supărare. La urma urmei, moralitatea decăzuse odată cu societatea. El era stăpânul propriilor sale concepte morale.

E o justificare bună, nu-i aşa, Neville? Mai taci din gură!

Dar nu-şi permise să-şi petreacă după-amiaza lângă ea. După ce o legă de un scaun, se retrase în garaj şi-şi făcu de lucru la maşină. Femeia purta o rochie neagră, sfâşiată, şi de câte ori respira, lăsa să i se vadă prea mult. Ochii care nu se văd, se uită... Era o minciună şi el o ştia, dar nu voia să admită acest lucru.

În cele din urmă, îndurătoare, veni şi noaptea. Încuie uşa garajului, se întoarse în casă şi zăvorî uşa principală, punând drugul greu de-a curmezişul ei. Apoi îşi pregăti o băutură şi se aşeză pe canapea faţă în faţă cu femeie.

Din tavan, chiar în faţa ei, atârna crucea.

La şase şi treizeci, ochii ei se deschiseră. Brusc, exact ca ochii unui somnoros care are ceva anume de făcut la trezire; ca ai unui adormit care nu îşi recapătă conştiinţa treptat, ci cu o singură mişcare precisă, ştiind exact ce are de făcut.

Atunci femeia văzu crucea şi-şi mută ochii de la ea cu un gâfâit zgomotos, în timp ce corpul i se răsucea în scaun.

– De ce ţi-e frică de ea? întrebă Robert tresărind, după atâta timp, la auzul sunetului propriei voci.

Ochii femeii, îndreptați brusc asupra lui, îl făcură să se cutremure. Felul în care străluceau, felul în care își trecea limba peste buzele roșii, de parcă gura ei ar fi avut o viață separată. Felul în care își arcuia corpul ca și cum ar fi încercat să-l apropie și mai mult de al lui. Un mârâit gutural îi ieșea din gât, un mârâit asemănător cu cel scos de un câine care-și apără osul.

– Crucea, repetă el nervos. De ce ți-e frică de ea?

Femeia se încorda în legături, mâinile râcâind marginile scaunului. Nu scotea nici un cuvânt, ci emitea doar o serie succesivă de gâfâituri stridente. Corpul i se zvârcolea în scaun, ochii ei îl ardeau.

– Crucea! se răsti el, furios.

Robert sări în picioare, paharul îi căzu din mână și conținutul se vărsă pe covor. Cu degetele încordate apucă șnurul și flutură crucea în fața ochilor ei. Femeia își scutură capul cu un mârâit înspăimântat și se dădu înapoi în scaun.

– *Privește-o!* urlă el.

Un scâncet plin de teroare veni din direcția ei. Ochii i se deplasară sălbatici prin încăpere, ochi mari și negri, cu pupilele ca niște fire de funingine.

O apucă de umăr, apoi își retrase brusc mâna. Din rănile proaspete făcute de dinți i se prelingea sânge.

Mușchii stomacului i se contractară. Mâna porni din nou, de data aceasta pentru a lovi puternic în obraz, proiectându-i capul într-o parte.

Zece minute mai târziu, îi aruncă trupul pe ușa principală și le-o trânti în față celor de afară. Apoi rămase în spatele ușii, respirând greu. Vag, în ciuda izolației fonice, îi auzi luptându-se ca niște șacali pentru trofeul oferit.

Mai târziu, intră în baie și turnă alcool peste înțepăturile provocate de dinți, bucurându-se sălbatic de durerea arzătoare din carne.

Capitolul VIII

Neville se aplecă şi luă un pic de pământ în mâna dreaptă. Îl trecu printre degete, sfărâmând bulgării negri şi transformându-i în praf. *Câţi dintre ei,* se întrebă el, *dorm în pământ, aşa cum spune legenda?*

Clătină din cap. Teribil de puţini.

Şi atunci, unde se potriveşte legenda?

Închise ochii şi lăsă pământul să-i curgă încet din căuşul palmei. Exista oare vreun răspuns? Dacă ar fi putut să-şi amintească dacă aceia care dormeau în pământ erau aceiaşi care se întorseseră din moarte... Atunci ar fi putut formula o teorie.

Însă nu-şi putea aduce aminte. O altă întrebare fără răspuns. Adăugată la întrebarea care-i trecuse prin minte în noaptea anterioară.

Ce ar face un vampir mahomedan dacă ar fi pus în faţa unei cruci?

În aerul tăcut de dimineaţă, sunetul lătrător al râsului care-l cuprinse brusc îl făcu să tresară. *Sfinte Dumnezeule,* se gândi, *a trecut atâta timp de când am râs ultima dată, încât am uitat cum este.* Suna precum tusea unui copoi bolnav. *Ei bine, la urma urmei, asta şi sunt, nu-i aşa?* hotărî el. *Un câine foarte bolnav.*

În acea dimineaţă, pe la patru, se stârnise o uşoară furtună de praf. Straniu, cum îi reamintea de trecut! Virginia, Kathy, toate acele zile oribile...

Se întrerupse singur. Nu, *nu*, aici era pericolul! Gândul la trecut îl făcuse să se apuce iar de băutură. Nu, trebuia să accepte prezentul!

Se trezi întrebându-se din nou de ce se hotărâse să trăiască în continuare. *Probabil că nu există un motiv real. Pur şi simplu, sunt prea tâmpit pentru a pune capăt la tot.*

Ei, bine – îşi pocni palmele cu o falsă fermitate – *şi acum ce fac?* Aruncă o privire în jur de parcă ar fi fost ceva de văzut în liniştea în care era cufundată Cimarron Street.

Foarte bine, decise el impulsiv, *ia să vedem dacă povestea cu apa curgătoare e adevărată!*

Îngropă un furtun sub pământ şi-l racordă la un mic jgheab confecţionat din lemn. Apa trecea prin jgheab, apoi printr-o altă gaură într-un alt furtun care intra în pământ.

După ce termină, intră în casă şi făcu un duş, se bărbieri şi-şi scoase bandajul de la mână. Rana se închisese fără a supura. Oricum, nu-şi făcuse probleme din cauza ei; timpul îi dovedise nu o dată că era imun la infecţiile produse de vampiri.

La şase şi douăzeci intră în camera de zi şi rămase în faţa vizorului. Se întinse un pic, încruntându-se din cauza durerilor din muşchi. Apoi, pentru că nu se întâmpla nimic, îşi pregăti o băutură.

Când reveni în faţa vizorului, îl văzu pe Ben Cortman înaintând pe peluză.

– Neville, ieşi afară, murmură Robert Neville, iar Cortman se făcu ecoul cuvintelor sale cu un ţipăt strident.

Neville rămase nemişcat, privindu-l pe Ben Cortman.

Ben nu se schimbase prea mult. Părul îi era tot negru, corpul predispus la corpolenţă, faţa încă albă. Dar acum avea barbă: ceva mai deasă sub nas, ceva mai rară în jurul bărbiei, pe obraji şi sub gât. Asta era singura diferenţă. În vremurile de odinioară, Ben fusese întotdeauna impecabil ras, mirosind a colonie în fiecare dimineaţă, când îl lua pe Neville pentru a se îndrepta împreună spre fabrică.

I se păru straniu că stătea acolo, privindu-l pe Ben Cortman; un Cortman care îi era acum complet străin. Odinioară, vorbise cu acel om, mersese la slujbă cu el, discutase cu el despre maşini, baseball şi politică, mai apoi despre molimă, despre felul în care se înţelegeau Virginia şi Kathy, despre ce era pe punctul să facă Freda Cortman...

Neville clătină din cap. Nu avea nici un rost să se mai gândească la asta acum. Trecutul era la fel de mort ca şi Cortman.

Clătină din nou din cap. *Lumea a luat-o razna,* îşi zise el. *Morţii se plimbă prin apropiere, iar eu nici nu mă gândesc la ei.* Revenirea la viaţă a cadavrelor devenise ceva banal ca semnificaţie. *Cât de repede acceptă cineva incredibilul, dacă este martor la el destul de des!* Neville rămase acolo, sorbindu-şi whisky-ul şi întrebându-se de cine îi reamintea Ben.

De o bucată de vreme avea impresia că Ben Cortman îi amintea de cineva, dar nu-şi dădea seama pentru nimic în lume de cine anume.

Ridică din umeri. Ce importanţă avea?

Puse paharul pe pervazul ferestrei şi intră în bucătărie. Dădu drumul la apă şi reveni de unde plecase. Ajuns din nou în faţa vizorului, văzu pe peluză un alt bărbat şi o femeie. Nici unul dintre cei trei nu vorbea cu ceilalţi. N-o făceau niciodată. Se plimbau neobosiţi, dându-şi târcoale unul altuia precum lupii, fără a se privi măcar o dată unul pe celălalt, având ochi numai pentru casă şi pentru prada ce se găsea în interior. Apoi Cortman băgă de seamă apa care curgea prin jgheab şi se apropie pentru a vedea mai bine. După un moment, îşi ridică faţa albă şi Neville îl văzu rânjind.

Neville încremeni.

Cortman sărea peste jgheab, când dintr-o parte, când din cealaltă. Neville simţi cum i se pune un nod în gât. Ticălosul ştia!

Târându-şi picioarele amorţite, se îndreptă spre dormitor şi, cu mâini tremurătoare, scoase unul din pistoalele aflate în sertarul biroului. Cortman tocmai era pe punctul de a termina de bătătorit pământul de lângă jgheab, când glonţul îl lovi în umărul stâng.

Se dădu înapoi, clătinându-se, şi se prăbuşi cu un geamăt pe trotuar, zvâcnind din picioare. Neville trase din nou, dar glonţul zgârie cimentul la câteva degete de corpul ce se zvârcolea.

Cortman încercă să se ridice, cu un mârâit, şi al treilea glonţ îl lovi în piept.

Neville rămase pe loc, privind şi mirosind fumul acru ce ieşea din ţeava pistolului. Apoi vederea îi fu blocată de femeia care se îndrepta spre Cortman şi care începuse deja să-şi sfâşie rochia.

Neville se dădu înapoi şi închise cu zgomot vizorul. Doar nu avea de gând să se lase convins a privi aşa ceva! În prima clipă simţise acea căldură ce-i cuprindea nesăţios vintrele.

Mai târziu, privi din nou prin vizor şi-l văzu pe Ben Cortman plimbându-se cu paşi mărunţi prin faţa casei şi invitându-l să iasă afară.

Şi, în lumina lunii, îşi dădu brusc seama de cine îi aducea aminte Cortman. Ideea îi stârni un hohot înăbuşit de râs şi Robert se răsuci pe călcâie în clipa când întregul corp începu să i se cutremure necontrolat.

Dumnezeule – Oliver Hardy – Bran! Cei doi vechi comici pe care-i urmărise adesea pe peliculă. Cortman era aproape o copie fidelă a rotofeiului actor. Doar ceva mai durduliu. În rest, avea chiar şi mustaţă.

Oliver Hardy – prăbuşit pe spate sub impactul gloanţelor. Oliver Hardy, cel care revine întotdeauna, indiferent ce se întâmplă. Ciuruit de gloanţe, străpuns de cuţite, călcat de maşini, turtit sub hornuri prăbuşite sau bărci, scufundat în apă, băgat în butoaie, dar întorcându-se întotdeauna,

răbdător şi plin de vânătăi. Acesta era Ben Cortman – un Oliver Hardy răutăcios şi hidos, lovit de toţi, dar care ştie să încaseze.

Dumnezeule, era de-a dreptul hazliu!

Nu se putu opri din râs pentru că era mai mult decât un simplu amuzament; era o descărcare nervoasă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Paharul din mână îi tremura atât de tare încât băutura i se vărsă pe haine, ceea ce-l făcu să râdă şi mai tare. Apoi, paharul căzu cu un zgomot puternic pe covor, în timp ce corpul i se contorsiona în spasme necontrolabile de plăcere, iar camera se umplu de hohotul său nervos şi întretăiat.

Mai târziu, plânse.

Înfipsese ţăruşul în stomac şi în umăr. În gât – cu o singură lovitură a ciocanului de lemn. În braţe şi în picioare – şi rezultatul fusese întotdeauna acelaşi: sângele ce curgea, subţire şi roşu-închis, pe carnea albă.

Crezu că găsise răspunsul. Totul se rezuma doar la pierderea sângelui cu ajutorul căruia trăiau; era de ajuns să le producă o hemoragie.

Dar apoi descoperi femeia din casa mică, vopsită în alb şi verde, şi când îi înfipse ţăruşul în corp, descompunerea se produse atât de brusc încât Neville se frânse în două şi vomită tot micul dejun.

Când îşi revenise destul pentru a privi din nou, zări pe cuvertură o grămăjoară ca de sare şi piper, o grămăjoară de aceeaşi lungime ca şi femeia. Era prima dată când vedea un astfel de lucru.

Zguduit de priveliştea, ieşi din casă, clătinându-se nesigur pe picioare, şi rămase în maşină vreme de o oră, golind bidonaşul de whisky pe care-l purta întotdeauna asupra sa. Dar nici măcar băutura nu reuşi să-i îndepărteze din minte imaginea a ceea ce văzuse.

Se întâmplase atât *de repede.* Se descompusese efectiv în fața ochilor săi, în timp ce zgomotul făcut de ciocanul de lemn îi mai răsuna încă în urechi.

Își aduse aminte de o discuție avută odată cu un negru la fabrică. Tipul studiase ceremoniile mortuare și îi povestise lui Robert Neville despre mausoleele în care oamenii erau conservați în niște vidate și nu-și schimbau niciodată înfățișarea.

„Dar e destul să lași un pic de aer înăuntru, spus negrul, și *buuum!* – arată ca o grămăjoară de sare și piper. Pur și simplu uite-așa!", terminase el pocnind din degete.

Asta însemna că femeia fusese moartă de mult. *Poate,* se gândi el, *a fost unul dintre vampirii care porniseră molima. Dumnezeu știe de câți ani păcălise ea moartea!*

Era prea speriat pentru a mai întreprinde ceva în acea zi sau în cele care urmară. Rămase acasă și bău ca să uite, lăsând cadavrele să se îngrămădească pe peluză. Lăsă în plata Domnului și exteriorul casei.

Patru zile rămase în fotoliu, cu paharul de whisky în mână și cu gândurile la acea femeie. Și, indiferent cât de mult încerca să se împotrivească, indiferent cât de mult bea, continua să se gândească la Virginia. Continua să se vadă pe sine pătrunzând în criptă și ridicând capacul sicriului.

Atât de tare tremura, atât de frig îi era și atât de rău se simțea, încât îi trecuse prin minte că fusese și el contaminat.

Așa simțise oare și ea?

Capitolul IX

Dimineaţă. Liniştea acelei zile însorite era întreruptă doar de trilurile păsărilor din copaci. Nici cea mai mică adiere nu mişca florile viu colorate din jurul casei, arbuştii sau gardul viu acoperit cu frunze întunecate. Un val de căldură mută acoperea totul pe Cimarron Street.

Inima Virginiei Neville se oprise.

Robert stătea lângă ea, în pat, privind în jos spre faţa ei albă. Îi ţinea degetele în mână, mângâind-o fără încetare. Corpul ei era imobil, un bloc rigid şi insensibil de carne şi sânge. Ochii nu-i clipeau, gura era doar o dungă nemişcată, iar respiraţia îi era atât de slabă, încât părea să se fi oprit şi ea complet.

Ceva se întâmplase cu creierul său.

În secunda în care nu mai simţise nici o bătaie a inimii ei sub degetele tremurătoare, interiorul creierului i se pietrificase parcă, trimiţând pretutindeni comenzi de calcifiere până ce capul îi devenise ca de piatră. Încet, simţindu-şi picioarele paralizate, se lăsase să cadă pe pat. Nici acum, în străfundurile încordate ale minţii nu înţelegea cum de putea sta acolo, nu pricepea de ce disperarea nu-l strivise complet. Şi totuşi, deprimarea nu-şi făcea apariţia. Timpul era bătut în cuie şi nu putea merge înainte. Totul rămăsese nemişcat. Odată cu Virginia se opriseră viaţa şi lumea.

Trecuseră treizeci de minute; patruzeci.

Apoi, încet, de parcă ar fi descoperit niște fenomene obiective, își dădu seama că tremura din tot corpul. Nu era un tremur localizat – un mușchi ici, un nerv colo. Era unul generalizat. Corpul îi tremura fără a se putea opri, o masă întreagă de nervi scăpați de sub control, o masă lipsită de orice voință. Ceea ce-i mai rămăsese intact din mintea în stare de funcționare înțelese că aceasta era reacția așteptată.

Rămase în această stare de paralizie mai mult de o oră, cu ochii fixați în tăcere pe chipul ei.

Apoi, totul se termină brusc și, cu un mormăit înăbușit, se ridică în picioare și părăsi camera.

Jumătate din whisky se vărsă în chiuvetă în timp ce turna din sticlă. Bău dintr-o singură înghițitură lichidul ce reușise să ajungă în pahar. Șuvoiul subțire își croi drum până în stomac, tăria sa fiind dublată de starea de paralizie glacială a trupului. Rămase îndoit de mijloc, sprijinit de chiuvetă. Cu mâinile tremurânde, umplu din nou paharul până sus și dădu pe gât whisky-ul arzător din câteva înghițituri convulsive.

E un vis! își spuse el zadarnic. Era ca și cum o voce i-ar fi rostit cuvintele cu glas tare în minte.

„Virginia..."

Continuă să se răsucească când într-o parte, când în cealaltă, ochii scrutând camera de parcă ar fi căutat ceva, de parcă ar fi rătăcit ieșirea din această casă a groazei. Mici sunete nearticulate îi vibrau în gât. Își presă palmele una de cealaltă, își forță palmele tremurânde să stea una peste cealaltă, degetele contractate convulsiv împletindu-i-se confuz.

Mâinile prinseră a-i tremura în asemenea hal, încât nu le mai distingea forma. Cu o mișcare smucită, ce-i smulse un gâfâit puternic, le despărți și le apăsă pe picioare.

„Virginia."

Făcu un pas și scoase un țipăt ascuțit când camera păru a se clătina. Durerea îl fulgeră în genunchiul drept,

trimiţându-i înţepături fierbinţi în întregul picior. Se vaită în timp ce se îndrepta de spate şi porni, împleticindu-se, spre camera de zi. Rămase acolo ca o statuie în mijlocul unui cutremur, cu ochii îngheţaţi, ca de marmură, aţintiţi asupra uşii dormitorului.

Cu ochii minţii, revăzu o scenă.

Focul cel mare trosnind cu flăcări galbene, ridicându-şi norii groşi şi denşi în înaltul cerului. Corpul firav al lui Kathy în braţele sale. Bărbatul care se apropiase, i-o înhăţase de parcă ar fi fost o grămadă de zdrenţe şi dispăruse în ceaţa întunecată împreună cu copilul său. El rămăsese acolo nemişcat, doborât de groază.

Apoi, brusc, se repezise înainte, urlând ca un nebun.

„Kathy!"

Braţele unor oameni înveşmântaţi în pânze groase, mascaţi, îl cuprinseseră şi-l trăseseră înapoi. Pantofii săi râcâiau frenetic pământul, săpând în sol două dâre zimţate, în timp ce îl târau deoparte. Creierul îi explodă, ţipete terifiante izbucnindu-i şuvoi din gură.

Apoi, brusca străfulgerare de durere paralizantă din falcă, lumina zilei acoperită de norii nopţii. Şuvoiul fierbinte de whisky ce-i curgea în jos pe gât, tusea, o respiraţie grea... trezirea... Tăcut şi cu capul cât o baniţă, îşi reveni în maşina lui Ben Cortman, privind fix înainte în timp ce se îndreptau spre un linţoliu gigantic de fum, care se ridica deasupra pământului, precum spectrul întunecat al durerii întregii lumi.

Reamintindu-şi toate acestea, închise brusc ochii şi strânse din dinţi până ce începură să-l doară.

„Nu."

N-o va pune pe Virginia acolo. Nu, nici măcar dacă-l vor ucide pentru asta.

Cu o mişcare molcomă, se îndreptă spre uşa principală şi ieşi pe verandă. Păşind pe peluza ce începea a se îngălbeni, porni spre casa lui Ben Cortman. Strălucirea soarelui

îl făcu să-şi strângă pupilele până când deveniră nişte fante. Mâinile rigide i se bălăbăneau fără folos pe lângă corp.

Soneria intona *How Dry I Am.* Absurditatea faptului respectiv îi insuflă dorinţa de a sfărâma ceva în mâini. Îşi aminti când o instalase Ben, gândindu-se cât de nostim avea să fie.

Încremeni în faţa uşii, cu mintea pulsându-i încă din cauza durerii. *Nu-mi pasă dacă aşa este legea, nu-mi pasă dacă refuzul înseamnă moarte, dar n-o voi înmormânta acolo!*

Bătu cu pumnul în uşă.

– Ben!

Tăcere în casa lui Ben Cortman. Draperii albe atârnau nemişcate la ferestrele din faţă. Putea zări canapeaua roşie, lampa cu picior şi abajurul cu ciucuri. Robert clipi din ochi. Ce zi era? Uitase, pierduse şirul zilelor.

Îşi contorsiona umerii pe măsură ce furia fără de astâmpăr îi răspândea acid prin vene.

– Ben!

Lovi din nou în uşă, cu pumnul; muşchii din jurul maxilarului deja albit de efort tresăreau convulsiv. *Lua-l-ar dracu', unde era?* Îşi înfipse degetul în butonul soneriei şi clopoţeii începură din nou să intoneze cântecul beţivanului: *How dry I am, how dry I am, how dry I...*[1] Cu un icnet furibund, se repezi în uşă şi aceasta se trânti de perete. Nu fusese încuiată.

Păşi în camera de zi cufundată în tăcere.

– Ben, rosti cu voce tare. Ben, am nevoie de maşina ta.

Erau în dormitor, tăcuţi şi nemişcaţi în starea lor zilnică de comă, zăcând pe două paturi vecine. Ben în pijama, Freda într-o cămaşă de noapte de mătase, întinşi pe cearşafuri, cu piepturile lor masive tresăltând sub respiraţia grea.

Rămase nemişcat o clipă, privindu-i. Pe gâtul alb al Fredei se aflau câteva răni acoperite de sânge uscat. Ochii i se

[1] „Cât de însetat mă simt, cât de însetat mă simt, cât de însetat mă simt..." (n.tr.)

îndreptară spre Ben. Pe gâtul său nu se vedea nici o rană. Şi în minte auzi o voce care-i spunea: *Numai dacă m-aş trezi...*

Clătină din cap. Nu, dintr-un asemenea coşmar nu se putea trezi.

Găsi cheile maşinii pe birou şi le înhăţă. Se întoarse şi lăsă în urmă casa cufundată în tăcere. A fost ultima dată când i-a văzut pe cei doi în viaţă.

Motorul tuşi, porni, şi Robert îl lăsă să meargă în ralanti câteva minute, în timp ce privea ţintă prin parbrizul prăfuit. În interiorul fierbinte, lipsit de aer proaspăt, al maşinii, o muscă grasă bâzâia în jurul capului său. Urmări cu privirea corpul verde strălucitor al insectei şi simţi cum maşina vibrează sub el.

După o clipă, apăsă pe acceleraţie şi porni în sus pe stradă. Parcă automobilul în faţa garajului său şi opri motorul.

Casa era răcoroasă şi tăcută. Pantofii călcară fără zgomot pe covor, apoi ţăcăniră pe scândurile podelei din hol.

Rămase nemişcat în faţa uşii, privind-o pe Virginia. Zăcea liniştită pe spate, cu braţele de ambele părţi ale corpului şi degetele albe uşor curbate înspre interior. Arăta de parcă ar fi adormit.

Se răsuci pe călcâie şi intră în camera de zi. Ce va face? Nu prea mai avea de ales acum. Ce conta *ce* făcea el? Viaţa urma să fie la fel de fără rost, indiferent ce decizie ar fi luat.

Rămase în faţa ferestrei, privind cu ochi lipsiţi de viaţă strada liniştită şi scăldată în soare.

Atunci de ce am luat maşina? se miră el. Înghiţi cu greu. *N-o pot arde,* se gândi. *N-o voi face.* Dar ce altă variantă mai avea? Sălile mortuare erau închise. Puţinilor antreprenori de pompe funebre destul de sănătoşi pentru a-şi mai exercita meseria li se interzisese acest lucru prin lege. Fiecare, fără excepţie, trebuia transportat spre crematorii, imediat după moarte. Era singurul mijloc cunoscut pentru

a preveni extinderea molimei. Bacteria ce se afla la originea ei putea fi distrusă doar prin foc.

Robert ştia acest lucru. Ştia că aşa era legea. Dar câţi oameni o respectau? Câţi bărbaţi îşi duceau femeile cu care împărţiseră viaţa şi dragostea şi le aruncau în flăcări? Câţi părinţi îşi incineraseră copiii pe care-i adoraseră, câţi copii îşi azvârliseră părinţii iubiţi pe un rug cu o suprafaţă de o sută de metri pătraţi şi o adâncime de treizeci de metri?

Nu, dacă mai rămăsese *ceva* de neclintit pe lumea asta, atunci acest *ceva* era legământul său că *ea* nu va cădea pradă flăcărilor.

Trecu o oră până când, în cele din urmă, luă o hotărâre.

Se ridică în picioare şi puse mâna pe un ac şi o aţă.

Cusu fără întrerupere până ce nu-i mai rămăsese descoperită decât faţa. Apoi, cu degete tremurătoare şi cu un nod în stomac, îi cusu cuvertura peste gură. Peste nas. Peste ochi.

Odată terminată treaba, intră în bucătărie şi bău alt pahar de whisky. Nu păru să-l afecteze în vreun fel.

În fine, reveni în dormitor, clătinându-se pe picioare. Rămase acolo un minut, respirând sacadat. Apoi se aplecă şi-şi trecu braţele pe sub forma inertă.

– Haide, scumpo, şopti.

Cuvintele părură să declanşeze o întreagă reacţie. Simţi cum începe să tremure, simţi lacrimile care-i curgeau încet pe obraji, în timp ce străbătea camera de zi şi o scotea afară din casă.

O aşeză pe bancheta din spate şi se urcă în maşină. Respiră adânc şi se întinse după cheia de contact.

Îşi retrase mâna. Coborî din maşină, se îndreptă spre garaj şi luă o lopată.

Ieşind din garaj, tresări văzând bărbatul care se apropia încet de cealaltă parte a străzii. Aruncă lopata în spate şi se urcă la volan.

– Aşteaptă!

Vocea omului era răguşită. Bărbatul încercă să fugă, dar nu avea destulă putere.

Robert Neville rămase tăcut până ce tipul se apropie târşâindu-şi picioarele.

– Ai putea... să mă laşi să-mi duc... şi eu mama? zise cu o voce nefirească celălalt.

– Eu... eu... eu...

Creierul lui Neville refuză să funcţioneze. Crezu că avea să izbucnească din nou în plâns, însă îşi reveni şi se îndreptă din spate.

– Nu merg... *acolo,* spuse.

Bărbatul îl privi absent.

– Dar...

– Ţi-am spus că nu merg la crematoriu! îl repezi Neville şi învârti cheia de contact.

– Dar soţia ta... continuă bărbatul. Ai...

Robert Neville băgă în marşarier.

– *Te rog,* îl imploră celălalt.

– *Nu merg* acolo! urlă Neville fără a-l privi.

– Dar asta-i *legea!* urlă la rândul său bărbatul, înfuriindu-se brusc.

Maşina ieşi rapid în stradă şi Neville se îndreptă spre Compton Boulevard. În timp ce accelera, zări bărbatul care rămăsese în curbă, urmărindu-l cum se îndepărta. *Nebunule!* ţipă în minte. *Crezi că am de gând să-mi arunc nevasta în foc?*

Străzile erau pustii. Făcu la stânga la Compton şi se îndreptă spre vest. Conducând, întoarse capul spre zona ce se întindea pe partea dreaptă a maşinii. Nu putea folosi nici unul din cimitire. Erau încuiate şi păzite. Fuseseră împuşcaţi oameni care încercaseră să-i îngroape pe cei dragi!

Făcu la dreapta în următoarea intersecţie, mai merse încă un cvartal, coti din nou la dreapta într-o stradă liniştită care se termina într-un fel de cimitir improvizat. Pe la jumătatea

străzii, opri motorul şi împinse mai departe maşina, pentru a nu fi auzit de cineva.

Nimeni nu-l văzu transportând-o de la maşină până undeva spre mijlocul zonei pline de bălării. Nimeni nu-l văzu aşezând-o pe un petic dezgolit de pământ şi îngenunchind alături de ea.

Săpă încet, înfigând lopata în pământul moale, în vreme ce soarele strălucitor forţa căldura să pătrundă în locul dezgolit precum aurul topit într-o farfurie. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe obraji şi pe frunte, iar pământul se învârtea în jurul lui. Ţărâna proaspăt săpată îi umplea nările cu mirosul ei iute şi fierbinte.

În cele din urmă, groapa fu terminată. Lăsă jos lopata şi căzu în genunchi. Corpul i se cutremură şi transpiraţia i se prelinse pe faţă. Acesta era momentul de care se temea cumplit.

Dar ştia că nu putea să aştepte. Dacă era văzut, aveau să vină după el. N-ar fi fost nimic dacă ar fi fost împuşcat. Dar atunci ea ar fi fost arsă. Buzele i se strânseră. Nu!

Cu blândeţe, cu cea mai mare precauţie posibilă, o coborî în groapa puţin adâncă, încercând să-i protejeze capul.

Se îndreptă din mijloc şi privi în jos spre trupul nemişcat, cusut în cuvertură. *Pentru ultima dată,* se gândi. *Nu conversaţie, nu dragoste. Unsprezece ani minunaţi terminaţi într-un şanţ umplut cu ţărână.* Începu să tremure. *Nu!* îşi impuse el, *acum nu este timp pentru aşa ceva.*

N-avea rost. Printre lacrimi nesfârşite, lumea întreagă pâlpâia gata să se stingă, în timp ce el arunca în groapă pământul fierbinte, presându-l cu degete lipsite de nerv în jurul corpului nemişcat.

Zăcea pe pat, complet îmbrăcat, fixând tavanul negru. Era pe jumătate beat, iar în întuneric se învârteau licurici.

Bâjbâi cu mâna dreaptă pe noptieră, lovi sticla, iar degetele răşchirate reacţionară prea târziu. Apoi corpul i se

relaxă şi Robert rămase acolo în liniştea nopţii, ascultând gâlgâitul whisky-ului ce se scurgea din gura sticlei şi se împrăştia pe covor.

Părul nepieptănat îi foşni pe pernă în timp ce privi spre ceas. Două dimineaţa. Două zile de când o îngropase. Doi ochi privind la ceas, două urechi ascultând zumzăitul cronologiei lui electrice, două buze strânse, două mâini zăcând pe pat.

Încercă să-şi alunge gândul, dar totul în lume părea a se fi prăbuşit brusc într-o groapă a dualităţii, victimă a unui sistem de doi. Doi oameni morţi, două paturi în cameră, două ferestre, două birouri, două covoare, două inimi care...

Pieptul i se umplu cu aerul nopţii; Robert îl ţinu acolo, apoi îl evacuă dintr-odată.

Două zile, două mâini, doi ochi, două picioare, două tălpi...

Se ridică în capul oaselor şi-şi coborî picioarele peste marginea patului. Tălpile îi aterizară într-o baltă de whisky şi simţi cum lichidul îi pătrunde prin ciorapi. O boare rece de vânt mişcă jaluzelele.

Privea fix întunericul. *Ce a mai rămas?* se întrebă. *Ce a mai rămas?*

Cu un aer dezgustat, se ridică în picioare şi, clătinându-se, se îndreptă spre baie, lăsând pe covor urme ude de paşi. Îşi aruncă apă pe faţă şi bâjbâi după un prosop.

Ce a mai rămas. Ce a...

Brusc, înţepeni în întunericul rece.

Cineva răsucea mânerul uşii din faţă.

Simţi cum un fior rece îi alergă pe gât în sus, iar pielea i se făcu ca de găină. *E Ben,* auzi explicaţia propriei minţi. *A venit să-şi ia înapoi cheile de la maşină.*

Prosopul îi alunecă printre degete şi îl auzi căzând pe dalele pardoseli. Corpul i se contractă.

Un pumn lovi în uşă; o lovitură fără forţă, ca şi cum ceva s-ar fi prăbuşit peste lemnul uşii.

Intră încet în camera de zi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Uşa se zgudui în clipa în care un alt pumn o lovi din nou, la fel de slab. Sunetul îl făcu să tresară. *Ce se întâmplă?* se gândi el. *Uşa este deschisă.* O boare rece venită pe fereastra deschisă îi sufla în faţă. Întunericul îl împinse către uşă.

– Cine... murmură, incapabil să înainteze.

Mâna se retrase de pe clanţă, după ce aceasta se răsuci sub apăsarea degetelor sale. Se dădu înapoi cu un singur pas, lipindu-se de perete şi rămânând acolo, respirând greu, cu ochii larg deschişi.

Nu se întâmplă nimic. Rămase locului, ţeapăn.

Apoi respiraţia i se tăie brusc. Cineva icnea pe verandă, murmura cuvinte pe care nu le putea desluşi. Îşi adună toate puterile şi, cu un salt înainte, deschise larg uşa, lăsând să pătrundă înăuntru lumina lunii.

Nici măcar nu putu să ţipe. Pur şi simplu, încremeni, de parcă ar fi prins rădăcini în acel loc. Stătea şi se holba la Virginia, fără să rostească vreun cuvânt.

– Rob...ert, îngăimă ea.

Capitolul X

Departamentul ştiinţific se afla la al doilea etaj. Paşii lui Robert Neville răsunau cavernos pe treptele de marmură ale Bibliotecii Publice din Los Angeles. Era 7 aprilie 1976.

După o jumătate de săptămână de băut, de dezgust şi de cercetări nesistematice, îşi dăduse seama că îşi pierdea timpul. Era limpede că experimente izolate nu aveau să ducă la nici un rezultat. Dacă exista undeva un răspuns raţional la această problemă (şi trebuia să creadă că exista unul), acesta putea fi găsit doar după cercetări atente.

Cu titlu de încercare, pentru o mai bună cunoaştere, stabilise un posibil subiect de cercetare: sângele. Cel puţin, era un punct de plecare. Deci, etapa numărul unu o constituia aflarea cât mai multor lucruri despre sânge.

În bibliotecă, liniştea era deplină, cu excepţia sunetului făcut de pantofii săi care răsunau pe lespezile holului de la etajul al doilea. Afară, se mai auzea din când în când ciripitul păsărilor şi, chiar şi în lipsa lor, tot părea a se distinge un anume fel de zgomot. Poate să fi fost ceva inexplicabil, dar în aer liber liniştea nu părea niciodată atât de mortală prin profunzimea ei cum era în interiorul unei clădiri.

Mai ales aici, în această clădire gigantică din piatră cenuşie ce adăpostea literatura tuturor morţilor lumii... *Probabil pentru că e înconjurată de ziduri,* îşi zise el, *probabil e ceva pur psihologic.* Dar faptul că ştia lucrul acesta nu

însemna că-i era mai uşor. Nu mai existau psihiatri care să bolborosească despre nevroze fără nici un temei sau despre halucinaţii auditive. Ultimul om de pe pământ era, în mod iremediabil, victima iluziilor sale.

Intră în Departamentul de ştiinţă.

Era o încăpere cu tavanul înalt şi ferestre mari şi largi. Chiar vizavi de uşă se afla biroul la care se înregistrau cărţile, pe vremea când oamenii încă le mai împrumutau.

Zăbovi acolo câteva clipe, privind împrejur în camera tăcută, clătinând încet din cap. *Toate aceste cărţi,* se gândi el, *erau rămăşiţele intelectuale ale unei planete, gunoaie ale unor minţi inutile, potpuriuri de artefacte care nu avuseseră nici o putere în a salva oamenii de la pieire.*

Paşii răsunau pe dalele întunecate pe măsură ce înainta spre primele rafturi aflate în partea stângă a sălii. Ochii parcurseră indicatoarele secţiunilor: *Astronomie,* citi el; cărţi referitoare la ceruri. Trecu de ele. Nu era interesat de ceruri. Pasiunea oamenilor pentru stele murise odată cu ceilalţi. *Fizică, Chimie, Inginerie.* Trecu şi de ele şi intră în sectorul principal al Departamentului de ştiinţă.

Se opri şi privi tavanul înalt. Deasupra capului se înşirau două rânduri de becuri, acum stinse; tavanul era împărţit în mari pătrate în relief, fiecare dintre ele împodobit cu ceva ce aducea cu nişte mozaicuri indiene. Lumina soarelui de dimineaţă era filtrată prin ferestrele prăfuite, iar fire de praf pluteau uşor în mănunchiuri de raze.

Privi şirurile de mese lungi din lemn, cu scaune aliniate în faţa lor. Cineva le pusese la locul lor cu mare exactitate. *În ziua în care biblioteca fusese închisă,* se gândi el, *vreo bibliotecară nou angajată aranjase sala, împingând fiecare scaun lângă masa respectivă. Cu grijă, cu o precizie pedantă – ce constituia semnul ei distinctiv.*

Se gândi la acea dimineaţă visătoare. *Să mori,* îi trecea prin gând, *fără să cunoşti niciodată plăcerea sălbatică şi*

mângâierea produsă de îmbrățișarea celui iubit. Să te cufunzi în acea comă hidoasă, să te cufunzi în moarte și, poate, să revii la rătăcirile sterile și cumplite. Toate – fără să știi ce înseamnă a iubi și a fi iubit. Iată o tragedie mai teribilă decât transformarea în vampir.

Clătină din cap. *În regulă, destul,* își spuse, *n-ai timpul necesar pentru reverii siropoase.*

Trecu pe lângă multe șiruri de cărți până ce ajunse la *Medicină.* Asta era ceea ce dorea. Trecu în revistă titlurile. Cărți despre igienă, anatomie, fiziologie (generală și specializată), practici curative. Și mai departe, despre bacteriologie.

Trase afară primele cinci cărți de fiziologie generală și câteva lucrări despre sânge. Pe toate acestea le stivui pe una din mesele acoperite cu praf. Să ia oare și câteva volume de bacteriologie? Rămase acolo un minut, privind nehotărât la copertele de pânză groasă.

În cele din urmă, ridică din umeri. *Ei bine, care-i diferența?* se întrebă. *Nu pot să strice.* Scoase la întâmplare câteva și le adăugă la vraful de pe masă. Avea deja nouă cărți. Erau de ajuns pentru început. Se aștepta să se mai întoarcă în bibliotecă.

Pe când părăsea Departamentul de știință, privi în sus la ceasul aflat deasupra ușii.

Limbile roșii se opriseră la patru și douăzeci și șapte. Se întrebă care fusese acea zi. Coborând scările cu brațele pline de cărți, se întrebă din nou care fusese momentul când se oprise ceasul. Fusese oare dimineață sau după-amiază? Plouase sau fusese un soare strălucitor? Se aflase cineva acolo când se oprise?

Dădu iritat din umeri. *Pentru numele lui Dumnezeu, care-i diferența?* Devenea dezgustat de această preocupare nostalgică tot mai accentuată în ceea ce privea trecutul. Știa că era o slăbiciune, o slăbiciune pe care cu greu și-o putea permite dacă intenționa să meargă mai departe. Și totuși, continua să se trezească alunecând spre o meditație vastă

asupra aspectelor trecutului. Era mai mult decât putea controla, şi asta îl făcea să fie furios pe el însuşi.

Nu putu să deschidă pe dinăuntru uriaşele uşi de la intrare; erau prea bine ferecate. Trebui să iasă din nou pe fereastra spartă, lăsând la început să cadă pe trotuar, unul câte unul, volumele, apoi sărind el însuşi. Duse cărţile la maşină, apoi se urcă şi el.

Când să pornească motorul, observă că parcase într-o curbă marcată cu vopsea roşie, botul vehiculului fiind îndreptat neregulamentar spre o stradă cu sens unic. Privi în sus şi în jos pe stradă.

– Poliţistule! se trezi strigând. Oh, poliţistule!

Râse ca un nebun, în timp ce parcurse următorul kilometru, întrebându-se ce era oare atât de caraghios în toată această treabă.

Puse cartea deoparte. Citise din nou despre sistemul limfatic, îşi amintea vag că mai citise despre el cu câteva luni mai înainte, în perioada pe care o numea acum „frenetică". Dar ceea ce citise nu-i făcuse nici o impresie atunci, pentru că nu avea la ce să aplice ceea ce aflase.

Acum părea să fie ceva acolo. Pereţii subţiri ai capilarelor permiteau plasmei sangvine să pătrundă în ţesuturi împreună cu globulele roşii şi albe.

Aceste substanţe reveneau în cele din urmă în sistemul sangvin prin vasele limfatice, fiind transportate de fluidul subţire numit limfă.

În timpul acestui traseu de revenire, limfa se scurgea încet prin ganglionii limfatici care întrerupeau fluxul şi filtrau particulele solide eliminate de corp, împiedicând astfel pătrunderea lor în sistemul sangvin.

Aşadar:

Existau două lucruri care activau sistemul limfatic: (1) respiraţia, care făcea ca diafragma să comprime conţinutul abdomenului, forţând astfel sângele şi limfa să urce în sens

opus gravitației; (2) mișcarea fizică, prin care mușchii scheletului făceau să se comprime vasele limfatice, deplasând astfel limfa. Un sistem complicat de valve împiedica orice mișcare inversă a fluidului.

Dar vampirii nu respirau; oricum, nu cei morți. În mare, asta însemna că *jumătate* din traseul lor limfatic era întrerupt. Mai mult decât atât, asta însemna că o cantitate considerabilă de produse destinate eliminării rămâneau în sistemul sangvin al vampirului.

Robert Neville se gândea în special la mirosul grețos al vampirului.

Continuă să citească.

„Bacteria trece în sistemul sangvin unde... globulele albe joacă un rol vital în apărarea contra atacului bacteriilor."

„Razele puternice ale soarelui omoară rapid mulți microbi și..."

„Multe boli produse de bacterii pot fi răspândite la oameni prin intermediul mușteloi, țânțarilor..."

„... unde, sub impulsul atacului bacteriilor, organitele fagocitice împing celule suplimentare în sistemul sangvin."

Lăsă cartea să-i cadă în poală, iar aceasta alunecă pe picior și se lovi cu un zgomot puternic de covor.

Devenea din ce în ce mai greu de ținut pasul, pentru că, indiferent ce citea, se făcea întotdeauna legătura dintre bacterii și bolile sângelui. Totuși, în tot acest timp, dispreț ul său se îndrepta împotriva tuturor acelor oameni din trecut care muriseră proclamând adevărul teoriei microbilor și bătându-și joc de vampiri.

Se ridică, își pregăti o băutură și rămase nemișcat lângă bar. Încet, ritmic, lovi puternic cu pumnul drept în suprafața barului, în timp ce ochii priveau fără să vadă peretele.

Microbii.

Se strâmbă. *Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu,* se răsti surmenat la el însuși, *cuvântul respectiv n-a înțepat încă pe nimeni, știi prea bine!*

Respiră adânc. *Aşadar, există vreun motiv pentru care să nu poată fi vorba de microbi?*

Se îndepărtă de bar ca şi cum ar fi putut lăsa întrebarea acolo. Numai că întrebările nu aveau o poziţie fixă; ele îl puteau urmări pretutindeni.

Se aşeză în bucătărie, fixând cu privirea o cană aburindă cu cafea. *Microbi. Bacterii. Virusuri. Vampiri. De ce sunt atât de pornit contra lor?* se întrebă. Era doar o simplă încăpăţânare reacţionară sau sarcina s-ar fi dovedit a fi prea teribilă pentru el, în cazul în care totuşi ar fi fost vorba de microbi?

Nu ştia. Se angajase pe o nouă direcţie, direcţia compromisului. De ce să lase deoparte cealaltă teorie? Una nu trebuia în mod necesar să o contrazică pe cealaltă. *Acceptare şi corelare dual㠀*, se gândi el.

Bacteriile puteau constitui răspunsul la problema vampirului.

Totul păru să se reverse asupra lui.

Se purtase asemenea unui olandez, ţinând cu degetul stăvilarul şi refuzând să lase să pătrundă înăuntru o mare de raţiune. Stătuse acolo, ghemuit la pământ şi mulţumit cu teoria sa de nezdruncinat. Acum se ridicase şi-şi retrăsese degetul. Marea de răspunsuri începea să se scurgă înăuntru.

Molima se răspândise atât de repede! Să se fi întâmplat aşa doar pentru că fusese răspândită de vampiri? Puteau acţiunile lor nocturne să o fi propagat atât de repede?

Simţi cum sare în sus, izbit de răspunsul brusc care-i veni în minte. Numai dacă accepta acţiunea unor bacterii, se putea explica rapiditatea fantastică a molimei, numărul în progresie geometrică al victimelor.

Împinse la o parte cana cu cafea, creierul lucrându-i febril sub acţiunea zecilor de idei diferite.

Muştele şi ţânţarii avuseseră rolul lor: răspândirea bolii cu mare viteză, în întreaga lume.

Da, bacteriile explicau o mulţime de lucruri: rămânerea vampirilor în casă pe timpul zilei, coma la care era

obligat corpul de către microbi pentru a se autoapăra de radiaţia solară.

O idee nouă îi fulgeră prin minte: *Ce-ar fi dacă bacteriile ar fi stat la baza rezistenţei vampirului adevărat?*

Simţi cum îl trece un fior rece pe şira spinării. Era oare posibil ca acelaşi microb care-i ucisese pe cei vii să fi asigurat energie pentru cei morţi?

Trebuia să afle! Sări în sus şi ieşi aproape în fugă din casă. Apoi, în ultimul moment, se dădu înapoi din faţa uşii cu un râs nervos. *Pentru numele lui Dumnezeu,* îşi zise, *îmi ies din minţi?* Era noapte.

Rânji şi începu să se plimbe fără astâmpăr prin cameră.

Cum se explicau celelalte lucruri? Ţăruşul? Îşi frământă mintea încercând să găsească o legătură între acesta şi bacterii. *Haide!* încercă el să se trezească la realitate. Dar nu se putea gândi decât la hemoragie şi asta nu explica sfârşitul femeii. Şi nu era vorba de inimă...

Renunţă, temându-se că această nou descoperită teorie avea să se năruiască înainte de a fi fost enunţată corect.

Atunci, crucea... Nu, nu se putea explica prin prezenţa bacteriilor. Ţărâna; nu, nu-i era de nici un ajutor. Apa curgătoare, oglinda, usturoiul...

Simţi cum începe să tremure necontrolat şi vru să ţipe cu voce tare pentru a opri funcţionarea creierului care o cam luase razna. Trebuia să găsească *ceva! La dracu!* se dezlănţui el în gând. *Nu mă dau bătut!*

Se forţă să se aşeze. Tremurând şi adoptând o poziţie rigidă, rămase acolo şi-şi goli complet mintea până ce reuşi să se liniştească. *Bunule Dumnezeu,* se gândi în cele din urmă, *ce se întâmplă cu mine? Îmi vine o idee şi intru în panică dacă ea nu explică totul chiar din primul minut. Pesemne că-s pe punctul de a înnebuni.*

Era momentul să-şi soarbă băutura, avea nevoie de aşa ceva. Îşi ţinu mâna întinsă până ce nu mai tremură. *În regulă,*

băieţaş, încercă să se păcălească singur, *calmează-te acum. Moş Crăciun vine în oraş cu toate răspunsurile corecte. Nu vei mai fi pentru mult timp un ciudat Robinson Crusoe, prizonier într-o insulă a nopţii înconjurată de oceane ale morţii.*

Chicoti la auzul acestor cuvinte şi se simţi relaxat. *Interesant şi plăcut,* se gândi. *Ultimul om din lume este Edgar Guest*[1].

Ei bine, acum, îşi comandă el, *te duci şi te culci! Nu are rost să te îndrepţi în douăzeci de direcţii diferite. Nu mai poţi suporta; eşti un neadaptat emotiv.*

Mai întâi trebuia să facă rost de un microscop. *Acesta va fi primul lucru,* continuă să repete forţat în timp ce se dezbrăca pregătindu-se de culcare, nebăgând în seamă nesiguranţa care îl stăpânea şi dorinţa fierbinte de a se arunca direct în vâltoarea investigaţiilor, fără nici un fel de pregătire prealabilă.

Aproape că se îmbolnăvi, zăcând nemişcat în întuneric şi planificându-şi câte o mică etapă de parcurs pe viitor. Ştia că astfel trebuiau să se desfăşoare lucrurile. *Asta-i prima etapă, asta-i prima etapă. Dracu' să te ia, asta-i prima etapă.*

Rânji în întuneric, simţindu-se bine la gândul cercetărilor care-l aşteptau.

Înainte de a adormi, îşi permise să se mai gândească încă o clipă la problema respectivă. Muşcăturile, insectele, transmiterea molimei de la o persoană la alta – erau oare acestea destule elemente pentru a explica viteza oribilă cu care se împrăştia molima?

Adormi cu această întrebare în minte. Şi, pe la trei dimineaţa, se trezi pentru a descoperi că o nouă furtună de praf se abătuse asupra casei. Şi brusc, într-o fracţiune de secundă, făcu legătura pe care o căuta de atâta timp.

---

[1] Edgar Albert Guest (1881–1959), jurnalist şi poet american (n.red.)

Capitolul XI

Primul microscop se dovedi a fi nefolositor.

Postamentul era atât de prost echilibrat, încât până şi cea mai mică vibraţie îl deranja. Părţile sale mobile erau atât de prost fixate, încât se clătinau. Oglinda se deplasa din poziţia corectă pentru că pivoţii nu erau bine strânşi. În plus, instrumentul nu avea placă pentru condensator sau polarizator. Avea doar o singură parte frontală, aşa încât trebuia să îndepărteze lentilele-obiectiv de câte ori dorea să modifice grosismentul. Lentilele erau imposibile.

Bineînţeles, Robert nu ştia nimic despre microscoape şi îl luase pe primul pe care-l găsise. După trei zile, îl azvârli de perete înjurând printre dinţi şi îl sfărâmă în bucăţi, călcându-l în picioare.

Apoi, după ce se calmă, se duse la bibliotecă şi reveni cu o carte despre microscoape.

Data următoare când ieşi, nu se întoarse acasă până ce nu găsi un instrument destul de bun: parte frontală triplă, placă pentru condensator şi polarizor, postament echilibrat, deplasare lină, diafragmă de tip iris, lentile performante. *Încă un exemplu,* îşi zise el, *de prostie manifestată în abordarea unui lucru într-un mod pripit. Da, da şi iar da,* îşi spuse el dezgustat.

Se sili să petreacă o bună bucată de timp familiarizându-se cu instrumentul. Se chinui cu oglinda până ce reuşi

să direcționeze o rază de lumină pe un obiect doar în câteva secunde. Se obișnui cu lentilele, variind distanța focală de la opt centimetri la doi milimetri. În ultimul caz, învăță să plaseze o picătură de ulei de cedru pe lamă și apoi să o deplaseze cu ajutorul cremalierei până ce lentila atingea uleiul. În timp ce exersa, sparse treisprezece lame.

După trei zile de atenție constantă, era capabil sa manipuleze cu rapiditate capetele zimțate de reglare, putea potrivi diafragma iris și condensatorul pentru a obține luminozitatea exactă pe lamă și, curând, ajunse să obțină o claritate bine definită, cu lamele pe care le avea la dispoziție.

Nu știuse niciodată că un purice arăta atât de îngrozitor.

Urmă apoi asamblarea, un proces mult mai dificil, după cum avea să constate în curând.

Indiferent cât de mult încerca, nu putea împiedica așezarea particulelor de praf pe aparat. Când le privea la microscop, părea că examinează bolnavi.

Era dificil îndeosebi din cauza furtunilor de praf care continuau să se manifeste la fiecare patru zile. În cele din urmă, fu obligat să construiască un paravan deasupra mesei de lucru.

Învăță, de asemenea, să procedeze sistematic ori de câte ori regla instrumentul. Descoperi că operațiunea de căutare continuă a unor lucruri permitea acumularea prafului pe lame. Cu părere de rău, dar aproape amuzat, găsi curând câte un loc pentru fiecare obiect. Lamele de acoperire, pipete, pile electrice, forcepsuri, capsule Petri, ace, chimicale – toate erau plasate în locuri bine determinate.

Realiză, spre marea sa surpriză, că resimțea o adevărată plăcere în a pune toate lucrurile în ordine. *Bănuiesc că, la urma urmei, am moștenit sângele bătrânului Fritz,* se gândi el odată, amuzat.

Apoi recoltă o mostră de sânge de la o femeie.

Îi trebuiau câteva zile pentru a obține o picătură corect centrată pe o lamelă. Pentru o bucată de vreme, crezu că n-o va plasa niciodată corect.

Dar apoi veni dimineața când, din întâmplare, ca și cum ar fi avut doar o importanță minoră, puse sub lentilă a treizeci și șaptea lamelă cu mostra de sânge, fixă spotul luminos, reglă oglinda, diafragma și condensatorul. Fiecare secundă scursă părea să-i accelereze bătăile inimii pentru că, într-un fel sau altul, știa că acesta era momentul crucial.

Sosise momentul: își ținu respirația.

Așadar, nu era vorba de un virus. Nu poți vedea un virus. Acolo, agitându-se pe o lamelă de microscop, se afla un microb.

Iată-te, vampirule! Cuvintele îi străbăteau mintea în timp ce stătea nemișcat, privind în jos în ocular.

Cercetând una dintre cărțile de bacteriologie, descoperise că bacteria cilindrică pe care o vedea era un bacil, o picătură de protoplasmă care se deplasa prin sânge cu ajutorul unor filamente mici ieșite din învelișul celulei. Acești cili, asemănători cu un fir de păr, biciuiau viguros mediul fluid și deplasau astfel bacilul.

Rămase mult timp privind în microscop, incapabil să gândească sau să-și continue cercetarea.

Nu se putea gândi decât la faptul că aici, pe lamela microscopului, se afla secretul vampirului. Toate secolele dominate de această superstiție cumplită fuseseră spulberate în momentul când Robert văzuse microbul.

Oamenii de știință avuseseră dreptate: *erau* implicate bacteriile. Dar el, Robert Neville, treizeci și șase de ani, supraviețuitor, reușise să termine ancheta și să anunțe numele ucigașului – microbul aflat *în corpul* unui vampir.

Brusc, îl copleși o disperare cumplită. Să găsească răspunsul acum, când era prea târziu, era o lovitură distrugătoare. Încercă disperat să se opună acestei disperări, dar nu

reuşi. Nu ştia de unde să pornească, se simţea complet neajutorat în faţa problemei respective. Cum ar putea vreodată spera să-i vindece pe cei încă în viaţă? Nu ştia nimic despre bacterii.

Ei bine, voi şti, se dezlănţui el. Şi se sili să studieze.

Atunci când condiţiile deveneau nefavorabile vieţii, anumite tipuri de bacili aveau capacitatea să genereze din ele însele corpuri numite spori.

Ceea ce făceau era să condenseze conţinutul celulei într-un corp oval cu un perete gros. Atunci când se forma acest corp, el se detaşa de bacil şi devenea spor liber, foarte rezistent la schimbările fizice şi chimice.

Mai târziu, când condiţiile deveneau din nou favorabile pentru supravieţuire, sporul germina din nou, recăpătând toate caracteristicile bacilului original.

Robert Neville rămase în faţa chiuvetei, cu ochii închişi şi mâinile încleştate cu putere pe marginea acesteia. *E ceva acolo,* îşi spuse, *e ceva important acolo. Dar ce?*

Să presupunem, afirmă el, *că vampirii nu pot face rost de sânge. Atunci, condiţiile de dezvoltare pentru bacilii vampirilor nu vor fi favorabile.*

Protejându-se pe sine însuşi, microbul se transformă în spor; vampirul cade într-un fel de comă. În final, atunci când condiţiile devin din nou favorabile, vampirul se mişcă din nou, corpul său fiind însă acelaşi.

Dar cum îşi dă seama microbul dacă sângele este disponibil? Mânios, lovi cu pumnul în chiuvetă. Citi din nou. Mai era ceva acolo. Simţea acest lucru.

Când nu sunt hrănite corect, bacteriile metabolizează anormal şi produc bacteriofage (proteine autoreproducătoare, inanimate). Aceste bacteriofage distrug bacteriile.

Când sângele nu circulă, bacilii vor metaboliza anormal, vor absorbi apă şi se vor umfla, urmând ca, în cele din urmă, să explodeze şi să distrugă toate celulele.

Din nou se vor forma spori şi procesul va continua.

În regulă, să presupunem că vampirul nu intră în comă. Să presupunem că întregul său corp se descompune fără sânge. Microbul încă mai poate produce spori şi...

Da! Furtunile de praf!

Sporii eliberaţi vor fi purtaţi de furtuni. Ei ar putea pătrunde în micile zgârieturi ale pielii produse de praful coroziv. Odată ajuns în piele, sporul poate germina şi se poate multiplica prin diviziune. Pe măsură ce această multiplicare progresează, ţesuturile înconjurătoare vor fi distruse, canalele vor fi astupate cu bacili. Distrugerea celulelor ţesuturilor şi bacilii vor pune în libertate substanţe otrăvitoare şi descompuse, în ţesuturile înconjurătoare, sănătoase. În cele din urmă, otrăvurile vor ajunge în sistemul sangvin.

Procesul este complet acum.

Şi toate acestea – fără ca vampirii cu ochii injectaţi de sânge să se aplece deasupra paturilor eroinelor nevinovate. Toate acestea – fără ca liliecii să bată din aripi în faţa ferestrelor clădirilor, toate acestea – fără intervenţia elementelor supranaturale.

Vampirul era ceva real. Adevărata sa istorie nu fusese spusă însă niciodată.

Luând toate acestea în consideraţie, Neville trecu în revistă molimele cunoscute în istorie.

Se gândi la căderea Atenei. Fusese asemănătoare cu molima din 1975. Înainte de a se putea întreprinde ceva, oraşul căzuse. Istoricii vorbesc despre ciuma bubonică. Robert Neville era înclinat să creadă că fusese cauzată de vampiri.

Nu, nu de vampiri. După cât se părea acum, fantoma şireată ieşită după pradă era doar un agent de răspândire a microbului, exact ca şi inocenţii aflaţi încă în viaţă care fuseseră afectaţi iniţial. Răufăcătorul adevărat era microbul. Microbul care se ascundea în spatele vălului întunecat al legendei şi al superstiţiei, microbul care răspândea

moartea, în timp ce oamenii se plecau umili în faţa propriilor spaime.

Şi ce se putea spune despre Ciuma Neagră, acea năpastă oribilă ce măturase Europa, producând pierderi estimate la trei pătrimi din populaţie?

Vampiri?

În acea seară, pe la ora zece, capul îl durea, iar ochii îi păreau a fi picături fierbinţi de gelatină. Descoperi că avea o foame de lup. Scoase un cotlet din frigider şi, în timp ce acesta se prăjea pe grătar, făcu un duş rapid.

Tresări uşor în clipa când o piatră lovi peretele casei. Apoi rânji crispat. Fusese atât de absorbit de muncă toată ziua încât uitase de haita ce-i dădea târcoale casei.

În timp ce se ştergea, îşi dădu seama brusc că nu ştia care din vampirii ce-l vizitau noaptea erau vii din punct de vedere fizic şi care erau activaţi în totalitate de microb. Ciudat, chiar nu ştia acest lucru, se gândi el. Trebuia să fie din ambele categorii, pentru că pe unii îi împuşcase fără succes, dar alţii fuseseră distruşi. Presupuse că, într-un fel sau altul, cei morţi puteau rezista gloanţelor.

Ceea ce îl făcu să-şi pună alte întrebări. Ce-i atrăgea pe cei în viaţă în jurul casei sale? De ce numai atât de puţini şi nu toţi care se aflau în acea zonă a oraşului?

Bău un pahar cu vin în timp ce îşi mânca friptura şi rămase uluit cât de gustoase păreau toate. De obicei avea impresia că mâncarea avea un gust de iască. *Trebuie să-mi fi făcut o poftă de mâncare grozavă astăzi,* îşi spuse.

În plus, nu băuse nici măcar un pahar de whisky. Ba chiar mai mult, nici nu simţise nevoia vreunuia! Clătină din cap. Era evident că băutura devenise o consolare emoţională pentru el.

Termină cotletul, rozându-l până la os. Apoi luă restul de vin în camera de zi, puse un disc pe platanul pick-up-ului şi se lăsă în fotoliu cu un mormăit obosit.

Rămase acolo, cu toate luminile stinse, ascultând *Daphnis și Chloe* de Ravel. Pentru o bucată de vreme, reuși să uite cu totul de vampiri.

Mai târziu, nu putu rezista tentației de a mai arunca o privire prin microscop.

Ticăloaso, gândi el aproape cu afecțiune, urmărind minuscula picătură de protoplasmă agitându-se pe lamelă. *Ticăloasă mică ce ești!*

Capitolul XII

Ziua următoare fu cât se poate de proastă.

Lampa cu ultraviolete ucise microbii de pe lamelă, dar acest lucru nu-i explică absolut nimic.

Amestecă sulfură de alil cu sânge infestat cu microbi şi nu se întâmplă nimic. Sulfura de alil a fost absorbită, microbii au continuat să trăiască.

Păşea nervos prin dormitor.

Usturoiul îi ţinea departe şi sângele era elementul esenţial al existenţei lor. Şi totuşi, dacă amesteci esenţă de usturoi cu sânge, nu se întâmplă nimic. Furios, îşi încleşta pumnii.

Aşteptă o clipă; sângele provenea de la cei vii.

O oră mai târziu, recoltă o mostră a sângelui celorlalţi. Îl amestecă cu sulfura de alil şi studie lamela la microscop. Nu se întâmplă nimic.

Mâncarea i se opri în gât.

Dar atunci, ţăruşul? Nu se putea gândi decât la hemoragie şi ştia că nu era vorba de aşa ceva. *Blestemata aia de femeie...*

Jumătate din după-amiază încercă să se gândească la ceva concret. În cele din urmă, împinse deoparte microscopul cu un mârâit şi se îndreptă încet spre camera de zi. Se trânti într-un fotoliu şi rămase acolo, bătând iritat darabana cu degetele în braţul acestuia.

Splendid, Neville, îşi spuse. *Eşti un tip sinistru. Du-te în faţa clasei.* Rămase locului, muşcându-şi încheietura

mâinii. *Să privim lucrurile în față*, se gândi, *mi-am pierdut mințile cu mult timp în urmă. Nu pot gândi două zile succesiv fără a o da în bară în cele din urmă. Sunt inutil, nu fac două parale, sunt lipsit de valoare, sunt o nulitate.*

În regulă, replică tot el ridicând din umeri, *asta lămurește chestiunea. Să revenim la problemă.* Așa și făcu.

S-au lămurit anumite lucruri, se dojeni singur. *Există un microb care se transmite mai departe, razele soarelui îl distrug, usturoiul are efect puternic. Unii vampiri dorm în pământ, țărușul îi omoară. Nu se transformă în lupi sau lilieci, dar anumite animale iau acest microb și devin vampiri.*

În regulă...

Făcu o listă. Deasupra unei coloane scrise „Bacili", deasupra celeilate puse doar un semn de întrebare.

Începu să noteze.

Crucea. Nu, crucea nu putea să aibă nimic comun cu bacilii. Dacă era totuși ceva, acel ceva era de natură psihologică.

Pământul. Putea fi ceva în pământ care afecta microbul? Nu. Cum ar ajunge pământul în sistemul sangvin? În plus, foarte puțini vampiri dormeau în pământ.

Înghiți în sec, în timp ce notă un al doilea lucru în coloana aflată sub semnul de întrebare.

Apa curgătoare. Ar putea fi absorbită prin pori și... Nu, era ceva prostesc. Ieșeau prin ploaie și n-ar fi făcut-o dacă i-ar fi afectat. O altă însemnare în coloana din dreapta. Mâna îi tremura puțin în timp ce scria.

Lumina soarelui. Încercă în zadar să obțină un pic de satisfacție prin notarea unui element în coloana dorită.

Țărușul. Nu. Înghiți din nou în sec. *Atenție*, se avertiză el.

Oglinda. Pentru numele lui Dumnezeu, ce poate avea de-a face o oglindă cu microbii? Mâzgâlitura sa precipitată în coloana din dreapta era de-abia lizibilă. Mâna îi tremura puțin mai tare.

Usturoi. Rămase acolo, scrâşnind din dinţi. Trebuia să mai adauge cel puţin încă un element în coloana bacililor; era aproape o datorie de onoare. Cântări mult ultimul element. Usturoi, usturoi. *Trebuia* să afecteze microbul. Dar cum?

Începu să scrie în coloana din dreapta, dar, înainte de a termina, furia răbufni din el precum lava din craterul unui vulcan.

La dracu'!

Mototoli hârtia în pumn şi o azvârli pe jos. Se ridică, ţeapăn şi cuprins de nebunie, apoi privi în jur. Dorea să spargă ceva, orice. *Credeai că perioada ta de delir a trecut, aşa-i?* se răsti la el însuşi, repezindu-se asupra barului pentru a-şi descărca mânia.

Apoi îşi reveni şi se dădu înapoi. *Nu, nu, nu începe!* se imploră. Îşi trecu mâinile tremurătoare prin părul blond şi lins. Înghiţea convulsiv şi tremura din cauza unei înclinaţii reprimate către violenţă.

Sunetul whisky-ului ce curgea în pahar îl înfurie. Răsturnă sticla şi lichidul se revărsă în şuvoaie, împroşcând marginile paharului şi mahonul barului.

Dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură conţinutul paharului, cu capul pe spate şi whisky-ul scurgându-i-se pe lângă colţurile gurii.

Sunt un animal! exultă el. *Sunt un animal tâmpit şi stupid şi am de gând să beau!*

Goli din nou paharul, apoi îl aruncă de cealaltă parte a camerei. Se lovi de bibliotecă şi se rostogoli pe covor. *Oh, deci nu vrei să te spargi, aşa-i că nu vrei?* scrâşni el făcând un salt peste covor, pentru a transforma paharul în ţăndări, sub ghetele sale solide.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se împletici din nou spre bar. Îşi umplu un alt pahar şi-i deşertă conţinutul pe gât. *Aş vrea să am un butoi cu whisky!* se gândi. *Aş lega de el un*

blestemat de furtun şi aş băga whisky în mine până ce mi-ar ieşi pe urechi! Până ce aş pluti în el!

Azvârli paharul. *Prea încet, la dracu', prea încet!* Bău direct din sticlă, înghiţind furios licoarea, urându-se pe sine, pedepsindu-se prin whisky-ul care-i ardea gâtlejul.

O să mă înăbuş singur! se dezlănţui. *O să mă sugrum singur, o să mă înec singur în whisky! Precum Clarence[1] în vinul tămâios de Maloisie, voi muri, muri, muri!*

Azvârli sticla goală prin cameră şi aceasta se făcu ţăndări lovindu-se de tapetul de pe perete. Câteva picături de whisky se prelinseră pe copaci şi sol. Traversă dintr-un salt camera şi ridică de jos o bucată din sticla spartă. Crestă la întâmplare tapetul, atât de tare, încât acesta se desprinse complet. *Asta-i!* se gândi el, respirând ca o locomotivă cu aburi. *Asta-i pentru tine!*

Aruncă bucata de sticlă, apoi, simţind o durere surdă, privi în jos, spre degete. Îşi făcuse o rană.

Grozav! jubilă el cu răutate şi apăsă cu putere marginile tăieturii până ce sângele începu să curgă în picături mari pe covor. *Sângerează până mori, ticălos stupid şi inutil!*

O oră mai târziu era beat criţă, zăcând cât era de lung pe podea, cu un zâmbet lipsit de expresie întipărit pe faţă.

S-a dus dracului lumea! Nici vorbă de microbi, nici vorbă de explicaţii ştiinţifice. Lumea a căzut pradă supranaturalului – e o lume supranaturală. Fantoma de sâmbătă seară. Gospodăria vârcolacului. „Tânărul Dr. Jekyll". „Cealaltă nevastă a lui Dracula". „Moartea poate fi frumoasă". „Nu fi tras în ţeapă doar pe jumătate".

Rămase beat două zile şi se gândi serios să rămână aşa până la sfârşitul lumii sau al rezervelor mondiale de whisky, indiferent care avea să vină primul.

---

[1] George, duce de Clarence, ucis din ordinul viitorului rege Richard al III-lea (n.tr.)

Şi ar fi fost în stare s-o facă, dacă nu s-ar fi întâmplat un miracol.

S-a întâmplat în a treia dimineaţă, când ieşi împleticindu-se pe verandă, să vadă dacă lumea mai era încă acolo.

Pe peluză se învârtea un câine vagabond.

În clipa în care auzi deschizându-se uşa, se opri din mirositul ierbii, ridicându-şi capul, cuprins brusc de frică şi sărind într-o parte printr-o mişcare rapidă a picioarelor scheletice.

Pentru un moment, Robert Neville fu atât de şocat, încât nu se putu mişca. Rămase stană de piatră, holbându-se la câinele care traversa şchiopătând strada, cu coada asemănătoare cu o funie băgată între picioare.

Viu! În timpul zilei? Robert se repezi înainte scoţând un strigăt înăbuşit şi aproape că se prăbuşi cu faţa în jos pe peluză. Se încordă pe picioare, bătu aerul cu mâinile, încercând să-şi menţină echilibrul. Reuşi să se redreseze şi începu să alerge după câine.

– Hei, strigă el, vocea sa răguşită spărgând liniştea ce domnea pe Cimarron Street. Vin' aici!

Ghetele sale făceau un zgomot surd pe trotuar, fiecare pas repercutându-se ca un berbece în capul său. Inima îi bătea nebuneşte.

– Hei, strigă din nou. Vin' aici, cuţu!

De cealaltă parte a străzii, câinele înainta nesigur pe trotuar, cu piciorul drept din spate ridicat în sus şi ghearele negre ţăcănind pe ciment.

– Vin' aici, cuţu, nu-ţi fac nimic! strigă Robert Neville.

Simţea deja un junghi în coaste, iar capul îi vibra din cauza durerii, dar continua să alerge. Câinele se opri o clipă şi privi înapoi. Apoi ţâşni printre două case şi Neville îl zări dintr-o parte pentru o fracţiune de secundă. Era cenuşiu cu alb, nu era de rasă, avea urechea stângă sfâşiată, iar corpul sfrijit i se clătina în timp ce alerga.

– Nu fugi!

Nu-şi auzi tremurul ascuţit şi isteric al vocii în timp ce urla cuvintele. Glasul i se înecă în clipa când câinele dispăru printre case. Cu un mârâit de frică, acceleră pasul, ignorându-şi durerea de cap provocată de mahmureală, punându-şi toate forţele în încercarea de a prinde câinele. Dar când ajunse în curtea din spate, câinele dispăruse.

Alergă spre gardul viu de culoare roşie şi privi în jur. Nimic. Se răsuci brusc pe călcâie pentru a vedea dacă nu cumva câinele se întorcea prin locul prin care intrase.

Nici urmă de câine.

Hoinări prin împrejurimi, de-abia mişcându-şi picioarele, vreme de o oră, căutând în van, strigând la fiecare câteva minute:

– Vin' aici, cuţu, vin' aici!

În cele din urmă, se îndreptă împleticindu-se spre casă, având pe chip o expresie ce arăta cea mai cumplită descurajare. Să te întâlneşti după atâta timp cu o fiinţă vie şi apoi s-o pierzi. Chiar dacă era doar un câine. *Numai* un câine? Pentru Robert Neville, acel câine reprezenta culmea evoluţiei unei planete.

Nu putu mânca sau bea nimic. Se simţea atât de slăbit şi tremura atât de tare după şocul întâlnirii şi al pierderii, încât fu nevoit să se întindă pe pat. Dar nu reuşi să adoarmă. Rămase acolo, tremurând febril, cu capul mişcându-i-se când de o parte, când de cealaltă a pernei turtite.

– Vin' aici, cuţu, continuă el să mormăie fără să-şi dea seama. Vin' aici, cuţu, nu-ţi fac nimic.

După-amiază reluă căutările. Pornind de la strada sa, pe o distanţă de două cvartale în fiecare direcţie, cercetă fiecare curte, fiecare alee, fiecare casă în parte. Dar nu găsi nimic.

Când ajunse acasă, pe la cinci, puse pe verandă un castron cu lapte şi o bucată de hamburger. În jurul lor aşeză o

cunună de usturoi, sperând astfel ca vampirii să nu se atingă de ele.

Dar mai târziu îi trecu prin cap ideea că şi câinele trebuia să fie în aceeaşi situaţie cu ceilalţi, iar usturoiul trebuia să-l fi ţinut şi pe el la distanţă. Nu prea înţelegea ce se întâmplase. Dacă acel câine luase şi el microbul, cum de putea vagabonda în timpul zilei? Numai dacă doza de bacili existentă în venele sale era atât de mică încât nu-l afecta în realitate. Dar dacă acest lucru era adevărat, atunci cum de supravieţuise atacurilor nocturne?

Oh, Dumnezeule, îl fulgeră o idee, *dacă se întoarce la noapte să mănânce hamburgerul şi ei îl ucid?* Dacă ieşind a doua zi din casă îi va găsi cadavrul pe peluză şi va fi astfel vinovat de moartea sa? *N-aş putea suporta aşa ceva,* se gândi el nefericit. *Dacă se întâmplă cumva asta, îmi zbor creierii, jur c-o fac!*

Gândul îl făcu să reflecteze şi mai profund asupra enigmei încă nedezlegate care îl împingea să-şi continue cercetările. În regulă, acum apăruseră câteva posibilităţi noi de experimentare, dar viaţa era acelaşi chin sumbru şi lipsit de interes. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le avea sau le-ar fi putut avea (bineînţeles, cu excepţia unei alte fiinţe umane), viaţa nu părea să-i ofere nici o speranţă de îmbunătăţire sau chiar de schimbare. După cum urmau să se desfăşoare lucrurile, îşi va petrece viaţa numai cu ce avea la dispoziţie acum. Şi câţi ani ar fi putut s-o ducă aşa? Treizeci, poate patruzeci, dacă nu murea de prea multă băutură.

Gândul de a mai trăi încă patruzeci de ani în felul în care trăia acum îl făcu să se cutremure.

Totuşi, nu se omorâse. Era adevărat că nu-şi îngrijea aproape deloc corpul. Nu mânca aşa cum se cuvine, nu bea cu măsură, nu dormea îndeajuns, nu făcea nimic cum trebuia. Sănătatea de care se bucura acum nu avea să

dureze la infinit; avea deja impresia că depăşise procentajele admisibile.

Numai că a-şi folosi cu nepăsare corpul nu însemna sinucidere. Nu se gândise nici măcar o clipă la sinucidere. De ce?

Părea să nu existe vreun răspuns. Nu renunţase la nimic, nu acceptase şi nici nu-şi modificase viaţa pe care fusese obligat s-o ducă. Şi iată că ajunsese aici, la opt luni după ce dispăruse şi ultima victimă a molimei, nouă luni de când vorbise cu o altă fiinţă umană, zece luni de când murise Virginia. Iată că ajunsese aici, fără nici un proiect de viitor şi cu un prezent practic lipsit de speranţă. Şi continua să meargă cu greu înainte.

Era oare vorba de instinct? Sau, pur şi simplu, era prost? Era prea lipsit de imaginaţie pentru a se distruge pe sine însuşi? De ce nu o făcuse de la început, când se afla în mare primejdie? Ce-l îndemnase să-şi protejeze casa, să instaleze un congelator, un generator, o maşină electrică de gătit, un rezervor de apă, să construiască o seră, un banc de lucru, să ardă casele situate de ambele părţi ale propriei locuinţe, să strângă o colecţie de discuri şi de cărţi, să adune munţi de provizii conservate, chiar – ce fantastic se simţea când se gândea la asta – să-şi pună pe perete un fototapet fantezist?

Era forţa care-l ţinea în viaţă ceva mai mult decât un simplu cuvânt, o vigoare tangibilă ce-i stăpânea mintea? Menţinea oare natura în el, într-un fel sau altul, suflul vieţii împotriva extinderii rapide a molimei?

Închise ochii. *De ce să te gândeşti, de ce să raţionezi!* Nu exista nici un răspuns. Rămânerea sa în viaţă era un accident prostesc. Pur şi simplu, era prea tâmpit pentru a pune capăt la toate – ăsta era adevărul.

Mai târziu, lipi tapetul sfâşiat şi-l puse la loc pe perete. Tăieturile nu se observau prea tare dacă nu stătea prea aproape de perete.

Încercă să revină la problema bacililor, dar își dădu seama că nu se putea concentra asupra nici unui lucru, cu excepția câinelui. Spre marea sa mirare, se trezi mai târziu rostind o rugăciune cu o voce șovăitoare, o rugăciune pentru protecția câinelui. Era un moment în care simțea o nevoie disperată de a crede într-un Dumnezeu care-și păstorea propriile creații. Dar, chiar și în timp ce se ruga, simți un vag sentiment de reproș și știu că în orice clipă putea să înceapă a-și lua în derâdere propria rugăciune.

Într-un fel sau altul, reuși să-și ignore eul iconoclast și să-și continue rugăciunea. Pentru că dorea să aibă câinele, pentru că *avea nevoie* de acel câine.

Capitolul XIII

Când ieşi afară în dimineaţa următoare, descoperi că laptele şi hamburgerul dispăruseră.

Mătură peluza cu privirea. Pe iarbă zăceau, ghemuite, două femei, dar câinele nu era acolo. Un oftat de uşurare îi scăpă printre buze. *Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta,* se gândi. Apoi rânji în sinea sa. *Dacă aş fi un tip religios, aş spune că mi-a fost ascultată ruga.*

Imediat după aceea, începu să se dojenească pentru că nu fusese treaz în momentul când venise câinele. Pesemne că apăruse după ce se luminase de ziuă, atunci când străzile erau sigure. Câinele trebuie să-şi fi dezvoltat un sistem propriu de apărare, având în vedere că trăise atât de mult. Dar el, Robert, trebuia să fi fost treaz pentru a-l vedea.

Se consolă cu speranţa că era pe punctul de a câştiga încrederea câinelui chiar şi numai cu hrană. Pentru un scurt moment se îngrijoră la ideea că vampirii mâncaseră hrana, nu câinele. O verificare rapidă îi alungă temerea. Hamburgerul nu fusese ridicat pe deasupra inelului de usturoi, fusese târât prin el pe cimentul verandei. De jur împrejurul castronului cu lapte se vedeau mici stropi, încă umezi, stropi care puteau fi făcuţi doar de lipăitul unui câine.

Înainte de a-şi lua micul dejun, adăugă lapte în castron şi puse un nou hamburger, aşezându-le la umbră pentru ca laptele să nu se încălzească prea mult. După ce se gândi un moment, puse alături un alt castron, cu apă rece.

După ce mâncă, transportă cele două femei la locul de incinerare şi, la întoarcere, se opri la un magazin de unde luă două duzini de cutii cu cea mai bună mâncare pentru câini, pachete cu biscuiţi, dulciuri, săpun, praf contra puricilor şi o perie de sârmă.

Dumnezeule! Ai putea crede că am un copil sau ceva asemănător, îşi zise el în timp ce se îndrepta spre maşină, cu braţele încărcate. Pe buze îi flutura un surâs larg. *De ce să mă prefac? Sunt mai entuziast decât am fost într-un an întreg.* Înflăcărarea care-l cuprinsese la vederea microbului la microscop nu era nimic în comparaţie cu ceea ce simţea acum faţă de câine.

Se întoarse acasă cu o sută douăzeci pe oră şi nu-şi putu reprima un geamăt de dezamăgire văzând că băutura şi carnea erau neatinse. *Ei bine, ce dracu' aşteptai?* se întrebă pe un ton sarcastic. *Câinele nu poate mânca la orice oră!*

Aşezând mâncarea pentru câine şi restul de lucruri pe masa din bucătărie, îşi privi ceasul. Zece şi un sfert. Câinele se va întoarce când îi va fi din nou foame. *Ai răbdare,* îşi spuse. *Arată că ai cel puţin o singură calitate.*

Puse deoparte conservele şi cutiile. Apoi verifică exteriorul casei şi sera. Doar o scândură desprinsă şi un panou de reparat la acoperişul casei.

În timp ce aduna căpăţânile de usturoi, se întreba încă o dată de ce vampirii nu-i dăduseră niciodată foc la casă. Părea o soluţie atât de evidentă! Era posibil să le fi fost frică de chibrituri? Sau erau pur şi simplu prea tâmpiţi? La urma urmei, creierele lor puteau să nu mai fie pe deplin funcţionale, aşa cum fuseseră odinioară. Trecerea de la viaţă la moarte trebuie să le fi provocat o serie de modificări de ţesuturi.

Nu, această teorie nu era valabilă, pentru că existau şi câţiva vampiri vii care bântuiau în jurul casei în timpul nopţii. Deci nu era nimic în neregulă cu creierele lor, nu-i aşa?

Se lăsă păgubaş. Nu avea chef acum de rezolvat probleme. Petrecu restul dimineţii pregătind şi atârnând şiragurile de usturoi. Odinioară se mira că usturoiul îşi făcea efectul dorit. În legendă se vorbea întotdeauna de florile de usturoi. Ridică din umeri. Care era diferenţa? Dovada utilităţii usturoiului consta în faptul că îi alunga pe vampiri. Îşi închipuia că şi florile de usturoi făceau la fel.

După ce termină de mâncat, se aşeză în faţa vizorului pentru a supraveghea castroanele şi farfuria. Nu se auzea nici un sunet, de nicăieri, cu excepţia bâzâitului imperceptibil al instalaţiilor de aer condiţionat din dormitor, baie şi bucătărie.

Câinele veni la patru. Neville aproape că aţipise în faţa vizorului. Clipi din ochi şi privirea i se concentră asupra câinelui care se apropia şchiopătând încet de pe cealaltă parte a străzii, cu ochii fixaţi precaut asupra casei. Robert se întrebă ce se întâmplase cu laba câinelui. Dorea foarte mult s-o îngrijească şi să câştige afecţiunea animalului. *Reminiscenţe ale lui Androcle*[1], se gândi el în obscuritatea casei.

Se sili să stea liniştit şi să observe. Era incredibil sentimentul de afecţiune şi de normalitate pe care-l încerca la vederea câinelui care lipăia laptele şi mânca hamburgerul, trosnind din fălci şi clefăind. Robert rămase acolo cu un uşor zâmbet întipărit pe faţă, un zâmbet de care nu era conştient. Era un câine atât de drăguţ!

Înghiţi convulsiv în clipa când animalul termină de mâncat şi porni să coboare de pe verandă. Sărind în sus de pe taburet, se îndreptă rapid spre uşa din faţă.

Apoi se dădu înapoi. Nu, nu aceasta era metoda, hotărî el fără tragere de inimă. *Dacă ieşi afară, nu faci decât să-l sperii. Lasă-l să plece acum, lasă-l să plece.*

---

[1] Gladiator roman legendar care a fost cruţat în arenă de un leu din laba căruia scosese cu multă vreme înainte un spin; vezi *Androcle şi leul* de George Bernard Shaw. (n.red.)

Reveni la vizor şi urmări animalul, care traversă strada şchiopătând şi dispăru din nou între cele două case. Urmărind câinele, simţi cum i se pune un nod în gât. *E în regulă*, se consolă, *se va întoarce.*

Părăsindu-şi locul de lângă vizor, îşi pregăti o băutură slabă. Aşezat în fotoliu, o sorbi încet, întrebându-se unde se ascundea câinele în timpul nopţii. La început fusese îngrijorat că nu-l luase în casă. Apoi îşi dăduse seama că animalul trebuia să fi fost un maestru în a se ascunde, altminteri n-ar fi rezistat atâta vreme.

Era probabil vorba de unul dintre acele accidente bizare ce nu respectau nici un fel de lege. Într-un fel sau altul, printr-un noroc orb, printr-o coincidenţă şi poate şi cu ajutorul unei anume îndemânări, acel câine supravieţuise atât molimei cât şi victimelor îngrozitoare ale acesteia.

Această idee îl făcu să gândească. Dacă un câine, cu inteligenţa lui limitată, reuşise să supravieţuiască, o persoană dotată cu o minte capabilă de raţiune n-ar fi avut mai multe şanse?

Se gândi şi la altceva. Era periculos să speri. Acesta era un truism pe care îl acceptase de mult.

Câinele veni din nou în dimineaţa următoare. De data aceasta, Robert Neville deschise uşa şi ieşi pe verandă. Imediat, câinele făcu un salt înapoi de lângă farfurie şi castroane, cu urechea dreaptă lăsată pe spate şi picioarele zgâriind frenetic strada.

Neville îşi reprimă instinctul de a-l urmări. Se aşeză cât mai degajat cu putinţă pe marginea verandei.

De cealaltă parte a străzii, câinele dispăru din nou între cele două case. După cincisprezece minute de aşteptare, Neville intră în casă.

După ce-şi luă micul dejun, puse mai multă mâncare pe verandă.

Câinele veni la ora patru şi Neville ieşi din nou afară, încredinţându-se de data aceasta că animalul terminase de mâncat.

Câinele fugi încă o dată. De data aceasta, văzând că nu este urmărit, se opri pe trotuarul de vizavi şi privi înapoi o secundă.

– E în regulă, băiete! strigă Neville, dar, auzindu-i vocea, câinele o luă la goană din nou.

Robert rămase înţepenit pe verandă, scrâşnind nerăbdător din dinţi. *La dracu', ce se întâmplă cu el?* se întrebă. *A dracului javră!*

Se forţă să îşi închipuie prin câte trebuia să fi trecut câinele. Nopţi nesfârşite de târât prin întuneric, ascunzându-se numai Dumnezeu ştie unde, pieptul scofâlcit fiindu-i supus la adevărate cazne în timp ce de jur împrejurul corpului cutremurat de frică se plimbau vampirii. Căutarea hranei şi a apei, lupta pentru supravieţuire într-o lume fără stăpâni, adăpostit într-un corp pe care omul îl făcuse dependent de el însuşi.

Sărmanul meu amic, se gândi, *mă voi purta bine cu tine când vei veni să locuim împreună.*

Poate, continuă el să mediteze, *că un câine ar avea mai multe şanse de supravieţuire decât un om. Câinii sunt mai mici, se pot ascunde în locuri în care nu pot pătrunde vampirii. Probabil că pot simţi natura străină a celor aflaţi în jurul lor, probabil c-o pot mirosi.*

Dar această idee nu-l făcu mai fericit. Dintotdeauna, în ciuda raţiunii, se agăţase de speranţa că într-o bună zi avea să găsească pe cineva ca el – un bărbat, o femeie, un copil, n-avea importanţă cine. Sexul îşi pierdea rapid semnificaţia fără stimulul continuu al hipnozei de masă. Încă simţea singurătatea.

Uneori, îşi permitea să viseze cu ochii deschişi la problema găsirii unui alt supravieţuitor. Deşi, mult mai des,

încerca să se deprindă cu ideea pe care o considera în mod sincer ca inevitabilă – că, de fapt, el era singurul rămas în viaţă în întreaga lume. Cel puţin în acea parte a lumii pe care putea spera vreodată s-o cunoască.

Cufundat în gânduri, aproape că uită că se apropia căderea nopţii.

Ridicându-şi brusc privirea, îl văzu pe Ben Cortman care traversa în fugă strada, îndreptându-se spre el.

– Neville!

Sări în sus de pe verandă şi se năpusti în casă, încuind şi zăvorând uşa cu mâini tremurătoare.

O vreme apăru pe verandă doar în momentul când câinele terminase de mâncat. De fiecare dată când ieşea din casă, câinele fugea, dar pe măsură ce zilele treceau, fugea tot mai încet, iar când se oprea în mijlocul drumului, privea înapoi şi lătra. Neville nu-l urmărea niciodată, se aşeza pur şi simplu pe verandă şi-l privea. Era un fel de joc la care se pretau amândoi.

Într-o zi, Neville se aşeză pe verandă *înainte* de apariţia câinelui. Şi, atunci când acesta se ivi de cealaltă parte a străzii, rămase în continuare aşezat.

Vreme de vreo cincisprezece minute, câinele se învârti suspicios prin mijlocul străzii, nefiind dispus să se apropie de hrană. Pentru a încuraja câinele, Neville se îndepărtă cât mai mult posibil de hrană. Fără să se gândească, îşi încrucişă picioarele, dar câinele se retrase la această mişcare neaşteptată. Bărbatul rămase nemişcat şi câinele continuă să se mişte agitat pe stradă, în timp ce ochii i se deplasau mereu de la Neville la hrană şi iar la Neville.

– Haide, băiete, spuse Neville. Fii un cuţu bun şi mănâncă.

Trecură încă zece minute. Câinele se afla acum pe peluză, deplasându-se în arcuri concentrice din ce în ce mai scurte.

Câinele se opri. Apoi încet, foarte încet, punând jos câte o labă, începu să se apropie de farfurie şi castroane, fără a-şi desprinde nici o clipă ochii de Nevillle.

– Eşti un cuţu cuminte, zise încet Neville.

De data aceasta, câinele nu se mai retrase la auzul vocii sale. Şi totuşi, bărbatul rămase nemişcat, temându-se că o mişcare bruscă l-ar fi putut speria.

Câinele se apropie şi mai mult, pândind farfuria, corpul său încordat aşteptând cea mai mică mişcare din partea lui Neville.

– Aşa, îi spuse Neville.

Brusc, câinele făcu un salt şi înhăţă bucata de carne. Râsul binedispus al bărbatului îi însoţi retragerea şovăitoare de-a lungul străzii.

– Ticălos mic ce eşti, rosti Robert apreciativ.

Rămase pe loc şi privi câinele în timp ce acesta, ghemuit pe o peluză uscată de cealaltă parte a străzii, înfuleca hamburgerul fără a-şi dezlipi ochii de pe silueta lui Neville. Îl plăcea, se bucură bărbatul. *De acum înainte, ai să capeţi mâncare pentru câini. Nu-mi pot permite să te las să înghiţi orice fel de carne proaspătă.*

După ce termină, câinele se ridică şi traversă din nou strada, mai puţin ezitant decât până atunci. Neville continua să stea pe verandă, simţind cum inima îi bătea nervos. Câinele începea să aibă încredere în el, iar gândul acesta îl făcea să tremure. Rămase nemişcat, fixând animalul cu privirea.

– Aşa-i bine, băiete, se auzi el rostind cu voce tare. Bea nişte apă acum, fii băiat bun şi fă-o.

Un zâmbet brusc de încântare îi întredeschise buzele în clipa când observă că animalul îşi ciulise urechile. *Ascultă!* se gândi el emoţionat. *Micul ticălos aude ce-i spun!*

– Haide, băiete. Robert continuă să vorbească înflăcărat. Bea-ţi apa şi laptele, haide, fii băiat bun. Nu-ţi fac nimic. Bravo!

Câinele se îndreptă spre apă şi bău cu precauţie, ridicându-şi capul cu mişcări bruşte pentru a-l privi, lăsându-l apoi din nou în jos.

– Nu-ţi fac nimic, se adresă Neville câinelui.

Nu se putea obişnui cu vocea care suna extrem de ciudat. Când un om nu-şi aude sunetul propriei voci timp de aproape un an de zile, ea i se pare extrem de stranie. Un an e o perioadă îndelungată dacă îl petreci în tăcere. *Când vei veni să locuieşti cu mine,* se gândi, *o să-ţi vorbesc tot timpul.*

Câinele termină de băut apa.

– Vin' aici, băiete, îl invită Neville, bătându-se cu palma pe picior. *Haide!*

Câinele îl privi curios, urechea sănătoasă tremurându-i din nou. *Ochii aceia,* se gândi Neville. *Ce mulţime de sentimente în acei ochi! Neîncredere, teamă, speranţă, singurătate – toate cuprinse în acei ochi mari şi căprui. Sărmanul cățel!*

– Vin' aici, băiete, nu-ţi fac nimic, spuse Robert cu blândeţe. Apoi se ridică în picioare, dar câinele fugi. Robert rămase pe loc, clătinând încet din cap şi privind după câinele care o luase la goană.

Trecură mai multe zile. În fiecare din ele, Neville şedea pe verandă în timp ce câinele mânca şi nu trecu mult până ce acesta se apropie fără ezitare, aproape cu îndrăzneală, de farfurie şi de castroane, cu acea siguranţă a câinelui care ştia că a făcut o cucerire în lumea oamenilor.

În tot acest timp, Neville îi vorbea.

– Eşti un băiat bun. Mănâncă. E mâncare *bună,* aşa-i? Bineînţeles că este. Sunt prietenul tău. Eu ţi-am dat mâncarea. Mănânc-o, băiete, aşa-i bine. Fii un câine *bun* – aşa vorbea Robert, şoptindu-i cuvinte dulci şi încurajatoare care urmau să pătrundă în mintea înspăimântată a animalului, în timp ce mânca.

Şi, în fiecare zi, se aşeza un pic mai aproape de el, până ce veni şi ziua când l-ar fi putut atinge dacă s-ar fi întins puţin. Şi totuşi, n-o făcu. *Nu vreau să risc,* îşi spuse. *Nu vreau să-l sperii.*

Dar era greu să-şi ţină mâinile nemişcate. Le simţea frematând de dorinţa de a se întinde şi a mângâia capul câinelui. Tânjea atât de teribil să iubească din nou pe cineva, iar câinele era atât de urât şi, în acelaşi timp, atât de frumos...

Continuă să-i vorbească câinelui până când acesta se obişnui cu sunetul vocii sale. Aproape că nu-şi mai ridica privirea când vorbea. Venea şi pleca fără să mai tremure, mânca şi lătra scurt de cealaltă parte a străzii. *Curând voi putea să-l mângâi pe cap,* îşi zise Robert. Zilele se transformau în săptămâni plăcute, fiecare oră aducându-l mai aproape de un tovarăş de viaţă dorit.

Apoi, într-o zi, câinele nu-şi făcu apariţia.

Neville era ca turbat. Se obişnuise atât de mult cu venirea şi plecarea câinelui, încât toate aceste momente deveniseră punctul de sprijin al programului său zilnic; totul se învârtea în jurul orelor de masă ale câinelui, uitase de cercetări, totul fusese lăsat deoparte, cu excepţia dorinţei de a avea câinele în casă.

Petrecu o după-amiază chinuitoare căutând prin împrejurimi şi strigând câinele cu voce tare. Însă căutarea nu avu nici un rezultat şi se întoarse acasă pentru o cină care nu avea nici un gust. Câinele nu apăru la cină în acea seară şi nici la micul dejun în dimineaţa următoare. Neville continuă să-l caute, dar speranţa de a-l găsi era deja mai mică. *Au pus mâna pe el, blestemaţii ăia de ticăloşi, au pus mâna pe el* – acestea erau cuvintele care nu-i mai ieşeau din minte. Deşi nu le putea crede cu adevărat. Nu voia să le creadă.

În după-amiaza celei de-a treia zi se afla în garaj, când auzi clinchetul castronului de metal. Respirând cu greutate, se repezi afară.

– Te-ai întors! strigă el.

Câinele făcu un salt nervos şi se îndepărtă de farfurie, în timp ce apa i se prelingea de pe fălci.

Neville simţi cum îi sare inima din piept. Ochii câinelui erau împăienjeniţi şi răsufla greu, iar limba neagră îi atârna din gură.

– Nu, spuse el şi vocea i se frânse. Oh, *nu!*

Câinele continua să se retragă de-a curmezişul peluzei, mişcându-se cu greu pe picioarele care nu prea îl ascultau. Neville se aşeză rapid pe treptele verandei şi rămase acolo, tremurând. *Oh, nu,* se gândi cuprins de suferinţă, *oh, Dumnezeule, nu!*

Rămase acolo, urmărindu-l şi tremurând convulsiv în timp ce câinele sorbea cu lăcomie apa. *Nu. Nu, nu-i adevărat.*

– Nu-i adevărat, murmură el fără a-şi da seama.

Apoi, instinctiv, îşi întinse mâna. Câinele se retrase puţin, dezgolindu-şi dinţii şi scoţând un mârâit din gât.

– E în regulă, băiete, spuse Neville cu o voce moale. Nu-ţi fac nici un rău.

Nici măcar nu ştia ce spunea.

Nu putea opri câinele să plece. Încercă să-l urmărească, dar animalul dispăru înainte de a reuşi să descopere unde se ascundea. Trebuia să fi fost undeva sub o casă, dar asta nu-l ajuta cu nimic.

Nu reuşi să doarmă în acea noapte. Se învârti fără încetare prin casă, bând ceşti întregi de cafea şi blestemând trândăvia din ultima vreme. Trebuia să dea de câine, trebuia s-o facă. Cât mai curând. Trebuia să-l vindece.

Dar cum? Înghiţi în sec. Trebuia să fie un mijloc. Chiar şi cu puţinele cunoştinţe pe care le avea, *trebuia* să existe un mijloc.

În ziua următoare se aşeză chiar lângă castron şi simţi cum îi tremură buzele în clipa când văzu câinele care traversa încet, şchiopătând, strada. Nu mâncă nimic. Privirea

îi era şi mai împăienjenită şi apatică decât fusese cu o zi înainte. Neville ar fi vrut să se repeadă la el şi să-l prindă în braţe, să-l ducă în casă şi să-l îngrijească.

Dar ştia că, dacă s-ar fi repezit la el şi nu l-ar fi putut prinde, ar fi stricat totul. S-ar fi putut ca animalul să nu se mai întoarcă niciodată.

După câtva timp, câinele începu să mănânce; Robert încercă de câteva ori să întindă mâna şi să-l mângâie pe cap, însă de fiecare dată câinele se ghemui la pământ, mârâind. Neville se gândi să forţeze nota.

– *Încetează!* îşi strigă el hotărât, cu o voce furioasă, dar nu reuşi decât să-l înspăimânte, făcându-l să se îndepărteze şi mai mult de el.

Neville trebui să vorbească cincisprezece minute, cu o voce răguşită şi tremurătoare, înainte ca animalul să se întoarcă lângă castronul cu apă.

De data aceasta, reuşi să urmărească deplasarea înceată a câinelui şi să vadă casa sub care se strecoară. Putea să astupe locul respectiv cu o mică plăcuţă de metal, dar n-o făcu pentru că nu dorea să-l sperie şi mai mult. În plus, n-ar fi reuşit să ajungă la câine decât prin podea şi asta i-ar fi luat prea mult timp. Or, trebuia neapărat să ajungă la câine.

Când acesta nu se întoarse în acea după-amiază, luă o farfurie cu lapte şi o puse sub casa în care se afla câinele. Farfuria era goală în dimineaţa următoare. Era pe punctul de a pune mai mult lapte în ea, când îşi dădu seama că în acest fel s-ar fi putut ca animalul să nu-şi mai fi părăsească niciodată bârlogul. Puse din nou castronul în faţa casei sale şi se rugă, sperând ca animalul să fie destul de puternic pentru a ajunge până acolo. Robert era prea neliniştit chiar şi pentru a-şi critica rugăciunea deplasată.

Câinele nu veni nici în acea după-amiază, aşa încât Neville traversă strada pentru a vedea ce se întâmplă. Se plimbă câtva timp prin faţa deschizăturii respective şi fu

aproape pe punctul de a pune farfuria pe jos. Nu, în acest caz, câinele nu va mai pleca niciodată de acolo.

Se întoarse acasă şi petrecu o noapte albă. Câinele nu veni nici în dimineaţa următoare. Se duse din nou la casa de vizavi. Se aplecă lângă deschizătură şi ascultă, dar nu distinse nici măcar zgomotul unei respiraţii. Fie că era la o distanţă prea mare pentru a auzi aşa ceva, fie că...

Reveni acasă şi se aşeză pe verandă. Nu-şi luă nici micul dejun şi nici prânzul. Rămase pur şi simplu acolo.

Târziu, în acea după-amiază, câinele apăru dintre case, şchiopătând şi deplasându-se încet pe picioarele sale scheletice. Neville se sili să rămână nemişcat până în clipa în care câinele se atinse de mâncare. Atunci, cu o mişcare rapidă, se întinse şi-l înfăşcă.

Imediat, câinele încercă să-l muşte, dar Robert îi apucă fălcile în mâna dreaptă şi le strânse cu putere. Corpul slăbănog şi aproape fără păr se răsuci uşor în braţele sale şi un scâncet înspăimântat îi ieşi din gât.

– E în regulă, e în regulă, băiete.

Îl luă în camera sa şi-l puse pe pătuţul pe care i-l amenajase din nişte pături. De îndată ce-i dădu drumul la fălci, câinele încercă din nou să-l muşte, şi Robert îşi retrase brusc mâna. Câinele făcu un salt, aterizâ pe linoleum şi, cu un scrâşnet de gheare, se repezi spre uşă. Neville îi blocă drumul. Picioarele câinelui alunecară pe suprafaţa netedă, apoi animalul se redresă şi dispăru sub pat.

Neville se lăsă în genunchi şi privi sub pat. În întunericul de acolo, distinse doi ochi arzători şi auzi o respiraţie sacadată.

– *Haide,* băiete, se rugă el pe un ton nefericit. Nu-ţi fac nimic. Eşti *bolnav.* Ai nevoie de ajutor.

Câinele nu se mişcă. Cu un mormăit, Neville se ridică în cele din urmă şi ieşi, închizând uşa în urma lui. Luă

castroanele şi le umplu cu lapte şi apă, apoi le puse în dormitor, lângă pătuţul câinelui.

Rămase câteva clipe lângă propriul pat, ascultând gâfâitul câinelui, în timp ce faţa îi exprima o durere adâncă.

– Oh, murmură el plângăreţ, de ce nu ai *încredere* în mine?

Tocmai îşi lua cina, când auzi urletul şi schelălăitul acela oribil.

Sări de la masă cu inima bătându-i nebuneşte şi traversă în fugă camera de zi. Dădu de perete uşa de la dormitor şi aprinse lumina.

În colţul de lângă pat, câinele încerca să sape o gaură în podea.

Scâncea îngrozit şi tremura din tot corpul în timp ce zgâria frenetic cu labele din faţă linoleumul, dar aluneca mereu pe suprafaţa lui netedă.

– E în regulă, băiete, spuse repede Neville.

Câinele se răsuci şi se dădu înapoi spre colţ, zbârlindu-şi puţinul păr pe care-l mai avea, fălcile deschise lăsând să i se vadă dinţii albi-gălbui, în timp ce un mârâit terifiant îi ieşea din gâtlej.

Brusc, Neville ştiu ce nu era în regulă. Se apropia noaptea şi câinele îngrozit încerca să sape o groapă în care să se ascundă cu totul.

Rămase acolo neajutorat, creierul său refuzând să funcţioneze corect în timp ce câinele se depărta pe furiş de colţ şi apoi se ascunse sub bancul de lucru.

În cele din urmă, lui Neville îi veni o idee. Îndreptându-se rapid spre propriul pat, smulse pătura de deasupra, reveni lângă bancul de lucru, se lăsă în genunchi şi privi dedesubt.

– În regulă, băiete, zise. În regulă.

Câinele se dădu înapoi în momentul când Neville împinse pătura sub banc şi apoi se ridică în picioare, îndreptându-se

spre uşă; rămase acolo preţ de un minut, privind înapoi. *Dacă aş putea face ceva!* se gândi disperat. *Dar nici măcar nu mă pot apropia de el.*

Ei bine, decise Robert mânios, dacă animalul nu avea să-l accepte curând, va trebui să folosească un pic de cloroform. Cel puţin atunci va putea să-i îngrijească laba şi va încerca să-l vindece într-un fel sau altul.

Reveni în bucătărie, dar nu fu în stare să mănânce. În cele din urmă, aruncă în găleata de gunoi conţinutul farfuriei şi turnă cafeaua din ceaşcă la loc în cafetieră. Intră în camera de zi, îşi turnă de băut şi dădu paharul pe gât. N-avea nici un gust. Puse paharul pe masă şi se întoarse în dormitor, cu o figură sumbră.

Câinele se îngropase sub pătură, dar continua să tremure şi să scâncească. N-avea nici un rost să încerce să-şi pună acum planul în aplicare, era prea înspăimântat.

Robert se îndreptă spre pat şi se aşeză. Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi îngropă faţa în mâini. *Vindecă-l, vindecă-l,* gândi el, încleştându-şi unul dintre pumni şi lovind uşor salteaua.

Întinzând brusc mâna, stinse lumina şi se lungi pe pat complet îmbrăcat. Fără a-şi schimba poziţia, reuşi să-şi scoată sandalele şi ascultă zgomotul pe care-l produseră căzând pe podea.

Tăcere. Rămase acolo fixând tavanul. *De ce nu mă ridic?* se întrebă. *De ce nu încerc să fac ceva?*

Se răsuci pe o parte. *Dormi!* Cuvintele veniră automat. Dar ştia că nu avea să doarmă. Rămase în întuneric, ascultând scâncetul jalnic al câinelui. *Va muri, va muri,* repeta mereu, *nu pot face nimic pentru el.*

În final, incapabil să mai suporte scâncetul animalului, se întinse şi aprinse lampa de pe noptieră. În timp ce traversa camera doar în ciorapi, auzi câinele care încerca să se elibereze de pătura în care se încurcase; cuprins de teroare,

animalul începu să urle şi să-şi agite frenetic corpul sub faldurile de lână.

Neville îngenunche lângă el şi-şi puse mâinile pe corpul lui. Auzi mârâitul înăbuşit şi clănţănitul colţilor care încercau să-l muşte prin pătură.

– În regulă, zise. Opreşte-te odată!

Câinele continuă să se zbată, corpul scofâlcit tremurându-i necontrolat în timp ce acelaşi scâncet strident îi ieşea din gât. Neville îl ţinea însă strâns, vorbindu-i încet şi cu blândeţe.

– E în regulă acum, băiete, e în regulă. Nimeni nu-ţi face nici un rău. Fii cuminte. Haide, relaxează-te! Aşa. Calmează-te. Nimeni nu-ţi face nimic. Avem noi grijă de tine.

Continuă să vorbească intermitent timp de aproape o oră, vocea sa fiind un fel un murmur încet şi hipnotic în tăcerea încăperii. Treptat, ezitant, câinele încetă să mai tremure. Un zâmbet flutură slab pe buzele lui Neville, care continua să vorbească, să vorbească mereu.

– Aşa, fii cuminte. Avem noi grijă de tine.

Curând, câinele se linişti sub apăsarea mâinilor puternice, singura mişcare perceptibilă fiind cea produsă de respiraţie. Neville începu să-l mângâie pe cap, începu să-şi plimbe mâna dreaptă pe corpul lui, dezmierdându-l şi calmându-l.

– Eşti un câine bun, spuse cu o voce moale. Un câine *bun!* Acum o să am grijă de tine. Nimeni nu-ţi va face nimic. Înţelegi asta, nu-i aşa, amice? Bineînţeles că da. Bineînţeles. Doar eşti câinele *meu,* aşa-i?

Se aşează cu grijă pe linoleumul rece, continuând să-l mângâie.

– Eşti un câine bun, un câine *bun.* Vocea îi era calmă şi plină de resemnare.

După aproximativ o oră, ridică în braţe câinele. Pentru o clipă, acesta se zbătu şi începu să scâncească, dar Neville îi vorbi din nou şi, curând, îl calmă.

Se aşeză pe pat, ţinând în braţe câinele acoperit cu pătura. Rămase aşa ore întregi, mângâindu-l, calmându-l şi vorbindu-i încet. Câinele zăcea imobil în poala sa, respirând mai liniştit.

Era aproape unsprezece noaptea când Neville desfăcu pătura şi dezveli capul câinelui.

Acesta se făcu mic şi încercă să-l muşte de câteva ori. Dar Robert continuă să-i vorbească calm şi, după un timp, mâna i se odihni pe gâtul cald, în timp ce degetele sale se mişcau uşor, scărpinându-l şi dezmierdându-l.

Zâmbindu-i câinelui, i se pusese iar un nod în gât.

– Curând ai să te simţi mai bine, şopti bărbatul. Foarte curând.

Câinele îl privi cu nişte ochi trişti şi bolnavi, apoi limba umedă şi aspră îi linse palma.

Ceva se rupse în sufletul lui Neville. Rămase acolo tăcut, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Câinele muri peste o săptămână.

Capitolul XIV

Nu mai făcu exces de băutură. Dimpotrivă. Descoperi că, de fapt, bea mai puțin. Ceva se schimbase. Încercând să analizeze ce se întâmplase, ajunse la concluzia că ultima beție îl dăduse gata, îl adusese în ultimul stadiu de disperare. Acum trebuia să meargă înainte, dacă nu voia să ajungă sub pământ.

După câteva săptămâni în care-și făcuse atâtea speranțe în legătură cu câinele, începu să-și dea seama treptat că o speranță atât de puternică nu era răspunsul dorit, nu fusese niciodată. Într-o lume plină de teroare monotonă, nu putea exista salvare în vise nebunești. Se obișnuise cu teroarea. Dar monotonia era un obstacol mai mare și de-abia acum înțelegea, în sfârșit, acest lucru. Această înțelegere îi dădea o senzație de pace, o senzație de a fi întins toate cărțile pe o masă imaginară, de a le fi examinat și aranjat concludent în mâna dorită.

Îngroparea câinelui nu îi provocase acea agonie insuportabilă pe care o bănuise. Într-un anume fel, era ca și cum ar fi îngropat niște speranțe banale și emoții false. Din acea zi, învață să accepte închisoarea în care trăia, neîncercând nici să scape printr-un act nebunesc de bravură și nici să se dea cu capul de pereți.

Astfel resemnat, se întoarse la cercetările sale.

Se petrecuse cu aproape un an înainte, la câteva zile după ce o aşezase pe Virginia în locul în care avea să se odihnească pentru a doua şi ultima oară.

Posomorât, cu un gol în suflet şi cu sentimentul de a fi pierdut totul pe lume, mergea pe stradă într-o după-amiază târzie, cu mâinile atârnându-i fără viaţă pe lângă corp şi târându-şi picioarele în ritmul disperării care-l copleşea. Figura sa nu exprima nimic din agonia disperată care îl măcina. Era o faţă complet inexpresivă.

Hoinărise pe străzi ore întregi, neştiind încotro mergea şi, de fapt, nepăsându-i. Tot ce ştia era că nu se putea întoarce în încăperile goale ale casei, nu putea privi lucrurile pe care le atinseseră şi le ţinuseră împreună în mână. Nu se putea uita la patul gol al lui Kathy, la rochiile ei atârnând nemişcate şi nefolosite în dulap, nu putea privi patul în care dormise împreună cu Virginia, rochiile Virginiei, toate parfumurile ei aflate pe măsuţa de toaletă. Nu se putea apropia de masă.

Aşa încât hoinări, şi nu ştia unde se afla în clipa când oamenii începură să-l depăşească, când bărbatul îl prinse de mână şi-i suflă în faţă un miros puternic de usturoi.

– Haide, frate, haide, îl îndemnă bărbatul cu o voce răguşită. Văzu gâtlejul bărbatului mişcându-se precum o piele rece de curcan, îi văzu obrajii plini de pete roşii, ochii febrili, costumul negru, murdar şi necălcat. Haide să fii izbăvit, frate, izbăvit!

Robert Neville se holbă la tip. Nu înţelegea. Bărbatul îl trase după el, degetele, asemănătoare cu ale unui schelet, încleştându-se pe braţul lui Robert.

– Niciodată nu-i prea târziu, frate, rosti el. Izbăvirea este hărăzită aceluia care...

Ultimele cuvinte se pierdură în murmurul crescând al vocilor ce veneau din marele cort de care se apropiau acum. Era de parcă marea ar fi fost prizonieră sub prelata

care-l acoperea, vuind în încercarea ei de a scăpa de acolo. Robert Neville încercă să-şi elibereze braţul.

– Nu vreau să...

Bărbatul nu-l auzi. Îl trase pe Neville după el şi se îndreptară spre cascada de urlete şi bătăi din picioare. Bărbatul nu-i dădu drumul. Robert Neville se simţea ca şi cum ar fi fost târât de o maree.

– Dar nu vreau...

Apoi cortul îi înghiţise; un ocean de strigăte, bătăi din picioare, aplauze ce îi învăluiră din toate părţile. Se cutremură instinctiv, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Era înconjurat de oameni, de sute de oameni, o mulţime care se umfla şi se revărsa în jurul lui, precum apele învolburate. Strigau, băteau din palme şi urlau cuvinte pe care Robert Neville nu le putea înţelege.

Apoi, ţipetele se stinseseră şi auzi vocea care străpungea semiîntunericul de parcă ar fi vrut să-l înjunghie, vocea care pârâia şi muşca pătrunzător venind din difuzoarele instalate peste tot.

– Vreţi să vă fie frică de Sfânta Cruce a lui Dumnezeu? Vreţi să priviţi în oglindă şi să nu vedeţi faţa pe care Atotputernicul Dumnezeu v-a dat-o? Vreţi să ieşiţi târându-vă din mormânt precum un monstru venit din iad?

Vocea răguşită şi fremătătoare era poruncitoare.

– Vreţi să fiţi preschimbaţi într-o fiară neagră şi nelegiuită? Vreţi să pângăriţi cerul de seară cu aripile unui liliac născut în iad? Vă întreb: vreţi să fiţi transformaţi în ticăloşi păgâni, purtători ai blestemului nopţii, în creaturi condamnate pentru vecie?

– Nu! izbucni mulţimea cuprinsă de spaimă. Nu, izbăveşte-ne!

Robert Neville se dădu înapoi, lovindu-se de adevăraţii credincioşi care, cu feţele albe şi mâinile ridicate, cereau ajutorul cerurilor mai apropiate.

– Ei bine, iată ce vă rog! Ascultaţi cuvântul Domnului! Priviţi, răul va trece de la o naţiune la alta şi uciderea Domnului va trebui să aibă loc în aceeaşi zi de la un capăt al pământului la celălalt! E o minciună, e o *minciună?*

– Nu! *Nu!*

– Vă spun că suntem blestemaţi dacă nu devenim, în ochii *Stăpânului Nostru,* copii puri şi fără de prihană – dacă nu ne ridicăm să slăvim gloria Dumnezeului Atotputernic şi a singurului Său fiu, Isus Hristos, Mântuitorul nostru – dacă nu cădem în *genunchi* să cerem iertare pentru cumplitele noastre păcate! Vă spun din nou, ascultaţi deci! Suntem blestemaţi, suntem blestemaţi, *suntem blestemaţi!*

– Amin!

– Izbăveşte-ne!

Mulţimea se răsucea, murmura, scotea ţipete stridente, cuprinsă de o teroare mortală, şi cânta aleluia.

Robert Neville fu îmbrâncit din toate părţile, îşi pierdu echilibrul şi se simţi pierdut într-un foc încrucişat de speranţe şi veneraţie frenetică.

– Dumnezeu ne-a pedepsit pentru marile noastre păcate! Dumnezeu a dezlănţuit forţa teribilă a atotputernicei Sale mânii! Dumnezeu a slobozit asupra noastră al doilea potop – un potop, un torent de creaturi ale *iadului* ce distruge lumea! A deschis mormântul. A rupt poarta criptei. I-a scos pe morţi din gropile lor negre şi i-a asmuţit asupra noastră! Iar moartea şi iadul eliberează morţii pe care-i aveau în grijă! Ăsta-i cuvântul lui Dumnezeu! Oh, Dumnezeule, ne-ai pedepsit, oh, Dumnezeule, ai văzut înfăţişarea teribilă a păcatelor noastre, oh, Dumnezeule, ne-ai lovit cu forţa atotputernicei Tale mânii!

Bătând din palme precum rafalele neregulate ale unor arme de foc, ondulându-şi corpurile precum tulpinile florilor sub un vânt teribil, mulţimea gemea de parcă ar fi fost alcătuită doar din morţi potenţiali. Robert Neville se

strecura printre rândurile lor violente, printre oamenii cu chipuri albe, ţinându-şi mâinile în faţă ca un orb în căutare de adăpost.

Reuşi să scape, slăbit şi tremurând din tot corpul, impleticindu-se pe picioare. În interiorul cortului, oamenii urlau. Dar noaptea căzuse deja.

Se gândea la toate acestea în timp ce stătea în camera de zi cu o băutură slab alcoolizată în mână şi cu un text de psihologie în poală.

Un citat îi declanşase şuvoiul de gânduri, trimiţându-l în acea seară petrecută cu zece luni în urmă, când fusese împins spre întâlnirea pe care n-o putea uita nici acum.

„Această condiţie, cunoscută sub numele de orbire isterică, poate fi parţială sau completă, implicând unul, câteva sau toate obiectele."

Acesta era citatul pe care-l citise şi care-l determinase să-şi continue cercetările.

Un nou mod de abordare a problemei. Până acum se încăpăţânase să atribuie microbului respectiv toate manifestările legate de existenţa vampirilor. Dacă unele dintre aceste fenomene nu puteau fi explicate prin prezenţa bacteriilor, atunci Robert se simţea înclinat să recurgă la superstiţii. Era adevărat că luase, în treacăt, în consideraţie explicaţiile psihologice ale fenomenului, dar nu acordase niciodată prea multă credibilitate unor astfel de posibilităţi. O făcea acum, eliberat în sfârşit de ideile preconcepute.

Ştia că nu exista nici un motiv ca unele dintre aceste fenomene să nu fi fost produse de anumite carenţe fiziologice, iar altele de unele psihologice. Acum, după ce le acceptase, păreau a fi răspunsuri pe care doar un orb le putea trece cu vederea. *Ei bine,* se gândi el, *am fost întotdeauna cam orb la cele ce se întâmplă în jurul meu.*

Să considerăm, îşi zise în minte, *şocul suferit de o victimă a molimei.*

Spre sfârşitul molimei, presa de scandal răspândise frica de vampiri în toate colţurile ţării. Îşi amintea de puzderia de articole pseudoştiinţifice care camuflau campania destinată a mări vânzările respectivelor publicaţii.

Exista ceva amuzant de grotesc în toate acestea: încercarea frenetică de a vinde ziare într-o lume care murea încet. Desigur, nu toate ziarele procedaseră astfel. Ziarele care trăiseră prin cinste şi integritate muriseră în acelaşi fel.

Cu toate acestea, ziarele de scandal se dezlănţuiseră violent în ultimele zile ale molimei. În plus, un lucru complet neaşteptat luase un avânt teribil. Într-o încercare disperată de a găsi răspunsuri, de altfel uşor de înţeles, oamenii reveniseră la cultul adoraţiei primitive, considerând-o o soluţie posibilă. Nu numai că au murit la fel de rapid ca şi restul populaţiei, dar au murit şi cu inimile cuprinse de teroare, cu o groază mortală scurgându-li-se prin vine.

Şi atunci, se gândi Robert Neville, *trebuia să fie răzbunată această groază hidoasă. Să-ţi recapeţi cunoştinţa sub pământul fierbinte şi greu şi să ştii că moartea nu ţi-a adus odihna veşnică. Să te trezeşti săpând cu unghiile pământul, să-ţi simţi corpul stăpânit de o nevoie stranie şi oribilă.*

Astfel de şocuri traumatice puteau distruge bruma de minte care le mai rămăsese şi puteau explica multe.

În primul rând, crucea.

Odată ce au fost forţaţi să accepte justificarea de a fi respinşi de un obiect care fusese punctul central al adoraţiei de până atunci, minţile lor puteau să fi fost complet dereglate. În acest moment, ar fi putut ieşi la iveală o groază nestăpânită faţă de cruce. Împinşi înspre terori deja create, vampirii puteau să fi căpătat o puternică scârbă mentală, iar această ură de sine să fi creat un blocaj în minţile lor sărace cu duhul, făcându-i să fie orbi la propria imagine detestată. Îi putea transforma în singuratici, în sclavi fără de suflet ai nopţii, temători în a se apropia de cineva, ducând

o existență solitară, căutând adesea alinare în pământul țării lor de baștină, luptându-se să câștige un mijloc de comunicare cu ceva, cu orice.

Apa? O accepta ca pe o superstiție, o rămășiță a legendei tradiționale ce preciza faptul că vrăjitoarele erau incapabile de a traversa o apă curgătoare, așa cum se menționează în povestea lui *Tam O'Shanter*[1]. Vrăjitoare, vampiri – între toate aceste ființe înfricoșătoare exista un fel de înrudire strânsă. Legendele și superstițiile se puteau suprapune – ceea ce s-a și întâmplat.

Dar vampirii în viață? Și acest lucru era acum simplu de explicat.

În lume erau destui țicniți, persoane deranjate mental. Ce alt motiv mai bun decât vampirismul puteau invoca acestea pentru comportarea lor? Robert era sigur că toți cei în viață care se apropiau de casa sa în timpul nopții erau țicniți care se considerau adevărați vampiri, deși, de fapt, erau doar demenți. Acest lucru ar explica de ce nu au încercat niciodată să facă un lucru cât se poate de evident – să-i incendieze casa. Pur și simplu, nu considerau această acțiune ca fiind logică.

Își aminti bărbatul care se urcase într-o noapte pe stâlpul de telegraf din fața casei sale și sărise în gol agitându-și frenetic brațele, în timp ce Robert Neville îl urmărea prin vizor. Neville nu fusese atunci capabil să găsească o explicație logică întâmplării respective, dar acum răspunsul părea evident. Bărbatul se credea liliac.

Neville rămase pe loc privindu-și paharul pe jumătate golit, cu un zâmbet ușor fluturându-i pe buze.

Așadar, se gândi el, *încet, dar sigur aflăm lucruri noi. Aflăm că nu sunt o rasă invincibilă. Nici pe departe; sunt o rasă extrem de trecătoare, care are nevoie de cele mai*

[1] Poem de Robert Burns (1759–1796) (n.tr.)

stricte condiții fizice pentru susținerea existenței lor uitate de Dumnezeu.

Puse paharul pe masă.

N-am nevoie de el, își zise Robert. *Emoțiile mele nu mai au nevoie de hrană. N-am nevoie de băutură pentru a uita sau pentru a evada din realitate. Nu trebuie să scap de nimic. Nu acum.*

Pentru prima dată de la moartea câinelui, surâse și simți în sinea sa o satisfacție ascunsă și bine motivată. Mai erau încă multe lucruri de învățat, dar nu atât de multe ca până atunci. Într-un mod bizar, viața devenea aproape suportabilă. *Îmbrac veșmântul unui pustnic fără cel mai mic strigăt de împotrivire,* se gândi Robert.

Muzica se revărsa în continuare liniștită și fără grabă din discul aflat pe platanul pick-up-ului.

Afară vampirii așteptau.

PARTEA A III-A

IUNIE 1978

Capitolul XV

Robert ieşise la vânătoare. Ţinta: Cortman. Vânarea lui Cortman devenise un hobby relaxant, una din puţinele distracţii care îi mai rămăseseră. În acele zile în care n-avea chef să părăsească împrejurimile şi nici nu avea o treabă grabnică de rezolvat în casă, pleca în cercetare. Căuta peste tot: sub maşini, în spatele tufişurilor, sub case, în cămine, în dulapuri, sub paturi, în frigidere, în orice loc în care ar fi putut fi înghesuit trupul destul de corpolent al unui bărbat.

Ben Cortman putea fi într-un moment sau altul în oricare dintre acele locuri. Îşi schimba mereu ascunzătoarea. Neville era sigur că Ben ştia că fusese selectat pentru a fi capturat. Mai mult decât atât, simţea că lui Cortman îi plăcea pericolul în care se afla. Dacă expresia n-ar fi fost un anacronism evident, Neville ar fi zis că Ben Cortman avea un anumit interes pentru viaţă. Uneori se gândea că Ben era acum mai fericit decât fusese vreodată înainte.

Neville păşea încet pe Campton Boulevard, îndreptându-se spre următoarea casă pe care intenţiona s-o cerceteze. Fusese o dimineaţă lipsită de orice eveniment interesant. Cortman nu fusese de găsit, deşi Neville ştia că era pe undeva prin împrejurimi. Trebuia să fie, pentru că sosea întotdeauna primul în faţa casei sale, de cum se lăsa noaptea. Ceilalţi erau aproape întotdeauna străini. Fluctuaţia lor era mare pentru că se ascundeau invariabil în vecinătate, iar Neville îi găsea şi-i nimicea. Dar nu şi pe Cortman.

Pe măsură ce înainta pe stradă, Neville se întreba din nou ce avea să facă dacă îl descoperea pe Cortman. Era adevărat că planul său fusese întotdeauna același: distrugere imediată. Dar planul era simplu doar la o evaluare superficială, pentru că, în sinea sa, știa că nu avea să fie atât de ușor de realizat. Oh, nu pentru că ar fi simțit ceva pentru Cortman! Și nici pentru că Ben reprezenta o parte a trecutului său. Trecutul era mort, iar Robert știa aceasta și accepta faptul ca atare.

Nu, nu era vorba de nici unul dintre aceste lucruri. Adevărul era că Neville nu dorea să pună capăt unei activități recreative. Restul vampirilor erau niște creaturi atât de prostănace și mecanice în mișcări! Cel puțin, Ben avea ceva imaginație. Pentru un motiv sau altul, creierul său nu fusese afectat la fel de mult ca al celorlalți. Cauza ar fi putut fi faptul că Ben Cortman fusese născut pentru a fi mort. *De fapt, un mort-viu,* se gândi Robert deformându-și buzele pline într-un zâmbet crispat.

Nu-i trecu nici o clipă prin minte că și Cortman ar fi putut pleca la vânătoare – pentru a-l ucide pe el. O amenințare neglijabilă!

Cu un geamăt ușor, Neville se lăsă să cadă pe veranda următoare. Apoi, băgându-și mâna în buzunar cu o mișcare greoaie, își scoase pipa. Cu un deget leneș îndesă tutunul în căușul pipei. Peste câteva momente, fumul se ridica și plutea leneș deasupra capului său în aerul cald și liniștit al zilei. Bărbatul care privea fix înspre câmpul ce se deschidea de cealaltă parte a bulevardului era un Neville mai relaxat și mai mătăhălos. Viața sedentară de pustnic îl făcuse să se îngrașe; cântărea în acel moment o sută zece kilograme. Fața îi era rotundă, iar corpul, îndesat și musculos sub haina largă de doc. Renunțase de mult să se mai radă. Destul de rar își tundea barba blondă și stufoasă, astfel încât să-i mai rămână șase-șapte centimetri până la piele. Părul i se rărea și era lung

şi ciufulit. Ochii săi albaştri, calmi şi lipsiţi de orice emoţie, ieşeau în evidenţă din cauza feţei puternic bronzate.

Se lăsă pe spate rezemându-se de treapta din cărămidă, lansând încet rotocoale de fum. Undeva, departe pe acel câmp, ştia că mai era o adâncitură în pământ în locul în care o îngropase pe Virginia, locul din care ea se dezgropase singură. Şi totuşi, faptul că ştia acest lucru nu-i prilejui nici o sclipire de mâhnire meditativă în ochi. Învăţase să se ia în derâdere, ajungând până la introspecţie, mai degrabă decât să continue a suferi. Timpul îşi pierduse orizontul multidimensional. Pentru Robert Neville exista doar prezentul, un prezent bazat pe supravieţuirea de la o zi la alta şi nemarcat nici de culmi de bucurie, nici de abisuri de disperare. *Sunt un tip preponderent vegetal*, se caracteriza el însuşi adesea. Aşa şi dorea să fie.

Robert Neville rămase câteva minute bune fixând punctul alb ce se zărea pe câmpie, înainte de a-şi da seama că se mişca.

Clipi din ochi şi muşchii feţei i se contractară. Scoase un sunet gâtuit, un sunet ce-i trăda neîncrederea. Apoi, ridicându-se, îşi duse mâna stângă streaşină la ochi, pentru a nu fi orbit de soare.

Dinţii i se încleştară convulsiv pe muştiucul pipei.

O femeie.

Nici măcar nu încercă să prindă pipa când aceasta îi căzu din gură, în clipa când fălcile i se destinseră. Rămase locului, holbându-se câteva momente lungi, fără măcar să respire.

Închise ochii, apoi îi deschise. Femeia era tot acolo. În timp ce o urmărea cu privirea, Robert Neville simţea cum inima îi bătea nebuneşte în piept.

Ea nu-l văzuse. Păşea pe câmpul întins, ţinând capul plecat. Robert îi putea zări părul roşcat fluturând în vânt, braţele atârnând moi pe lângă corp. Înghiţi în sec; după trei ani, era o privelişte atât de incredibilă încât mintea sa n-o

mai putea asimila. Continuă să clipească şi să se holbeze, rămânând nemişcat în umbra casei.

O femeie. În viaţă. *În timpul zilei.*

Cu gura pe jumătate deschisă, fixa nedumerit femeia. Era tânără, vedea limpede acest lucru acum, când ea se apropiase; avea probabil vreo douăzeci de ani. Purta o rochie albă, murdară şi boţită. Era foarte bronzată şi avea părul roşu. În tăcerea de moarte a după-amiezii, lui Neville i se păru că aude scârţâitul pantofilor ei prin iarba înaltă.

Am înnebunit. Cuvintele îi veniră brusc în minte. Se simţi mai puţin şocat de această posibilitate decât ar fi fost la ideea că ea era reală. De fapt, se pregătise întru câtva pentru o astfel de iluzie. Părea posibilă. Lacurile pe care le vede un om însetat se dovedesc a fi doar miraje. De ce n-ar putea un bărbat care tânjeşte după un tovarăş să vadă o femeie plimbându-se sub razele soarelui?

Tresări brusc. Nu, nu era aşa ceva. Pentru că, exceptând posibilitatea ca iluzia să fi fost la fel de palpabilă din punct de vedere al sunetului ca şi al imaginii, Robert o auzea acum păşind prin iarbă. Ştia că era reală. Mişcarea părului, a braţelor. Continua încă să privească pământul pe care călca. Cine era? Unde mergea? Unde fusese până atunci?

Ceva se declanşă în el. Era ceva prea rapid pentru a fi analizat, era un instinct care străpunsese orice barieră de reţinere ridicată de trecerea timpului.

Îşi ridică braţul stâng.

– Hei, strigă el sărind pe trotuar. Ei, tu!

Un moment de tăcere bruscă, totală. Capul ei zvâcni în sus şi privirile li se încrucişară. *În viaţă,* se gândi. *În viaţă!*

Dori să mai strige ceva, însă simţi cum se înăbuşă brusc. Limba îi era ca de lemn, creierul refuza să-i funcţioneze. *În viaţă.* Continuă să repete cuvântul în minte. *În viaţă, în viaţă, în viaţă, în viaţă...*

Cu o răsucire neașteptată, tânăra femeie se întoarse pe călcâie și începu să alerge cât o țineau puterile de-a curmezișul câmpului.

Pentru o clipă, Neville rămase fără replică, neștiind ce să facă. Apoi inima păru să-i iasă din piept și traversă dintr-un salt trotuarul. Cizmele sale izbiră cu putere caldarâmul, producând un sunet înfundat.

– Așteaptă, se auzi strigând.

Femeia nu aștepta. Îi văzu picioarele bronzate mișcându-se cu rapiditate în timp ce zbura parcă peste suprafața accidentată a câmpului. Și, brusc, își dădu seama că nu cuvintele ar fi putut s-o oprească. Se gândi la șocul pe care-l simțise el văzând-o. Cât de mare trebuia să fi fost surpriza ei văzând un bărbat masiv și bărbos fluturându-și mâna în direcția sa!

Picioarele îl duseră singure după primul colț și mai departe, în câmp. Inima îi bătea cu putere. *E în viață?* Nu se putea gândi la altceva. *În viață. O femeie în viață!*

Ea nu putea alerga la fel de repede și, foarte curând, Neville începu să câștige teren. Ea privi peste umăr cu niște ochi înfricoșați.

– Nu-ți fac nimic! strigă el, dar femeia continuă să alerge.

Brusc, se împiedică și se prăbuși într-un genunchi. Ea își întoarse din nou fața și Robert văzu spaima întipărită pe ea.

– Nu-ți fac nimic! strigă el din nou.

Cu un salt disperat, ea se ridică din nou în picioare și își continuă fuga.

Nu se mai auzea nici un sunet în afară de cel al pantofilor ei și al cizmelor lui Robert care striveau iarba grea. Neville începu să sară prin iarbă pentru a evita înălțimea ei stânjenitoare și câștigă astfel teren. În schimb, poalele rochiei femeii se agățau în iarbă, împiedicându-i vizibil înaintarea.

– Stai! strigă din nou Robert, mai mult din instinct decât din speranța că femeia se va opri.

N-a făcut-o. Continua să alerge tot mai repede, aşa încât, strângând din dinţi, Neville îşi mări şi el viteza. O urmărea în linie dreaptă, în timp ce fata şerpuia peste câmp, cu părul roşcat fâlfâind în urma ei.

Acum era atât de aproape încât îi putea auzi respiraţia chinuită. Nu-i plăcea s-o înfricoşeze, dar nu se mai putea opri. Nimic în lume nu mai avea importanţă – exista doar ea. *Trebuia s-o prindă.*

Picioarele lui lungi şi puternice alergau tot mai repede, cizmele călcau apăsat pământul.

O altă porţiune a câmpului. Alergau gâfâind. Ea aruncă o privire în urmă pentru a vedea cât de aproape ajunsese el. Robert nu-şi dădu seama cât de înspăimântător arăta; un metru nouăzeci în cizmele sale, un uriaş bărbos cu o privire concentrată.

Mâna bărbatului se întinse brusc şi o înhaţă de umărul drept.

Cu un ţipăt înăbuşit, tânăra femeie se răsuci şi se poticni. Pierzându-şi echilibrul, căzu pe o parte, pe pământul pietros. Neville făcu un salt înainte pentru a o ajuta să se ridice. Ea se răsuci pe pământ şi încercă să se ridice, dar alunecă şi căzu din nou, de data aceasta pe spate. Rochia i se ridică mai sus de genunchi. Femeia se ridică în coate cu un scâncet înăbuşit şi ochii negri plini de teroare.

– Haide, mormăi el, întinzându-i mâna.

Ea i-o îndepărtă cu o mişcare bruscă şi un ţipăt uşor, şi încercă să se ridice singură în picioare. Robert o apucă de braţ şi mâna ei liberă biciui aerul, unghiile zimţate lăsând urme adânci pe fruntea şi pe tâmpla lui dreaptă. Bărbatul îşi retrase mâna cu un mârâit, iar femeia se răsuci pe călcâie şi începu să alerge din nou.

Neville făcu iarăşi un salt înainte şi o prinse de umeri.

– De ce ţi-este frică...

Nu-şi termină fraza. Mâna femeii îl lovi cu putere peste gură. Apoi nu se mai auzi decât zgomotul luptei, gâfâielile celor doi, scrâşnetul pantofilor şi cizmelor ce alunecau, strivind iarba deasă.

– Încetează odată! strigă el, dar ea continua să se lupte.

Femeia se smuci înapoi şi degetele lui încordate îi sfâşiară o parte a rochiei. Îi dădu drumul şi materialul alunecă în jos până la talie. Bărbatul îi văzu umărul bronzat şi sutienul alb ce-i acoperea sânul stâng.

Ea se repezi cu unghiile la el şi îi prinse încheieturile într-o strânsoare de fier. Piciorul ei drept se repezi înainte şi-l lovi puternic, zgâriindu-i pielea.

– La dracu'!

Cu un mârâit furios, îşi repezi palma dreaptă, plesnind-o peste faţă. Ea făcu un pas înapoi, apoi îl privi confuză. Brusc, începu să plângă, neajutorată. Căzu în genunchi în faţa bărbatului, ţinându-şi braţele deasupra capului într-o încercare de a se apăra de noi lovituri.

Neville rămase nemişcat, gâfâind şi privind în jos spre silueta prosternată în faţa lui. Clipi, apoi respiră adânc.

– Ridică-te, spuse. Nu-ţi fac nimic.

Ea îşi ridică ochii. Dar faţa lui păru să o înspăimânte din nou, pentru că se dădu înapoi. Se făcu mică, privindu-l temătoare.

– De ce ţi-e frică? întrebă el.

Robert nu-şi dădu seama că vocea îi era lipsită de orice căldură, că era vocea dură şi plată a unui bărbat care-şi pierduse orice sentiment uman.

Făcu un pas spre ea, şi femeia se dădu înapoi cu un gâfâit înspăimântat. Îşi întinse mâna.

– Haide. Ridică-te!

Ea se ridică încet, dar fără ajutorul său. Observându-şi brusc pieptul dezgolit, se aplecă şi ridică bucata ruptă din rochie.

Rămaseră acolo, privindu-se unul pe celălalt şi respirând cu greutate. Şi acum, odată depăşit primul şoc, Neville nu ştia ce să spună. Visase la acest moment ani de zile. Visurile sale nu fuseseră niciodată astfel.

– Cum... cum te cheamă? întrebă.

Ea nu răspunse. Îl privea fix, iar buzele îi tremurau.

– Ei bine? întrebă el cu voce tare şi ea tresări.

– Ru... Ruth.

Vocea îi tremura.

Robert Neville fu scuturat de un fior. Sunetul vocii ei păru să declanşeze ceva în interiorul său. Dispărură întrebările. Simţi cum inima îi bătea nebuneşte. Îşi dădu seama că era pe punctul de a plânge.

Întinse mâna, cu o mişcare aproape inconştientă. Umărul ei tremură sub palma sa.

– Ruth, repetă el, cu o voce plată şi lipsită de viaţă.

Privind-o, înghiţi în sec.

– Ruth, rosti el din nou.

Cei doi, bărbatul şi femeia, râmaseră unul în faţa celuilalt pe câmpul încins de dogoarea soarelui.

Capitolul XVI

Femeia zăcea nemişcată pe patul său, dormind. Era patru după-amiaza. Neville se strecurase de cel puţin douăzeci de ori în dormitor pentru a vedea dacă nu se trezise. Acum stătea în bucătărie, bând cafea şi făcându-şi griji.

Dar dacă totuşi este infestată? se întreba.

Gândul îi fulgerase prin minte cu câteva ore mai devreme, în timp ce Ruth dormea. Acum, nu putea scăpa de spaima care pusese stăpânire pe el. Indiferent cum ar fi raţionat, ceva tot nu se potrivea. În regulă, era bronzată din cauza soarelui – mersese doar în timpul zilei. Dar şi câinele hoinărise în timpul zilei.

Degetele lui Neville băteau necontenit darabana pe masă.

Dispăruse naivitatea; visul se prefăcuse într-o complexitate tulburătoare. Nu fusese nici o îmbrăţişare călduroasă, nu rostiseră nici un fel de cuvinte fermecate. În afară de nume, nu mai obţinuse nici o informaţie de la ea. Dăduse o adevărată bătălie pentru a o aduce până în apropierea casei. Şi mai greu îi fusese până o determinase să intre. Plânsese, implorându-l să n-o ucidă. Orice i-ar fi spus, ea continua să plângă şi să-l implore. Robert îşi imaginase cu totul altfel scena respectivă – ceva apropiat de filmele de la Hollywood: ochii ei strălucitori de bucurie, intrarea în casă, îmbrăţişarea drăgăstoasă. În realitate, fusese forţat să o tragă după el, să o ademenească cu vorbe dulci, să pledeze

şi să o certe în timp ce ea se împotrivea. Intrarea fusese mult mai puţin romantică. Trebuise s-o târască înăuntru.

Odată intrată în casă, ea nu fusese mai puţin înspăimântată. Robert încercase să procedeze în consecinţă, dar femeia nu făcea decât să se ghemuiască într-un colţ, exact cum procedase şi câinele. Nu voia să mănânce sau să bea, indiferent ce i-ar fi dat. În cele din urmă, fusese obligat s-o ducă în dormitor şi s-o încuie acolo. Acum dormea.

Neville oftă dezgustat şi atinse cu degetele toarta ceştii.

Toţi aceşti ani am visat un tovarăş, se gândi el. *Acum am întâlnit unul şi primul lucru pe care-l fac este să nu am încredere în el, să-l tratez cu cruzime şi nerăbdare.*

Şi totuşi, nu putea face nimic altceva. Acceptase de prea mult timp ideea că era singura persoană normală în viaţă. N-avea nici o importanţă că femeia arăta ca o fiinţă normală. Văzuse prea multe zăcând în comă şi arătând la fel de sănătoase ca şi aceasta. Bineînţeles că nu erau, şi el ştia acest lucru. Simplul fapt că femeia se plimba la lumina zilei nu era destul ca să încline balanţa spre o acceptare pe bază de încredere. Se îndoise prea mult de toate. Ideea sa referitoare la societate fusese de nezdruncinat, îi era aproape imposibil să creadă că mai existau şi alţii ca el. Şi, după ce primul şoc se diminuase, toate dogmele după care se călăuzise de-a lungul atâtor ani ieşiseră la iveală.

Oftând din greu, se ridică şi se întoarse în dormitor. Femeia era în aceeaşi poziţie. *Poate că a căzut din nou în comă,* îşi zise.

Rămase în picioare lângă pat, holbându-se la ea. *Ruth.* Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre ea. Şi totuşi, mai că îi era frică să le afle. Pentru că, dacă ea ar fi fost ca şi ceilalţi, avea doar o singură opţiune. Şi era mai bine să nu ştii nimic despre oamenii pe care urma să-i omori.

Robert îşi încleştă pumnii, continuând s-o fixeze cu ochii săi albaştri. Dacă era doar o întâmplare bizară? Dacă ea ar

fi ieşit din comă pentru o scurtă perioadă şi ar fi rătăcit încoace şi încolo? Părea posibil. Şi totuşi, din câte ştia, lumina zilei era singurul lucru pe care nu-l suporta microbul respectiv. De ce nu era acest lucru de ajuns pentru a-l convinge că era normală?

Ei bine, exista doar un singur mijloc de a se încredinţa.

Se aplecă şi-i puse mâna pe umăr.

– Trezeşte-te, spuse el.

Femeia nu se mişcă. Neville îşi încleştă fălcile şi degetele apăsară cu putere umărul moale.

Apoi observă lanţul subţire de aur pe care-l purta în jurul gâtului. Întinzându-şi degetele aspre, îl trase afară din decolteul rochiei.

Privea cruciuliţa de aur, când ea se trezi şi se trase înapoi înspăimântată, ghemuindu-se între perne. Nu era în comă; asta era tot ce-i trecu lui prin minte.

– Ce fa... faci? întrebă ea cu o voce slabă.

Era şi mai greu să nu aibă încredere în ea atunci când vorbea. Sunetul vocii umane îi părea atât de straniu, încât exercita asupra lui o forţă pe care n-o mai simţise niciodată.

– Vo... nimic, spuse el.

Robert se dădu înapoi stângaci şi se rezemă de perete. Un moment o privi lung. Apoi întrebă:

– De unde eşti?

Ea rămase nemişcată, privindu-l fără expresie.

– Te-am întrebat de unde eşti, vorbi el din nou.

Din nou, ea nu scoase nici un cuvânt. El se îndepărtă de perete, apropiindu-se de pat cu o expresie îngheţată pe faţă.

– Ingl... Inglewood, răspunse femeia fără grabă.

Neville o privi o clipă cu răceală, apoi se rezemă iar de perete.

– Aşa deci! Locu... locuiai singură?

– Am fost căsătorită.

– Unde e soţul tău?

Femeia înghiți în sec.

– Mort.

– De când?

– Săptămâna trecută.

– Şi ce ai făcut după ce a murit?

– Am fugit. Îşi muşcă buza de jos. Am fugit de acasă.

– Vrei să spui că ai rătăcit de atunci?

– D... da.

Robert o privi fără a rosti nici un cuvânt. Apoi se răsuci brusc pe călcâie şi cizmele lui bocănind cu zgomot pe podea, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Deschise uşa unui dulap şi scoase o mână de căței de usturoi. Îi puse pe o farfurie, îi tăie în bucăți, apoi îi sfărâmă obținând o pastă. Mirosul înțepător îi pătrunse în nări.

Ea stătea rezemată într-un cot, când el reveni în dormitor. Fără ezitare, el îi împinse farfuria aproape în față.

Femeia îşi răsuci capul într-o parte, cu un strigăt uşor.

– Ce faci? întrebă ea şi tuşi.

– De ce te-ai ferit?

– Te rog...

– De ce ți-ai răsucit capul?

– *Miroase!* Vocea i se transformă într-un scâncet. Nu! Mă faci să-mi fie rău!

Robert împinse farfuria şi mai aproape de faţa ei. Cu un sunet înăbuşit, ea se dădu înapoi şi se lipi de perete, cu picioarele urcate pe pat.

– Opreşte-te! *Te rog!* imploră ea.

Neville trase farfuria înapoi şi îi urmări corpul cuprins de spasme în timp ce stomacul i se revolta.

– Eşti una dintre ei, rosti el cu o voce înveninată.

Femeia se ridică brusc şi se repezi pe lângă el, înspre baie. Uşa se trânti în urma ei şi Robert auzi zgomotul produs de teribila ei vomă.

Cu buzele strânse, puse farfuria pe noptieră. Înghiţi în sec. Infestată. Fusese un indiciu clar. Învăţase cu mai mult de un an în urmă că usturoiul producea alergie oricărui corp infestat cu bacilul vampirilor. Când corpul era supus acţiunii, ţesuturile stimulate sensibilizau celulele producând o reacţie anormală la orice alt contact cu usturoiul. Din această cauză obţinuse atât de puţin introducându-l în venele lor. Ei trebuiau să fie expuşi la mirosul emanat de usturoi.

Robert se lăsă să cadă pe pat. Femeia reacţionase cum nu se putea mai rău.

După o scurtă ezitare, Robert Neville se încruntă. Dacă ceea ce spusese femeia era adevărat, hoinărise prin împrejurimi vreme de o săptămână. Era firesc să fi fost epuizată şi slăbită, iar în aceste condiţii mirosul unei cantităţi atât de mari de usturoi *ar fi putut* s-o determine să vomite.

Lovi cu pumnii salteaua. Deci nu ştia încă – nu putea fi sigur. La drept vorbind, ştia că nu avea dreptul să decidă folosindu-se de dovezi insuficiente. Era un lucru pe care îl învăţase pe propria-i piele, era ceva pe care-l ştia şi în care credea într-un mod absolut.

Stătea încă pe pat când ea descuie uşa de la baie şi ieşi. Rămase o clipă în hol privindu-l, apoi intră în camera de zi. Robert se ridică în picioare şi o urmă. Când ajunse şi el în camera de zi, ea se aşezase pe canapea.

– Eşti mulţumit? îl întrebă ea.

– N-are nici o importanţă, răspunse el. Tu eşti cea supusă unor încercări, nu eu.

Ea îşi ridică privirea mânioasă, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Apoi corpul i se chirci şi clătină din cap. Robert simţi pentru moment un sentiment de simpatie. Era atât de neajutorată, cu mâinile ei subţiri odihnindu-i-se în poală! Nu părea să-i mai pese câtuşi de puţin de rochia sfâşiată. Neville îi privi uşoara umflătură a sânilor. Silueta ei era subţire, aproape fără nici un fel de rotunjimi. Nu semăna cu

toate femeile pe care obişnuia să şi le imagineze. *N-are nici o importanţă,* îşi spuse, *acum nu mai are nici o importanţă.*

Se aşeză în fotoliu şi o privi. Femeia nu-i susţinu privirea.

– Ascultă-mă, zise el. Am toate motivele să cred că eşti infestată. Mai ales acum, când ai reacţionat astfel la usturoi.

Ea nu scoase nici un cuvânt.

– N-ai nimic de spus? întrebă el.

Ea îşi ridică privirea.

– Crezi că sunt una de-a lor.

– Cred că *ai putea* fi.

– Şi atunci, ce spui de asta? întrebă ea, ridicând în sus crucea.

– Asta nu înseamnă nimic, replică el.

– Sunt trează. Nu sunt în comă.

Robert nu răspunse. Nu era un subiect despre care se putea discuta, chiar dacă îi micşora îndoielile.

– Am fost de multe ori în Inglewood, rosti el în cele din urmă. De ce nu mi-ai auzit maşina?

– Inglewood e mare.

O privi cu atenţie, bătând darabana în braţul fotoliului.

– Aş... vrea să te cred, declară.

– Chiar ai vrea? întrebă ea.

O altă crampă o făcu să se chircească de durere, gâfâind, cu dinţii încleştaţi. Robert Neville rămase nemişcat, întrebându-se de ce nu simţea mai multă compasiune pentru ea. Emoţia era greu de obţinut din partea celor morţi. El şi-o risipise pe toată şi acum se simţea gol pe dinăuntru, fără nici un fel de sentiment.

După câteva clipe, ea îşi ridică privirea. Ochii îi erau duri.

– Am avut un stomac sensibil toată viaţa. L-am văzut pe soţul meu ucis săptămâna trecută. Sfâşiat în bucăţi. Chiar în faţa ochilor mei. Am pierdut doi copii în timpul molimei. De săptămâna trecută am pribegit peste tot. Ascunzându-mă noaptea, fără să mănânc mai mult de câteva îmbucături.

Bolnavă de frică, incapabilă să dorm mai mult de câteva ore în şir. Apoi am auzit pe cineva ţipând la mine. M-ai urmărit pe tot câmpul, m-ai lovit, m-ai târât până la casa ta. Apoi, când mi s-a făcut rău pentru că mi-ai pus sub nas o farfurie cu usturoi, tu vii şi îmi spui că sunt infectată.

O conduse înapoi spre canapea. Apoi îi aduse de la bar un pahar de whisky. *N-are nici o importanţă dacă e infestată sau nu,* îşi spuse, *n-are nici o importanţă.*

Îi întinse paharul, dar ea clătină din cap.

– Bea, spuse el. Te va linişti.

Femeia clătină furioasă din cap.

– Ca să-mi poţi băga mai mult usturoi sub nas?

Robert clătină din cap.

– Bea acum.

După câteva clipe, femeia luă paharul şi sorbi o înghiţitură de whisky. Tuşi. Puse paharul pe braţul canapelei şi un suspin adânc îi cutremură corpul.

– De ce vrei să rămân? întrebă ea nefericită.

El o privi, fără a avea un răspuns clar în minte. Apoi zise:

– Chiar dacă *eşti* infestată, nu te pot lăsa să te duci acolo. Nu ştii ce-ţi vor face.

Ochii ei se închiseră.

– Nu-mi pasă, răspunse femeia.

Capitolul XVII

– Nu înţeleg, îi spuse el în timpul cinei. Au trecut aproape trei ani şi încă mai sunt câţiva din ei în viaţă. Rezervele de hrană sunt terminate. Din câte ştiu, ei încă zac în comă în timpul zilei. Clătină din cap. Dar nu sunt morţi. Au trecut trei ani şi nu sunt morţi! Ce îi menţine în viaţă?

Femeia purta halatul lui de baie. Pe la ora cinci se potolise, făcuse o baie şi se schimbase. Corpul ei subţire nu avea nici o formă sub materialul pluşat. Îi împrumutase pieptenele şi-şi strânsese părul într-o coadă de cal prinsă cu o bucată de şnur.

Ruth se juca alene cu ceaşca de cafea.

– Îi vedeam uneori, zise ea. Dar ne era frică să ne apropiem prea mult. Consideram că nu trebuia să-i atingem.

– Nu ştiaţi că se vor întoarce după ce au murit?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Nu vă puneaţi întrebări referitoare la cei care vă atacau casa în timpul nopţii?

– Nu ne-a trecut niciodată prin minte că *ei* erau... Clătină încet din cap. E greu de crezut aşa ceva.

– Cred că da, răspunse el.

Robert îi aruncă o privire în timp ce mâncau în tăcere. Era la fel de greu de crezut că era o femeie normală. Greu de crezut, după toţi aceşti ani, că apăruse cineva asemănător cu el. Era mai mult decât simplă neîncredere ceea ce simţea

față de ea. Practic, se îndoia de faptul că un lucru atât de remarcabil se putea întâmpla într-o lume moartă.

– Povestește-mi mai multe despre *ei*, îl rugă Ruth.

El se ridică și luă cafetiera de pe mașina de gătit. Îi mai turnă cafea, umplu și ceașca lui, puse cafetiera la loc și se așeză pe scaun.

– Cum te simți acum?

– Mai bine, mulțumesc.

Robert dădu din cap și-și puse zahăr în cafea. Simțea cum ochii ei îl urmăreau în timp ce învârtea linguriță în ceașcă. *La ce se gândește?* se întrebă el. Oftă adânc, întrebându-se de ce se simțea la fel de încordat ca și până atunci. O bucată de vreme crezuse că putea avea încredere în ea. Acum nu mai era sigur.

– Tot nu ai încredere în mine, declară ea, părând să-i citească gândurile.

El își ridică rapid privirea, apoi înălță din umeri.

– Nu... nu-i vorba de asta.

– Bineînțeles că este, rosti ea rapid. Oftă. Oh, foarte bine! Dacă trebuie să-mi analizezi sângele, atunci fă-o.

O privi suspicios, în timp ce mintea îi lucra febril: *E un truc?* Își ascunse emoția luând o gură de cafea. *Era o prostie să fie atât de suspicios,* își zise.

Puse ceașca jos.

– Bine. Foarte bine.

O privi în timp ce femeia își fixa ceașca de cafea.

– Dacă *ești* infestată, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te vindeca.

Ochii ei îi întâlniră privirea.

– Și dacă nu poți?

Urmă un moment de tăcere.

– Să așteptăm și vom vedea, se eschivă el.

Băură cafeaua. Apoi Neville întrebă:

– O facem acum?

– Te rog, mâine-dimineață. Mă... mă simt încă puțin slăbită.

– În regulă, acceptă el, dând din cap. Mâine-dimineață.

Își terminară cina în tăcere. Neville simțea doar o mică satisfacție la gândul că avea să-l lase să-i testeze sângele. Îi era teamă că s-ar fi putut să descopere că *era* infestată. Între timp, trebuia să-și petreacă o seară și o noapte cu ea, poate că avea s-o cunoască mai bine și să se simtă atras de ea. Atunci când în dimineața următoare s-ar fi putut să...

Mai târziu, în camera de zi, au stat unul lângă celălalt privind tapetul, sorbind vin de Porto și ascultând *Simfonia a patra* a lui Schubert.

– N-aș fi crezut așa ceva, zise ea, părând a se înveseli brusc. N-aș fi crezut niciodată că voi mai asculta muzică. Și că voi bea vin.

Privi de jur împrejur.

– Categoric, ai făcut o treabă bună, declară ea.

– Dar casa *ta?*

– Nu era nimic în comparație cu asta. Nu aveam...

– Cum v-ați protejat casa? o întrerupse el.

– Oh... Femeia se gândi un moment. Am baricadat-o cu scânduri, bineînțeles. Și am folosit cruci.

– Aceasta nu ajută întotdeauna, spuse Robert cu o voce moale, după ce o privi o clipă.

Ea se uită la el cu ochi lipsiți de orice expresie.

– Nu?

– De ce i-ar fi frică unui evreu de o cruce? De ce să-i fie frică de ea unui vampir născut evreu? Celor mai mulți oameni le era frică să nu devină vampiri. Cei mai mulți suferă de orbire isterică în fața oglinzilor. Dar, în ceea ce privește crucea – ei bine, la drept vorbind, nici unui evreu, hindus, mahomedan sau ateu nu-i va fi frică de cruce.

Ea rămase nemișcată, ținând în mână paharul de vin și privindu-l inexpresiv.

– De aceea, crucea nu este întotdeauna folositoare, declară el.

– Nu m-ai lăsat să termin, zise ea. Am folosit și usturoi.

– Credeam că îţi provoacă greaţă.

– Îmi era deja rău. Aveam cincizeci şi opt de kilograme. Acum am doar patruzeci şi nouă.

El încuviinţă din cap. În timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a lua o altă sticlă de vin, se gândi: *Ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu acea greutate până acum. După trei ani...*

Dar s-ar fi putut să n-o facă. Ce rost mai avea să se îndoiască de ea acum? Avea să-i permită să-i testeze sângele. Ce altceva putea face? *Eu am o problemă,* se gândi el. *Am fost singur prea mult timp. Nu voi crede nimic dacă nu-i voi fi examinat sângele la microscop. Din nou triumfă ereditatea. Sunt fiul tatălui meu, nu i-ar mai putrezi oasele în liniştе!*

Stând în bucătăria întunecată şi rupând cu unghia boantă staniolul din jurul gâtului sticlei de vin, Robert Neville privi în camera de zi.

Ochii îi alunecară peste rochia lui Ruth, se opriră un moment pe uşoara proeminenţă a sânilor, coborâră apoi spre gambele şi gleznele bronzate, urcând apoi spre genunchi. Avea un corp asemănător cu cel al unei fete tinere. Cu siguranţă că nu arăta deloc a mamă de două fete...

Partea cea mai ciudată a întregii afaceri era că nu simţea nici o atracţie fizică pentru ea.

Dacă ar fi apărut cu doi ani înainte, poate chiar mai târziu, ar fi fost în stare s-o violeze. Fuseseră câteva momente teribile în acele zile, momente în care soluţiile cele mai cumplite faţă de nevoile sale erau luate în consideraţie şi examinate adesea până ce fusese pe punctul să înnebunească.

Apoi începuse experimentele. Nu se mai atingea de ţigări, nu mai simţea nevoia să bea. Deliberat şi cu un succes surprinzător, se cufundase în cercetări.

Libidoul i se diminuase şi apoi dispăruse cu totul. *Mântuirea călugărului,* gândi el. Libidoul trebuia să dispară mai devreme sau mai târziu; nici un om normal nu ar fi fost de acord cu o viaţă care excludea sexul.

Din fericire, nu mai simţea aproape nimic; poate doar o uşoară agitaţie sub stratul împietrit al abstinenţei. Era mulţumit să lase toate aşa cum erau. Cel puţin atâta timp cât nu avea nici o siguranţă că Ruth era tovarăşa pe care o aşteptase. Sau chiar şi siguranţa că îi putea permite femeii să trăiască dincolo de ziua de mâine. *S-o vindece!*

Vindecarea era imposibilă.

Reveni în camera de zi cu sticla desfundată. Ea îi zâmbi scurt în timp ce-i turna vin.

– Îţi admiram tapetul, spuse ea. Te face să crezi că te afli în mijlocul pădurii.

Robert mormăi ceva neinteligibil.

– Cred că ţi-a luat o mulţime de timp să-ţi pui la punct astfel casa, continuă ea.

– Ar trebui să ştii şi tu. Doar ai trecut prin aceeaşi situaţie.

– N-am avut astfel de probleme, replică ea. Casa noastră era mică. Congelatorul nostru era doar jumătate din cât este al tău.

– Cum de nu aţi rămas fără hrană? spuse el privind-o cu atenţie.

– Am rămas fără alimente congelate, replică ea. Trăiam din conserve.

Robert aprobă din cap. Era logic, trebui să recunoască în sinea sa. Şi totuşi, ceva nu-i plăcea. Ştia că îndoiala sa se baza doar pe intuiţie, dar ceva nu-i plăcea.

– Şi cu apa? se interesă.

Ea îl privi îndelung, tăcută.

– Nu crezi un cuvânt din ceea ce ţi-am spus, aşa-i? întrebă Ruth.

– Nu-i vorba de asta, răspunse el. Sunt pur şi simplu curios să aflu cum ai trăit.

– Nu-ţi poţi ascunde îngrijorarea din voce. Ai stat prea mult timp singur. Ţi-ai pierdut talentul de a-i înşela pe alţii.

Neville se încruntă, având sentimentul dezagreabil că femeia se juca cu el. *E ridicol,* argumentă în sinea sa. *E doar o*

femeie. Probabil că avea dreptate. Probabil că devenise un pustnic morocănos şi necuviincios. Dar ce importanţă avea?

– Povesteşte-mi despre soţul tău, zise Neville brusc.

O umbră uşoară îi întunecă faţa. Ruth îşi duse la buze paharul cu vin roşu.

– Nu acum. Te rog!

Robert se lăsă pe spate pe canapea, incapabil să-şi analizeze nemulţumirea nedefinită pe care o simţea.

Tot ceea ce spunea şi făcea ea putea fi doar rezultatul întâmplărilor prin care trecuse. Sau, la fel de bine, putea fi şi o minciună.

De ce să mintă? se întrebă Robert. Avea să-i testeze sângele în dimineaţa următoare. La ce i-ar fi folosit să mintă în această seară, când el avea să afle adevărul doar peste câteva ore?

– Ştii, spuse el încercând să mai destindă puţin atmosfera, mă tot gândeam... Dacă trei oameni au putut supravieţui molimei, atunci de ce n-ar fi putut-o face mai mulţi?

– Crezi că e posibil aşa ceva? întrebă ea.

– De ce nu? Trebuie să mai fi existat şi alţii care, dintr-un motiv sau altul, să fi fost imuni.

– Spune-mi mai multe lucruri despre microbii aceştia.

Bărbatul ezită o secundă, apoi puse jos paharul de vin. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune totul? Ce s-ar întâmpla dacă ea ar scăpa şi s-ar întoarce din moarte cu toate cunoştinţele pe care le avea *el?*

– Sunt o mulţime de detalii, declară.

– Spuneai mai înainte ceva despre cruce. Cum de ştii că-i adevărat?

– Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre Ben Cortman? întrebă el bucuros să reia un subiect pe care ea îl cunoştea deja, în loc să abordeze o problemă cu totul nouă.

– Vrei să spui că bărbatul pe care...

Aprobă din cap.

– Da. Vino aici, zise el, ridicându-se. Am să-ţi arăt.

În timp ce stătea în spatele ei privind prin vizor, îi simți mirosul părului și al pielii. Acest lucru îl făcu să se retragă puțin. *Nu-i ceva interesant?* își zise. *Nu-mi place mirosul. Precum Gulliver care se întoarce din țara cailor înțelepți, găsesc dezgustător mirosul ființei umane.*

– E cel de lângă stâlpul de telegraf, declară el.

Ruth scoase un mic sunet de încuviințare. Apoi spuse:

– Sunt atât de puțini. Unde sunt ceilalți?

– Am omorât cea mai mare parte dintre ei, dar reușesc să fie întotdeauna mai mulți decât le pot face eu față.

– Cum de mai există încă acel bec? Credeam că au distrus rețeaua electrică.

– L-am conectat la generatorul meu, așa încât să-i pot supraveghea.

– Nu sparg becul?

– Am montat un abajur foarte rezistent peste bec.

– Nu se urcă pe stâlp pentru a încerca să-l spargă?

– Am pus usturoi pe tot stâlpul.

Ea clătină din cap.

– Te-ai gândit la toate.

Făcând un pas înapoi, el o privi o clipă. *Cum poate privi atât de calmă* – se întrebă în sinea sa –, *cum de-mi poate pune atâtea întrebări, cum poate face atâtea comentarii, când nu mai departe de acum o săptămână îi văzuse pe cei de aceeași teapă cu cei de afară sfâșiindu-i soțul în bucătărie? Din nou îndoieli,* se gândi Robert. *Nu vor înceta niciodată?*

Dar știa că n-aveau să înceteze până ce nu avea să fie sigur în privința ei.

Apoi Ruth se îndepărtă de vizor.

– Vrei să mă scuzi un moment? zise ea.

Neville o urmări îndreptându-se spre baie și o auzi încuind ușa. După ce închise vizorul, se întoarse și el în camera de zi. Pe buze îi flutura un zâmbet crispat. Privi în jos spre adâncimile vinului roșiatic și-și trecu distrat mâna prin barbă.

Vrei să mă scuzi un moment?

Dintr-un motiv sau altul, cuvintele îi păreau grotesc de amuzante – păreau nişte verigi ale unei lumi de mult apuse. Emily Post[1] exprimându-se politicos prin cimitir. *Etichetă pentru vampiri.*

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Ce avea să se întâmple acum? Ce-i rezerva viitorul? Va mai fi ea alături de el peste o săptămână sau se va face scrum în focul ce nu se stingea niciodată?

Ştia că, în eventualitatea că ar fi fost infestată, trebuia să încerce s-o vindece, indiferent dacă avea să reuşească sau nu. Dar dacă nu era purtătoare de bacili? Într-un anume fel, era o posibilitate care îl călca şi mai mult pe nervi. În prima variantă, n-avea decât să-şi continue viaţa pe care o dusese până atunci, fără să-şi schimbe nici obiceiurile şi nici standardele impuse. Dar dacă ea urma să rămână, dacă aveau să stabilească o legătură, aveau să devină poate soţ şi soţie, să aibă copii...

Da, această eventualitate era mai terifiantă.

Îşi dădu seama brusc că devenise din nou un burlac înveterat şi irascibil. Nu se mai gândea câtuşi de puţin la soţia şi la copilul său, la viaţa de odinioară. Îi era de ajuns cea prezentă. Îi era teamă de posibilitatea de a accepta din nou responsabilităţi şi de a face sacrificii. Îi era teamă să-şi ofere iar inima unei femei, îi era teamă să-şi sfărâme lanţurile pe care le făurise în jurul inimii pentru a-şi stăpâni emoţiile. Îi era teamă să iubească din nou.

Când Ruth ieşi din baie, el stătea tot pe canapea, reflectând. Pick-up-ul pe care nu-l luase în seamă scotea un scrâşnet subţire.

Femeia ridică discul de pe platan şi îl aşeză pe cealaltă faţă. Începu cea de-a treia parte a simfoniei.

– Ei bine, ce-i cu Cortman? întrebă ea, aşezându-se.

El o privi absent.

---

[1] Emily Price Post (1873–1960) – scriitoare americană, autoritate în domeniul etichetei sociale (n.tr.)

– Cortman?

– Erai pe punctul de a-mi spune ceva despre el şi despre cruce.

– Oh! Ei bine, într-o noapte l-am adus aici înăuntru şi i-am arătat crucea.

– Ce s-a întâmplat?

Să o ucid acum? Să nu mai fac nici un fel de cercetări, s-o ucid şi s-o incinerez?

Înghiţi în sec. Astfel de gânduri erau o mărturie oribilă a lumii pe care o acceptase, o lume în care era mai uşor să ucizi decât să speri.

Ei bine, nu am ajuns încă atât de departe, îşi spuse. *Sunt un bărbat, nu un ucigaş.*

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea nervoasă.

– Poftim?

– Te holbezi la mine.

– Îmi pare rău, zise el cu răceală. Mă... mă gândeam, pur şi simplu.

Ruth nu mai scoase nici o vorbă. Îşi sorbi vinul şi el văzu că îi tremura mâna care ţinea paharul. Încercă să-şi interiorizeze gândurile. Nu dorea ca ea să ştie ce simţea.

– Mi-a râs în nas când i-am arătat crucea.

Ea aprobă din cap.

– Dar atunci când i-am fluturat Tora[1] prin faţa ochilor, am obţinut reacţia pe care o aşteptam.

– Tora... Tablele Legii – aşa cred că se numesc.

– Şi... ai obţinut o reacţie?

– Da. Îl legasem, dar când a văzut Tora, s-a eliberat şi m-a atacat.

– Ce s-a întâmplat?

Părea să-i fi dispărut din nou frica.

---

[1] Pentateuhul, prima parte din cele trei părţi ale Vechiului Testament la evrei (torăh = lege, în ebraică) (n.tr.)

– M-a pocnit cu ceva în cap. Nu-mi amintesc cu ce. Aproape că mi-am pierdut cunoştinţa. Dar, folosindu-mă de Tora, l-am făcut să se retragă spre uşă şi am scăpat de el.

– Oh!

– Vezi, aşadar, crucea n-a avut puterea pe care i-o acordă legenda. Teoria mea este că, la apariţia legendei în Europa – un continent predominant creştin –, crucea a devenit în mod natural simbolul apărării împotriva forţelor întunericului.

– Nu ţi-ai folosit pistolul împotriva lui Cortman?

– De unde ştii că aveam un pistol?

– Am... am presupus, răspunse ea. *Noi* aveam pistoale.

– Atunci trebuie să ştii că gloanţele nu au efect asupra vampirilor.

– Noi... n-am fost niciodată siguri, răspunse Ruth, apoi continuă repede: Ştii de ce se întâmplă asta? De ce nu-i afectează gloanţele?

Robert clătină din cap.

– Nu ştiu.

Rămaseră tăcuţi, ascultând muzica.

El ştia, dar, îndoindu-se din nou de ea, nu dorea să-i spună.

Prin experienţele pe vampirii morţi, descoperise că bacilii produceau un fel de clei care astupa găurile de gloanţe, de îndată ce acestea erau făcute. Gloanţele erau aproape imediat încapsulate şi, având în vedere că organismul era activat de microbi, un glonţ nu-l putea afecta. De fapt, organismul putea suporta un număr aproape indefinit de gloanţe, dacă luăm în consideraţie faptul că acel tip special de clei nu permitea pătrunderea glonţului cu mai mult de aproximativ un centimetru şi jumătate. A împuşca vampiri era ca şi cum ai fi aruncat pietricele în smoală.

În timp ce Robert stătea liniştit şi o privea, femeia îşi aranja faldurile halatului de baie în jurul picioarelor şi bărbatul surprinse o imagine fugară a unei coapse bronzate. În

loc să se simtă atras, bărbatul se simţi iritat. Era un gest tipic feminin, se gândi el, o mişcare artificială.

Pe măsură ce se scurgeau clipele, simţea cum se îndepărta din ce în ce mai mult de ea. Într-un anume fel, aproape că regreta faptul că o găsise. De-a lungul anilor, căpătase o anumită stare de pace. Acceptase singurătatea, descoperise că nu era chiar atât de rea. Şi acum acest lucru... care le punea capac la toate.

Se întinse după pipă şi punga cu tutun pentru a umple vidul momentului. Îndesă pipa cu tutun şi o aprinse. Pentru o clipă îi trecu prin minte că ar trebui, poate, s-o întrebe dacă nu cumva o deranja fumul. N-o întrebă.

Muzica se termină. Ruth se ridică, iar el o urmări în timp ce arunca o privire printre discuri. Era atât de zveltă, încât părea o fată tânără. *Cine-i ea?* se gândi Neville. *Cine este ea în realitate?*

– Pot să-l pun pe acesta? întrebă ea ridicând în sus un album.

El nici măcar nu-l privi.

– Dacă doreşti.

Ea se aşeză, în timp ce în încăpere începu să răsune al doilea *Concert pentru pian* de Rahmaninov. Privind-o fără nici o expresie, se gândi că gusturile ei muzicale nu erau prea elevate.

– Povesteşte-mi despre tine, îi ceru Ruth.

Altă întrebare tipic feminină, se gândi el. Apoi se mustră singur pentru excesivul său simţ critic. Ce rost avea să se enerveze îndoindu-se de ea?

– Nu-i nimic de povestit, răspunse Neville.

Femeia zâmbea din nou. *Râdea* de el?

– M-ai speriat de moarte azi după-amiază. Tu şi barba ta ţepoasă! Şi ochii aceia sălbatici...

Robert suflă fumul. *Ochi sălbatici? Ridicol. Ce încerca să facă? Să-l scoată din sărite cu isteţimea ei?*

– Ce ascunzi sub favoriţii ăia?

El încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

– Nimic interesant, răspunse. Pur şi simplu, o faţă obişnuită.

– Câţi ani ai, Robert?

Bărbatul înghiţi în sec. Era prima oară când îi spunea pe nume. Simţi o stranie emoţie la auzul numelui său pronunţat după atâta timp de o femeie. *Nu-mi spune aşa!* aproape că îi zise el lui Ruth. Nu dorea să micşoreze distanţa dintre ei. Dacă era infestată şi nu ar fi reuşit s-o vindece, dorea ca ea să rămână o străină de care să se poată debarasa uşor.

Femeia îşi întoarse capul.

– Nu trebuie să-mi vorbeşti dacă nu vrei, spuse ea calm. N-o să te deranjez. Mâine plec.

Muşchii lui Neville se încordară.

– Dar... începu el.

– Nu vreau să-ţi stric viaţa, continuă femeia. Nu trebuie să te simţi într-un fel obligat faţă de mine, doar pentru că... suntem singurii care am mai rămas.

Ochii bărbatului erau trişti atunci când o privi; simţi un sentiment fugar de vinovăţie la auzul acestor cuvinte. *De ce trebuie să mă îndoiesc!* îşi spuse în sinea sa. *Dacă este infestată, nu va scăpa cu viaţă.* Atunci de ce să-i fie frică?

– Îmi pare rău, zise el. Am... am stat singur atât de mult timp...

Ea nu-şi ridică privirea.

– Dacă vrei să vorbeşti, continuă, aş fi bucuros să-ţi... spun tot ce pot.

Ea ezită o clipă, apoi îl privi, fără ca ochii săi să-şi asume vreo obligaţie.

– *Aş vrea* să ştiu mai multe despre epidemie. Din cauza ei mi-am pierdut cele două fete. Şi tot ea a produs moartea soţului meu.

Neville o privi, apoi vorbi.

– E vorba de un bacil, o bacterie cilindrică. Creează o soluţie izotonică în sânge, face sângele să circule mai încet

decât de obicei, activează toate funcţiile corpului, trăieşte cu sânge proaspăt şi dezvoltă energie. Lipsit de sânge, microbul produce bacteriofage sau formează spori.

Ea îl privi inexpresiv. De-abia atunci îşi dădu seama că nu se putea să-l fi înţeles. Aceşti termeni, atât de familiari lui, ei îi erau complet străini.

– Ei bine, multe din aceste lucruri nu sunt atât de importante. A forma spori înseamnă a crea nişte corpuri ovale care au toate componentele de bază ale bacteriei în stare latentă. Bacteria face acest lucru atunci când nu are sânge proaspăt. Când vampirul-gazdă începe să se descompună, aceşti spori se lasă purtaţi de vânt şi caută noi gazde. Găsesc una, germinează şi încă un organism este infectat.

Ea clătină neîncrezătoare din cap.

– Bacteriofagele sunt proteine inanimate care sunt, de asemenea, create atunci când în organism nu pătrunde sânge. Numai că în acest caz, spre deosebire de spori, metabolismul anormal distruge celulele.

Rapid, îi povesti despre eliminarea imperfectă a reziduurilor din sistemul limfatic, despre usturoiul ce acţionează ca un element alergic ce produce anafilaxia, despre diferiţii purtători ai molimei.

– Şi atunci, de ce suntem noi imuni? întrebă ea.

El o privi lung pentru câteva clipe, fără a-i da vreun răspuns. Apoi, ridicând din umeri, zise:

– Nu ştiu ce mi-ar fi putut provoca mie imunitatea. În ceea ce mă priveşte, am fost muşcat de un liliac-vampir pe când mă aflam în Panama în timpul războiului. Şi, deşi nu pot s-o dovedesc, teoria mea este că liliacul întâlnise anterior un vampir adevărat şi fusese infectat cu microbul respectiv, microb care îl determinase apoi să caute mai degrabă sânge uman decât animal. Dar, până în clipa în care microbul a pătruns în organismul meu, a fost slăbit într-un fel sau altul de către propriul organism al liliacului. Bineînţeles că am fost cumplit de bolnav, dar n-am murit şi, ca rezultat,

corpul meu a devenit imun la acţiunea acestui microb. Oricum, asta-i teoria mea. Nu pot găsi o explicaţie mai bună.

– Dar... nu s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu alţii care locuiau acolo?

– Nu ştiu, răspunse el liniştit. Am omorât liliacul. Ridică din umeri. Poate că am fost prima fiinţă umană pe care o atacase.

Ruth îl privi fără a rosti vreun cuvânt, privirea ei cercetătoare făcându-l pe Neville să se simtă neliniştit. Acesta continuă să vorbească chiar dacă nu dorea cu adevărat s-o facă.

Îi povesti pe scurt principalul obstacol pe care îl întâlnise în studiul asupra vampirilor.

– La început, am crezut că ţăruşul trebuia să le atingă inimile, declară el. Credeam în legendă. Am descoperit că lucrurile nu stăteau aşa. Am înfipt ţăruşi în toate părţile corpurilor de vampiri şi aceştia au murit. Acest fapt m-a făcut să mă gândesc la hemoragie ca fiind adevărata cauză a morţii. Dar apoi, într-o bună zi...

Şi îi povesti despre femeia care se descompusese în faţa ochilor săi.

– Am ştiut atunci că nu putea fi vorba de hemoragie, continuă el, simţind o anumită plăcere în descrierea descoperirilor sale. Nu ştiam ce să fac. Apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat pur şi simplu.

– Ce? întrebă ea.

– Am folosit un vampir mort. I-am pus braţul într-un recipient cu vid artificial. I-am străpuns braţul sub vid. A ţâşnit sângele. Neville făcu o pauză... Dar asta a fost tot.

Ruth se holbă la el.

– Nu înţelegi, zise bărbatul.

– Ei bine... nu, admise ea.

– Când am lăsat aerul să intre în recipient, braţul s-a descompus.

Ruth continuă să-l fixeze cu privirea.

– Vezi tu, continuă Neville, bacilul este un saprofit facultativ. Trăieşte cu sau fără oxigen, dar între cele două situaţii există o anumită diferenţă. În interiorul organismului este anaerob şi intră în simbioză cu organismul. Vampirul îi asigură sânge proaspăt, bacteria îi asigură energia de care are nevoie vampirul pentru a obţine şi mai mult sânge proaspăt. Aş putea adăuga şi faptul că tot acest microb produce şi creşterea caninilor.

– Da? făcu ea.

– Când intră aerul, spuse el, situaţia se schimbă instantaneu. Microbul devine aerob şi, în loc să fie simbiotic, devine practic un parazit. Făcu o pauză. Îşi mănâncă gazda.

– Atunci ţăruşul... începu ea.

– Lasă aerul să pătrundă. Bineînţeles. Lasă aerul înăuntru şi produce o tăietură în carne, aşa încât acel tip special de clei secretat de corp nu mai poate funcţiona. Deci inima n-are nici o legătură cu toate acestea. Ceea ce fac acum e să tai încheieturile mâinilor destul de adânc pentru ca acel clei să nu acţioneze. Robert zâmbi uşor. Când mă gândesc la tot timpul pierdut cu confecţionarea ţăruşilor!...

Ea aprobă cu o mişcare a capului şi, observând că ţinea încă în mână paharul cu vin, îl puse jos.

– De aceea s-a descompus atât de rapid femeia despre care ţi-am povestit, continuă el. Era moartă de atâta timp, încât de îndată ce aerul i-a atins sistemul, bacilii au provocat dezagregarea spontană.

Ruth înghiţi în sec şi un fior îi străbătu corpul.

– E oribil, zise ea.

El o privi surprins. Oribil? Nu era oare ciudat? Nu se gândise la aşa ceva de ani de zile. Pentru el, cuvântul „oroare" devenise învechit. O suprasaturare de teroare face teroarea să devină curând doar un clişeu. Pentru Robert Neville, situaţia exista doar ca un simplu fapt natural. Fără nici un fel de adjective.

– Şi ce se întâmplă cu... cu cei care sunt în viaţă? întrebă ea.

– Ei bine, când le tai încheieturile, bacilul devine parazit. Dar, de obicei, vampirii mor din cauza unei simple hemoragii.

– *Simple...*

Ea se răsuci rapid şi-şi strânse buzele într-o linie subţire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ni... nimic. Nimic.

Robert zâmbi.

– Te obişnuieşti cu astfel de lucruri. Trebuie s-o faci.

Ea se cutremură din nou, iar muşchii gâtului i se contractară.

– Nu poţi trăi decât după *Regulamentul de Ordine stabilit de Robert în jungla,* zise el. Crede-mă, este singurul lucru pe care-l pot face. Este mai bine să-i las să moară din cauza bolii şi să se întoarcă... într-un mod mult mai teribil?

Ea îşi împreună mâinile.

– Dar ai spus că mulţi dintre ei sunt... sunt încă în viaţă, zise nervoasă. De unde ştii că nu vor *rămâne* în viaţă?

– Ştiu, răspunse el. Cunosc microbul, ştiu cum se multiplică. Indiferent cât timp le va trebui organismelor pentru a lupta împotriva acestui microb, până la urmă tot el va câştiga. Am preparat antibiotice, le-am injectat o mulţime. Dar nu aveau cum să dea rezultate atunci când pacienţii sunt deja bolnavi. Corpurile lor nu se pot împotrivi microbilor şi nu pot produce anticorpi în acelaşi timp. Crede-mă, nu se poate face. E o capcană. Dacă nu i-aş omorî, mai devreme sau mai târziu vor muri şi vor veni după mine. N-am de ales; n-am nici cea mai mică posibilitate de alegere.

Ambii rămaseră tăcuţi; singurul sunet din cameră era cel făcut de acul pick-up-ului pe şanţurile discului. Era continua să fixeze podeaua cu ochi trişti. Era ceva straniu, se gândi el, să se găsească în defensivă pentru un lucru pe care până ieri îl acceptase drept o necesitate. În toţi anii care se scurseseră nu luase niciodată în consideraţie posibilitatea de a se putea înşela. A fost nevoie de prezenţa ei pentru a-l face

să se gândească la astfel de lucruri. Erau niște gânduri stranii, complet străine.

– Chiar crezi că greșesc? o întrebă el cu o voce sceptică.

Ea își mușcă buza de jos.

– Ruth, zise Robert.

– Nu sunt eu în măsură s-o spun, răspunse femeia.

Capitolul XVIII

– Virginia!

Silueta întunecată se dădu îndărăt până la perete, în clipa când țipătul răgușit al lui Robert Neville străpunse bezna tăcută.

Se ridică brusc de pe canapea și fixă cealaltă latură a încăperii cu ochii cârpiți de somn, în timp ce pieptul i se ridica și cobora în ritmul bătăilor inimii, exact ca pumnii furioși care lovesc zidul unei temnițe.

Clătinându-se, se ridică în picioare, creierul fiindu-i încă adormit, incapabil să definească timpul sau locul în care se afla.

– Virginia? întrebă din nou cu o voce slabă și tremurând din tot corpul. Virginia?

– Eu... eu sunt, zise un glas slab din întuneric.

El făcu un pas nesigur spre dunga subțire de lumină care se strecura prin vizorul deschis. Clipi încet la vederea luminii.

Ea își trase răsuflarea în clipa când bărbatul întinse mâna și îi încleșta umărul.

– Sunt Ruth. *Ruth,* rosti, într-o șoaptă înspăimântată.

El rămase acolo legănându-se ușor în întuneric, ochii fixând fără să priceapă forma neclară ce se afla în fața lui.

– Ruth, repetă ea, de data aceasta mai tare.

Revenirea la realitate fu un adevărat șoc paralizant. Ceva îi răsucea niște noduri reci în stomac și în piept. Nu

era Virginia. Scutură brusc din cap şi-şi frecă ochii cu degete tremurătoare.

Apoi încremeni holbându-se, doborât brusc de o depresie nervoasă.

– Oh, murmură el slab. Oh, am...

Rămase locului, simţindu-şi corpul strecurându-se încet prin întuneric pe măsură ce mintea i se limpezea.

Se uită spre vizorul deschis, apoi spre femeie.

– Ce faci? întrebă cu o voce năclăită de somn.

– Nimic, răspunse ea nervoasă. N-am... n-am putut să dorm.

Brusc, clipi din ochi din cauza luminii aruncate de lampă. Mâinile i se desprinseră de pe întrerupătorul lămpii şi se răsuci pe călcâie. Femeia era încă lipită de perete, clipind şi ea, ţinându-şi pumnii încleştaţi pe lângă corp.

– De ce eşti îmbrăcată? întrebă Neville surprins.

Ruth înghiţi în sec, privindu-l fix. El îşi frecă din nou pleoapele şi-şi dădu pe spate părul lung care-i acoperea tâmplele.

– Mă... mă uitam pur şi simplu afară, răspunse Ruth.

– Dar de ce eşti îmbrăcată?

– N-am putut să dorm.

El continuă să o privească, puţin ameţit încă, dar simţind cum bătăile inimii i se încetinesc. Prin vizorul deschis, auzea urletele vampirilor, îl auzea pe Cortman strigând: „Neville, ieşi afară!" Îndreptându-se spre vizor, puse la loc micul capac de lemn şi se răsuci spre ea.

– Vreau să ştiu de ce eşti îmbrăcată, repetă.

– Fără nici un motiv anume, răspunse femeia.

– Erai pe punctul de a pleca în timp ce dormeam?

– Nu, eu...

– *Erai* sau nu?

Ea respiră precipitat în clipa în care o apucă de încheietura mâinii.

– Nu, nu, răspunse repede. Cum puteam s-o fac, cu toţi cei de afară?

Robert rămase nemişcat, respirând greoi, privindu-i faţa înspăimântată. Înghiţi uşor în sec, în timp ce-şi amintea şocul pe care-l avusese trezindu-se şi gândindu-se că ea era Virginia.

Brusc, îi dădu drumul mâinii şi se întoarse cu spatele. Şi el, care se gândise că trecutul era mort! Cât timp îi trebuia trecutului ca să moară?

Ea nu rosti nici un cuvânt în timp ce el îşi turnă un pahar plin ochi cu whisky şi-l dădu peste cap gâlgâind. Virginia, Virginia, se gândi nefericit, *încă eşti cu mine*. Închise ochii şi strânse puternic din dinţi.

– Acesta era numele ei? o auzi pe Ruth întrebându-l.

Muşchii i se contractară, apoi se relaxară.

– E în regulă, spuse el cu o voce stinsă. Du-te să te culci.

Ea se dădu câţiva paşi înapoi.

– Îmi pare rău, n-am vrut să...

Brusc, realiză că nu voia ca ea să se culce. Voia ca ea să stea cu el. Nu ştia de ce, pur şi simplu nu dorea să fie singur.

– Am crezut că eşti soţia mea, se auzi spunând. M-am trezit şi am crezut că...

Luă o gură de whisky şi tuşi când înghiţi greşit o parte din el. Ruth rămase în umbră, ascultând.

– Vezi tu, ea s-a întors, spuse Robert. Am îngropat-o, dar s-a întors într-o noapte. Arăta... arăta exact ca tine. O siluetă, o umbră. *Fără de viaţă*. Dar s-a întors. Am încercat s-o ţin cu mine. Am încercat, dar ea nu mai era aceeaşi... Tot ce dorea ea...

Încercă să-şi înăbuşe suspinul care-i ieşea din piept.

– Propria mea soţie, continuă el cu o voce tremurătoare, s-a reîntors pentru a-mi bea sângele!

Trânti paharul de tăblia barului. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă agitat spre vizor, se răsuci din nou şi se întoarse, oprindu-se apoi în faţa barului. Ruth nu spuse nimic; rămase pur şi simplu în întuneric, ascultând.

– Am omorât-o din nou, declară el. A trebuit să-i fac acelaşi lucru ca şi celorlalţi. Propriei mele soţii. Ceva i se rupse în glas. Un ţăruş, continuă cu o voce teribilă. A trebuit să înfig în ea un ţăruş. Era singurul lucru pe care ştiam să-l fac. A...

Nu putu să termine. Rămase acolo mult timp, tremurând necontrolat, cu ochii închişi.

Apoi vorbi din nou.

– Am făcut-o acum aproape trei ani. Eu încă îmi amintesc scena, o văd încă în minte. Ce poţi tu să faci? Ce poţi tu să faci? Trânti un pumn în bar în momentul când simţi din nou suferinţa mentală. Oricât de mult aş încerca, nu pot uita, schimba sau scăpa vreodată de ea.

Îşi trecu prin păr degetele tremurătoare.

– Ştiu ce simţi, chiar ştiu. La început nu ştiam, nu aveam încredere în tine. Eram în siguranţă în mica mea cochilie. Acum... Clătină încet din cap. Totul s-a dus într-o secundă. Adaptare, securitate, pace – totul a dispărut.

– Robert.

Vocea ei era la fel de spartă şi de pierdută ca şi a lui.

– De ce suntem astfel pedepsiţi? întrebă ea.

Neville îşi trase răsuflarea cu zgomot.

– Nu ştiu, răspunse cu o voce amară. Nu există răspuns, nu există motiv. Aşa e dat să fie.

Era aproape de el acum. Şi brusc, fără ezitare sau reţinere, o trase lângă el; erau doi oameni ţinându-se strâns unul pe celălalt, în imensitatea mută a nopţii.

– Robert, Robert.

Mâinile ei îl mângâiau şi se încleştau de spatele lui în timp ce braţele lui o strângeau cu putere; cu ochii închişi lipiţi de părul ei mătăsos şi cald.

Buzele lor rămaseră împreunate mult timp, iar braţele ei se strângeau cu disperare în jurul gâtului bărbatului.

Apoi se treziră aşezaţi în întuneric, lipiţi unul de celălalt, ca şi cum toată căldura din lume s-ar fi aflat în corpurile

lor şi ar fi dorit s-o împartă între ei. Neville simţi ridicarea şi coborârea sânilor ei în timp ce îl ţinea strâns şi îşi lipea faţa de gâtul lui. Îşi trecea mâinile mari prin părul ei, dezmierdându-l şi pipăindu-i firele mătăsoase.

– Îmi pare rău, Ruth.

– Îţi pare rău?

– Regret că m-am purtat atât de crud cu tine, că nu am avut încredere în tine.

Ea rămase tăcută o bucată de vreme, ţinându-l strâns.

– Oh, Robert, zise ea apoi, e atât de nedrept! Atât de *nedrept!* De ce suntem încă în viaţă? De ce nu suntem cu toţii morţi? Ar fi mai bine dacă am fi morţi cu toţii.

– Sssst, ssst, făcu el simţind cum un sentiment anume i se revarsă năvalnic din inimă şi din minte. Totul va fi bine.

Simţi cum îşi clatină încet capul.

– Va fi, va fi, repetă el.

– Cum ar putea fi?

– *Va fi!* accentuă bărbatul, deşi ştia că nu credea de fapt acest lucru, deşi ştia că aceste cuvinte nu erau decât un rezultat al tensiunii sufleteşti în care se afla.

– Nu, replică ea. Nu.

– Ba da, va fi. Va fi, Ruth.

Neville nu socoti cât timp rămaseră acolo, ţinându-se strâns în braţe. Uită totul, uită timpul şi locul; erau doar ei doi, având nevoie unul de celălalt, supravieţuitori ai unei terori întunecate, îmbrăţişându-se pentru că se descoperiseră unul pe altul.

Apoi îşi dori să facă ceva pentru ea, dori s-o ajute.

– Vino. Haide să facem nişte teste.

Ea se crispa în braţele lui.

– Nu, nu, zise el repede. Nu-ţi fie frică. Sunt sigur că nu vom găsi nimic în neregulă. Iar dacă vom găsi, o să te vindec. Jur că o să te vindec, Ruth!

Femeia îl privea prin întuneric, fără a rosti nici un cuvânt. Robert se ridică şi o trase după el, tremurând din cauza

unei emoţii pe care nu o mai simţise de ani şi ani. Dorea s-o vindece, s-o ajute.

– Lasă-mă s-o fac. Nu-ţi voi face rău. Îţi promit. Trebuie *să ştim*. Să aflăm cu certitudine. Apoi ne vom putea face planuri şi vom acţiona în consecinţă. Te voi salva, Ruth. O voi face. Sau, dacă nu, voi muri eu însumi.

Ea era încă încordată.

– Vino cu mine, Ruth.

Acum, după ce îl părăsise de emoţie toată puterea, nu mai avea nimic care să-l susţină şi tremura ca un paralitic.

O conduse în dormitor. Când văzu la lumina lămpii cât de înspăimântată era, o trase lângă el şi îi mângâie părul.

– E în regulă. În regulă, Ruth. Indiferent ce vom găsi, totul va fi în regulă. Nu înţelegi?

O aşeză pe un taburet; faţa ei era complet lipsită de expresie şi tremura din tot corpul, în timp ce el trecea acul pe deasupra unei lămpi Bunsen.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– E în regulă acum, spuse blând. E în regulă.

Ruth închise ochii în clipa în care Neville înfipse acul. Simţea durerea în propriul său deget pe măsură ce apăsa pentru a stoarce sânge, pe care îl întindea apoi pe o lamelă.

– Gata, gata, zise el neliniştit, trecând o bucăţică de bumbac peste buricul degetului femeii.

Simţea cum el însuşi tremura necontrolat. Indiferent cât de mult ar fi încercat să se stăpânească, nu reuşea. Degetele îi erau aproape incapabile să pregătească lamela, iar el continua s-o privească pe Ruth şi să-i zâmbească, încercând să-i alunge expresia de frică şi de încordare de pe chip.

– Să nu-ţi fie frică. Te rog. Te voi vindeca, dacă eşti infectată. O voi face, Ruth. O voi face!

În timp ce el lucra, ea rămase aşezată fără a scoate nici un cuvânt, privindu-l doar cu ochi apatici. Îşi frământa fără încetare mâinile în poală.

– Ce vei face dacă... dacă *sunt infectată?* întrebă mai apoi.

– Nu sunt sigur. Încă nu. Dar sunt o mulţime de lucruri pe care le putem face.

– Ce?

– Să folosim vaccinuri.

– Ai spus că nu au nici un efect, îi reaminti ea cu o voce puţin tremurătoare.

– Da, dar... Se întrerupse în momentul când introduse lamela de sticlă în microscop.

– Robert, ce ai putea face?

Ea împinse într-o parte taburetul, în timp ce el se aplecă deasupra microscopului.

– Robert, nu te uita! îl rugă Ruth brusc, cu o voce imploratoare.

Dar el văzuse deja. Nu-şi dădu seama că respiraţia i se oprise. Ochii lui lipsiţi de orice expresie îi întâlniră pe ai ei.

– Ruth, şopti el cu o voce în care se citea un şoc evident.

Ciocanul de lemn se abătu asupra frunţii lui.

Robert Neville simţi cum îi plesneşte capul de durere şi nu se mai poate ţine pe picioare. Prăbuşindu-se într-o parte, răsturnă microscopul. Genunchiul său drept lovi podeaua şi el privi în sus, uluit, spre faţa contorsionată de spaimă a femeii. Ciocanul se abătu din nou asupra lui şi Neville urlă de durere. Căzu în genunchi şi palmele atinseră podeaua în timp ce se prăbuşea înainte. Auzi suspinul ei, venind parcă de la o sută de kilometri depărtare.

– Ruth, murmură el.

– *Ţi-am spus* să n-o faci! strigă femeia.

Îi prinse picioarele şi atunci ea îl lovi cu ciocanul şi a treia oară, de data aceasta în ceafă.

– *Ruth!*

Mâinile lui Robert Neville deveniră neputincioase şi alunecară pe gambele ei, luând cu ele şi un strat de bronz. Se prăbuşi cu faţa în jos, iar degetele i se încleştară convulsiv în timp ce bezna îi lua în stăpânire creierul.

Capitolul XIX

Când deschise ochii, în casă nu se auzea nici un sunet.

Preț de o clipă rămase nemișcat, privind confuz podeaua. Apoi se ridică cu un mârâit. O serie de ace i se înfipseră în creier și se prăbuși din nou pe podeaua rece, apăsându-și capul care părea să-i explodeze. Din gâtlej îi ieși un sunet nedeslușit.

După câteva minute se ridică încet, ținându-se de marginea banchetei. Podeaua se legăna sub el și Robert se încordă cu ochii închiși și cu picioarele tremurânde.

Un minut mai târziu, reuși să ajungă la baie, împleticindu-se. Își aruncă apă rece pe față și se așeză pe marginea căzii, apăsându-și un prosop rece și ud pe frunte.

Ce se întâmplase? Continuă să clipească și să fixeze pardoseala din dale albe.

Se ridică și se îndreptă încet spre camera de zi. Era goală. Ușa din față era pe jumătate deschisă în lumina cenușie a dimineții. Ea plecase. Apoi își reaminti. Se îndreptă cu greu spre dormitor, folosindu-se de pereți pentru a găsi drumul.

Biletul se afla pe bancheta de lângă microscopul răsturnat. Cu degetele înțepenite, apucă foaia de hârtie și se îndreptă spre pat. Se lăsă pe el cu un geamăt și ridică scrisoarea în fața ochilor. Dar literele erau neclare și scrise neglijent. Scutură din cap și închise ochii. După un timp reuși să citească:

Robert,

Acum ştii. Ştii că te spionam, ştii că aproape tot ce ţi-am spus a fost o minciună.

Totuşi, scriu aceste rânduri pentru că vreau să te salvez, dacă pot.

Când mi s-a încredinţat pentru prima dată sarcina să te spionez, eram complet indiferentă faţă de viaţa pe care o duceai. Pentru că am avut cu adevărat un soţ, Robert. Tu l-ai ucis.

Dar acum totul este diferit. Ştiu acum că ai fost obligat să acţionezi în situaţia în care te aflai, aşa cum am fost şi noi. Suntem infestaţi. Dar ştii deja acest lucru. Ceea ce nu înţelegi încă este faptul că vom rămâne în viaţă. Am găsit un mijloc ca s-o facem şi, cu timpul, vom forma o nouă societate. Vom termina definitiv cu acele creaturi nenorocite cărora le-a fost refuzată moartea. Şi, deşi mă rog să nu fie aşa, s-ar putea să decidem să te omorâm pe tine şi pe toţi cei asemănători ţie.

Cei ca mine? se gândi el, tresărind. Dar continuă să citească.

Voi încerca să te salvez. Le voi spune că eşti prea bine înarmat pentru a te ataca acum. Foloseşte-te de timpul pe care ţi-l dau, Robert! Pleacă din casă, du-te în munţi şi salvează-te. Acum suntem doar câţiva. Dar mai devreme sau mai târziu vom fi şi noi bine organizaţi şi nimic din ceea ce le-aş putea spune nu-i va opri să te distrugă. Pentru numele lui Dumnezeu, Robert, pleacă acum, cât mai poţi!

Ştiu că s-ar putea să nu mă crezi. S-ar putea să nu crezi că acum putem trăi la soare scurte perioade de timp. S-ar putea să nu crezi că bronzul de pe corpul meu nu era altceva decât machiaj. S-ar putea să nu crezi că acum putem trăi cu microbul în corpurile noastre.

De aceea îţi las una din pastilele mele.

Le-am luat tot timpul cât m-am aflat aici. Le păstram în cureaua din jurul taliei. Vei descoperi că este alcătuită dintr-o combinaţie de sânge defibrilant şi un medicament. Nu ştiu exact care. Sângele hrăneşte microbii, iar medicamentul le împiedică multiplicarea. Descoperirea acestei pastile a fost cea care ne-a salvat de la moarte şi ne ajută acum să formăm o nouă societate.

Crede-mă, ceea ce-ţi spun este adevărat. Salvează-te!

Şi iartă-mă. N-am vrut să te lovesc, aproape m-a ucis faptul că a trebuit s-o fac. Dar eram atât de teribil de înfricoşată din pricina a ceea ce ai fi putut face când ai fi descoperit adevărul.

Iartă-mă pentru că a trebuit să te mint despre atât de multe lucruri. Dar te rog să crezi următoarele: când eram împreună în întuneric, unul lângă celălalt, nu te spionam. Te iubeam.

Ruth

Citi din nou scrisoarea. Apoi îşi lăsă mâinile să-i atârne şi rămase nemişcat, fixând podeaua cu ochi goi. Nu putea crede aşa ceva. Clătină încet din cap şi încercă să înţeleagă, dar revelaţia îl depăşea.

Se îndreptă nesigur spre banchetă. Ridică în sus mica pastilă chihlimbarie, o ţinu în palmă, o mirosi şi o gustă. Se simţea de parcă toată siguranţa dată de raţiune se îndepărta treptat de el. Întregul cadru în care trăise până atunci se prăbuşea, iar acest fapt îl înspăimânta peste măsură.

Şi totuşi, cum să combată dovezile? Pastila, bronzul care se luase de pe piciorul ei, faptul că mergea prin soare, reacţia ei la usturoi.

Se lăsă pe taburet şi privi ciocanul de lemn care zăcea pe podea. Încet, anevoios, mintea sa începu să analizeze dovezile.

Când o văzuse prima dată, fugise de el. Să fi fost o stratagemă? Nu, fugise cu-adevărat înspăimântată. Trebuie

să fi fost luată prin surprindere de strigătul său, chiar dacă se aştepta la aşa ceva, şi uitase cu totul despre sarcina pe care o avea de îndeplinit. Apoi, mai târziu, când se calmase, îl făcuse să creadă că reacţia ei la usturoi provenea de fapt de la un stomac deranjat. Minţise, zâmbise şi simulase o acceptare fără de speranţă, obţinând treptat toate informaţiile după care fusese trimisă. Când se hotărâse să plece, nu putuse s-o facă din cauza lui Cortman şi a celorlalţi. Atunci se deşteptase el. Se îmbrăţişaseră, se...

Lovi bancheta cu pumnul. *„Te iubeam."* Minciună. Minciună! Mototoli hârtia şi o aruncă, plin de amărăciune.

Furia făcu să-i revină durerea insuportabilă din ceafă şi îşi apăsă ambele mâini în jurul capului, închizându-şi ochii cu un geamăt.

Apoi ridică privirea. Se săltă încet de pe taburet şi aşeză la loc pe masă microscopul.

Ştia că restul scrisorii nu era o minciună. O ştia – fără pastilă, fără nici o dovadă a vreunui cuvânt sau a memoriei. Ştia chiar şi ceea ce Ruth şi ceilalţi ca ea păreau să nu ştie.

Privi mult timp prin ocular. Da – ştia. Şi recunoaşterea a ceea ce vedea îi schimbă întreaga viaţă. Cât de tâmpit şi nepriceput se simţea pentru că nu prevăzuse niciodată acest lucru! Mai ales după ce citise acea frază de o sută, de o mie de ori. Dar atunci n-o apreciase niciodată la justa-i valoare. Era o frază scurtă, dar cu un înţeles decisiv.

Bacteria era capabilă de mutaţie.

PARTEA A IV-A

IANUARIE 1979

Capitolul XX

Sosiră noaptea. Sosiră în maşinile lor de culoare întunecată, cu proiectoare, cu arme, cu topoare şi suliţe. Sosiră din întuneric, în sunete de motoare puternice, cu braţele lungi ale reflectoarelor apărând de după colţul bulevardului şi concentrându-se pe Cimarron Street.

Robert Neville stătea lângă vizor când apărură. Lăsase deoparte o carte şi stătea acolo, privind leneş în jur, în timp ce fasciculele de lumină împroşcau cu alb feţele lipsite de sânge ale vampirilor, iar aceştia se răsuceau pe călcâie şi se holbau cu ochi întunecaţi de animal la luminile orbitoare.

Neville făcu un salt înapoi din faţa vizorului, cu inima bătându-i puternic din cauza şocului brusc. Rămase pentru o clipă tremurând în camera întunecată, fără să poată hotărî ce trebuia să facă. Muşchii gâtului i se contractară şi putu să audă urletul motoarelor maşinilor chiar şi prin izolarea fonică a casei. Se gândi la pistoalele din birou, la puşca mitralieră de pe bancul de lucru, se gândi să-şi apere casa împotriva atacatorilor.

Apoi îşi strânse atât de puternic pumnii încât unghiile i se înfipseră în carne. Nu, luase o decizie pe care o gândise cu multă grijă în timpul ultimelor luni. Nu avea să lupte.

Simţind o senzaţie de gol în stomac, se apropie din nou de vizor şi privi afară.

Strada luminată de reflectoarele puternice devenise scena unor acţiuni violente. Bărbaţi se repezeau la bărbaţi,

bocănitul cizmelor răsuna pe caldarâm. Apoi răbufni o împuşcătură, stârnind un ecou cavernos, apoi alte împuşcături.

Doi vampiri bărbaţi se prăbuşiră pe o parte. Patru bărbaţi îi apucară de braţe şi îi săltară în sus, în timp ce alţi doi înfipseră vârfurile strălucitoare ale suliţelor în piepturile vampirilor. Faţa lui Neville se schimonosi în timp ce ţipetele răsunau în noapte. Respira greoi privind din casă ceea ce se întâmpla pe stradă.

Bărbaţii în costume de culoare închisă ştiau exact ce aveau de făcut. Se vedeau vreo şapte vampiri, şase bărbaţi şi o femeie. Bărbaţii îi înconjurară pe cei şapte, le imobilizară mâinile şi le înfipseră adânc în corp suliţele ascuţite ca briciul. Sângele împroşcă caldarâmul întunecat, iar vampirii pieriră unul după altul. Neville simţea cum tremură din ce în ce mai violent. Aceasta era noua societate? Cuvintele îi fulgerară prin minte. Încercă să se convingă că bărbaţii aceia erau obligaţi să procedeze aşa cum o făceau, dar şocul aduse cu el o îndoială cumplită. Trebuiau să acţioneze astfel, trebuiau să ucidă atât de brutal? Trebuiau să ucidă cu atâta zarvă în timpul nopţii, când vampirii puteau fi ucişi în linişte în timpul zilei?

Robert Neville simţi cum îi tremurau pumnii încleştaţi. Nu-i plăcea ceea ce vedea, nu-i plăcea acest masacru metodic. Semănau mai mult cu nişte gangsteri, nu cu nişte oameni forţaţi să acţioneze într-o situaţie dată. Pe feţele lor, albe şi rigide în lumina reflectoarelor, se observau expresii de triumf răutăcios. Erau feţe crude şi lipsite de orice emoţie.

Brusc, Neville simţi cum se cutremură violent, amintindu-şi ceva. Unde era Ben Cortman?

Ochii săi măturară strada, dar nu-l putu zări pe Cortman. Îşi lipi şi mai tare faţa de vizor şi privi din nou în sus şi în jos pe stradă. Îşi dădu seama că nu dorea ca ei să-l găsească pe Cortman, nu dorea să-l ucidă în acelaşi fel şi pe el. Cu un şoc interior pe care nu-l putea analiza în graba

acelui moment, realiză că era mai legat afectiv de vampiri decât de călăii acestora.

Acum, cei şapte vampiri zăceau încovrigaţi, nemişcaţi în bălţile lor de sânge furat. Luminile reflectoarelor se plimbau continuu în jurul străzii, despicând noaptea. Neville îşi întoarse capul în clipa când raza orbitoare atinse faţada casei sale. Apoi lumina se deplasă şi el privi în stradă.

Un strigăt. Ochii lui Neville se îndreptară spre locul pe care se fixaseră reflectoarele.

Încremeni.

Cortman se afla pe acoperişul casei de vizavi. Se îndrepta spre coş, târându-se pe bucăţile de şindrilă.

Lui Neville îi trecu brusc prin minte că Ben Cortman stătuse ascuns în acel coş în tot acest timp şi simţi cum îl apucă disperarea. Strânse puternic din dinţi. De ce nu căutase cu mai multă atenţie? Nu-şi putu reprima sentimentul pe care-l resimţise la gândul că Ben avea să fie ucis de aceşti străini brutali. Obiectiv vorbind, ideea era lipsită de sens şi totuşi sentimentul persista. *Nu ei trebuiau să-l termine definitiv pe Cortman.*

Dar nu putea face nimic.

Cu ochi deprimaţi şi chinuiţi, urmări cum lumina reflectoarelor se concentra asupra corpului contorsionat al lui Cortman, felul în care mâinile albe îşi căutau puncte de sprijin pe acoperiş, încet, încet, ca şi cum Cortman ar fi avut tot timpul la dispoziţie. *Grăbeşte-te!* Neville simţi cum i se contractă muşchii la aceste cuvinte nerostite. Se simţi încordându-se în ritmul mişcărilor încete şi agonizante ale lui Cortman.

Bărbaţii nu strigară, dar reacţionară prompt. Îşi ridicară puştile şi noaptea fu din nou sfâşiată de zgomotele împuşcăturilor.

Neville aproape că simţi gloanţele în propriul corp. Fu scuturat de un tremur convulsiv ce urmărea corpul lui Cortman tresăltând sub impactul gloanţelor.

Şi totuşi Cortman continua să se târască, iar Neville îi văzu faţa albă şi dinţii încleştaţi. *Sfârşitul lui Oliver Hardy,* îşi zise, *moartea comediei şi a întregului râs din lume.* Nu mai auzea canonada continuă. Nu mai simţea nici măcar lacrimile care-i curgeau pe obraji. Ochii îi erau aţintiţi asupra siluetei diforme a vechiului său prieten care urca centimetru cu centimetru pe acoperişul scăldat de lumina strălucitoare.

Cortman se ridică în genunchi şi se prinse de marginea coşului cu degete cuprinse de mişcări spasmodice. Corpul i se clătină în momentul când îl loviră alte gloanţe. Ochii săi negri străluceau în lumina reflectoarelor, iar buzele îi erau retrase într-un mârâit mut.

Apoi, când îl văzu stând în picioare lângă coş, faţa lui Neville deveni albă şi încordată în timp ce-l urmărea pe Cortman care începea să-şi ridice piciorul drept.

Rafala unei mitraliere ciurui cu plumbi corpul lui Cortman. Pentru o clipă, acesta rămase drept sub ploaia de metal fierbinte, cu mâinile tremurătoare ridicate deasupra capului şi cu o expresie de sfidare fanatică deformându-i chipul palid.

– Ben, murmură Neville într-o şoaptă croncănitoare.

Corpul lui Ben Cortman se îndoi din mijloc, se aplecă înainte şi se prăbuşi. Alunecă şi se rostogoli încet în jos pe acoperişul de şindrilă, apoi căzu în gol. În liniştea profundă ce se lăsase, Neville auzi bufnetul corpului de cealaltă parte a străzii. Cu ochii plini de suferinţă, urmări cum oamenii se repezeau cu sulițele spre corpul ce se zvârcolea pe jos.

Apoi Neville închise ochii, iar unghiile îi lăsară urme adânci în carnea palmelor.

Tropăit de cizme. Neville făcu un salt înapoi în întuneric. Rămase în mijlocul camerei, aşteptându-i să-i rostească numele şi să-i spună să iasă afară. Se ţinea drept şi ţeapăn. *Nu am de gând să lupt,* îşi zise cu toată tăria. Chiar dacă

dorea să lupte, chiar dacă îi ura deja pe oamenii în costume închise la culoare, cu puștile și lăncile lor pătate de sânge...

Dar nu avea de gând să o facă. Ajunsese la această decizie după o gândire adâncă. Făceau ceea ce trebuiau să facă, deși cu o violență inutilă și cu o aparentă plăcere. El îi omorâse pe semenii lor, iar acum ei trebuiau să-l captureze pentru a-și salva viețile. Nu va lupta. Se va lăsa la bunul plac al justiției noii lor societăți. Când aveau să-i strige numele, avea să iasă din casă și să se predea; aceasta era hotărârea sa.

Dar ei nu-l strigară. Neville făcu un salt înapoi, respirând greoi, în clipa în care lama toporului se înfipse adânc în ușa din față. Tremura, în sufrageria cufundată în întuneric. Ce făceau? De ce nu-l strigaseră pentru a se preda? Nu era un vampir, era un om ca și ei. Ce făceau?

Se răsuci pe călcâie și privi spre bucătărie. Loveau cu topoarele și în ușa din spate, baricadată cu scânduri. Făcu un pas nervos, spre hol. Ochii săi înfricoșați se plimbau de la ușa din față la cea din spate. Simțea cum inima îi bate cu putere. Nu înțelegea, nu înțelegea!

Cu un mârâit de surpriză făcu un salt în hol în timp ce interiorul casei se umplu de zgomotul împușcăturilor. Bărbații trăgeau în încuietoarea ușii din față. O altă împușcătură răsunătoare făcu să-i țiuie urechile.

Și brusc, știu. Nu aveau să-l ducă în fața unui tribunal. Aveau de gând să-l extermine.

Cu un mormăit înspăimântat, alergă în dormitor. Bâjbâi cu mâini tremurătoare în sertarul biroului.

Se îndreptă din mijloc, cu picioarele tremurând, dar cu pistoalele în mâini. Dar dacă aveau de gând să-l ia prizonier? Judecase situația după faptul că nu-l strigaseră pentru a-l chema afară. În casă nu era nici o lumină; poate că se gândiseră că el plecase deja.

Rămase tremurând în întunericul dormitorului, neștiind ce să facă, scoțând din gât niște sunete terorizate. De

ce nu plecase!? De ce n-o ascultase şi nu plecase? Nebun, asta fusese!

Unul din pistoale îi căzu din mâna lipsită de vlagă în clipă în care uşa din faţă se prăbuşi înăuntru. Paşi grei răsunară în camera de zi şi Robert Neville se dădu încet înapoi, ţinând bine celălalt pistol între degetele rigide şi lipsite de sânge. Nu aveau să-l omoare fără luptă!

Lovindu-se de banchetă, icni. Rămase acolo, încordat. În camera din faţă unul dintre bărbaţi spuse ceva ce el nu putu înţelege, apoi lanternele luminară holul. Neville îşi ţinu respiraţia. Simţea cum încăperea se învârtea în jurul său. Aşadar, acesta era sfârşitul. Era singurul lucru la care se putea gândi. *Aşadar, acesta era sfârşitul.*

Încălţări grele răsunară în hol. Degetele lui Neville se încordară şi mai mult pe pistol, iar ochii fixară cadrul uşii, plini de o frică sălbatică.

Intrară doi bărbaţi.

Razele albe ale lanternelor făcură înconjurul camerei, apoi se opriră pe faţa sa. Cei doi se dădură brusc înapoi.

– Are un pistol! strigă unul dintre ei şi trase.

Neville auzi glonţul izbind peretele deasupra capului. Apoi pistolul îi tresări în mână, aruncându-i urme de lumină pe faţă. Nu trăgea în nici unul din cei doi în mod special; continua doar să apese automat pe trăgaci. Unul dintre bărbaţi scoase un ţipăt de durere.

Apoi Neville simţi o izbitură violentă, ca de baston, în piept. Se dădu înapoi împleticindu-se, iar corpul îi fu străbătut de o durere arzătoare şi inegală. Mai trase o dată, apoi căzu în genunchi, iar pistolul îi scăpă dintre degete.

„L-ai nimerit!" auzi pe cineva strigând în clipa când se prăbuşi cu faţa în jos. Încercă să se întindă după pistol, însă o cizmă întunecată îl calcă pe mână, zdrobindu-i-o. Neville îşi retrase mâna cu un horcăit şi fixă podeaua cu ochi împăienjeniţi de durere.

Mâini aspre îl apucară de subsuori şi-l ridicară în sus. Continua să se întrebe când aveau să-l împuşte. *Virgi*, se gândi el, *Virgi, acum vin la tine.* Durerea din piept era asemănătoare cu cea produsă de un şuvoi de plumb topit turnat de la mare înălţime. Simţi şi auzi scrâşnetul cizmelor pe podea şi-şi aşteptă moartea. *Vreau să mor în propria mea casă*, se gândi. Se zbătu fără convingere, dar ei nu se opriră. Durerea cruntă, produsă parcă de nişte dinţi de ferăstrău, îi străbătu pieptul în timp ce-l târau prin camera din faţă.

– Nu, gemu el. Nu!

Durerea i se scurse din piept şi-l lovi în cap precum un baston cu ţepi. Totul prinse a se învârti în întuneric.

– Virgi, murmură el într-o şoaptă răguşită.

Iar oamenii întunecaţi îi târâră trupul inert afară din casă. În noapte. Într-o lume care acum era a lor, care nu-i mai aparţinea.

Capitolul XXI

Un sunet; un foşnet în aer. Robert Neville tuşi fără vlagă, apoi se strâmbă când durerea îl fulgeră în piept. Un geamăt chinuit îi ieşi de pe buze, iar capul i se răsuci uşor pe perna boţită. Sunetul deveni mai puternic – un adevărat concert de bubuituri. Mâinile i se mişcară încet pe lângă corp. De ce nu-i îndepărtează focul din piept? Simţea cărbuni fierbinţi pătrunzând prin rănile din carne. Încă un geamăt, agonizant şi lipsit de voinţă, îi contorsionă buzele cenuşii. Apoi ochii i se deschiseră.

Se holbă fără să clipească vreme de un minut la tavanul acoperit cu un tapet grosolan. Durerea care îi pulsa în piept se micşora sau se accentua la nesfârşit. Faţa i se preschimbase într-o mască încordată a rezistenţei la durere. Dacă s-ar fi relaxat, chiar şi numai pentru o secundă, l-ar fi învăluit complet; trebuia să lupte cu ea. În primele minute, fu capabil să-şi stăpânească durerea, suferind sub junghiurile ei arzătoare. Apoi, după o bucată de vreme, creierul începu să-i funcţioneze, încet, ca o maşină care se poticneşte, porneşte şi se opreşte, învârtindu-şi şi blocându-şi angrenajele.

Unde mă aflu? Era primul său gând. Durerea era cumplită. Privi în jos spre piept şi văzu că era acoperit cu un bandaj larg, în mijlocul căruia se ridica şi cobora sacadat o pată mare, umedă şi roşie. Închise ochii şi înghiţi în sec. *Sunt rănit,* se gândi el. *Sunt grav rănit.* Gura şi gâtul îi erau uscate ca iasca. *Unde mă aflu, unde mă aflu...*

Apoi își aminti: oamenii întunecați și atacul asupra casei sale. Știu unde se afla chiar înainte de a-și întoarce încet capul, cu o mișcare care îi provocă durere, și de a vedea ferestrele zăbrelite din cealaltă parte a cămărutei. Privi îndelung ferestrele, cu fața încordată și dinții încleștați. Sunetul venea de afară; acel sunet ușor și neclar.

Își lăsă din nou capul pe pernă și rămase nemișcat, cu ochii ațintiți spre tavan. Îi venea greu să înțeleagă acel moment, cu toate implicațiile lui. Era greu de crezut că nu era un coșmar. Petrecuse mai mult de trei ani singur în casă. Și acum, asta...

Dar nu putea să ignore durerea ascuțită din piept și nici nu putea să nu ia în considerație felul în care pata aceea umedă și roșie devenea din ce în ce mai mare. Închise ochii. *Voi muri*, se gândi el.

Încercă să înțeleagă acest lucru. Și tot nu reuși. În ciuda faptului că trăise cu moartea în față în toți acești ani, în ciuda faptului că dusese o existență pe muchie de cuțit deasupra hăului nesfârșit al morții – în ciuda tuturor acestor lucruri, tot nu înțelegea. Moartea propriei persoane rămânea încă un lucru aflat dincolo de orice înțelegere.

Era încă întins când ușa din spatele său se deschise.

Nu se putea răsuci; îl durea prea tare. Rămase întins și ascultă pașii care se apropiară de pat, apoi se opriră. Își ridică privirea, dar persoana respectivă nu intrase încă în câmpul său vizual. *Călăul meu*, își zise, *justiția acestei noi societăți*. Închise ochii și aștepta.

Pașii se auziră din nou și, după câteva secunde, știu că persoana se afla chiar lângă pat. Încercă să înghită, dar gâtlejul îi era prea uscat. Își plimbă limba peste buze.

– Ți-e sete?

O privi cu niște ochi slăbiți și, brusc, inima începu să-i bată cu putere. Circulația mai rapidă a sângelui îi intensifică pe neașteptate durerea, așa încât nu-și mai putu reprima un

geamăt de agonie. Își răsuci capul pe pernă, își mușcă buzele și strânse frenetic în pumn pătura. Pata roșie se mări și mai mult.

Acum ea se afla în genunchi, ștergându-i transpirația de pe frunte, atingându-i buzele cu o pânză rece și umedă. Durerea începu treptat să se atenueze și el îi putu desluși fața. Neville rămase nemișcat, fixând-o cu o privire plină de durere.

– Așa deci, rosti, în cele din urmă.

Ea nu-i răspunse. Se ridică și se așeză pe marginea patului.

Îi șterse din nou sprâncenele, apoi se întinse pe deasupra lui și o auzi turnând apă într-un pahar.

Durerea îl sfredeli în clipa când își ridică puțin capul pentru a bea. *Așa trebuie să fi simțit și ei când sulițele le pătrundeau în corp,* se gândi Robert. Această agonie sfâșietoare, pătrunzătoare, pierderea sângelui dătător de viață...

Capul îi căzu din nou pe pernă.

– Mulțumesc, murmură el.

Ea tăcea, privindu-l cu o expresie stranie de simpatie și de detașare. Părul ei roșcat era strâns într-o coadă și prins la spate. Trăsăturile feței îi erau bine reliefate și reflectau o puternică stăpânire de sine.

– N-ai vrut să mă crezi, nu-i așa? întrebă femeia.

O tuse scurtă îi umflă obrajii. Deschise gura și inspiră aerul umed al dimineții.

– Te-am... te-am crezut, zise el.

– Atunci de ce n-ai plecat de acolo?

Robert încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să iasă. Înghiți, apoi trase din nou aer în piept.

– N-am... putut, murmură. Aproape că am făcut-o de câteva ori. O dată chiar mi-am împachetat lucrurile și... am pornit. Dar n-am putut, n-am putut... pleca. Eram prea

legat de... de casă. Era o obişnuinţă, exact... exact ca obişnuinţa de a trăi. M-am... obişnuit cu ea.

Ochii ei scrutară faţa lui transpirată şi Ruth strânse tare din buze în timp ce-i ştergea din nou fruntea.

– Acum e prea târziu, spuse ea. Ştii asta, nu-i aşa?

Ceva îi pocni în gât atunci când înghiţi în sec.

– Ştiu, răspunse el.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi contracte buzele.

– De ce te-ai împotrivit? întrebă femeia. Aveau ordin să te aducă nevătămat. Dacă nu ai fi tras în ei, nu te-ar fi rănit.

Muşchii gâtului i se contractară.

– Ce importanţă are... gâfâi el.

Ochii i se închiseră şi strânse puternic din dinţi pentru a face faţă durerii.

Când îi deschise din nou, ea era tot acolo. Expresia nu i se schimbase.

Neville zâmbi slab şi chinuit.

– Societatea... voastră este... cu siguranţă una excelentă, reuşi el să rostească. Cine sunt acei... acei gangsteri care au venit după mine? Completul... de judecată?

Privirea ei era lipsită de orice pasiune. *S-a schimbat,* se gândi el brusc.

– Noile societăţi sunt întotdeauna primitive, răspunse ea. Ar trebui să ştii asta. Într-un anume fel, suntem un grup revoluţionar, intrând din nou în posesia societăţii prin violenţă. E ceva inevitabil. Violenţa nu-ţi este străină. Ai ucis. De multe ori.

– Numai pentru... a supravieţui.

– Exact pentru asta ucidem şi noi, declară calm femeia. Pentru a supravieţui. Nu le putem permite celor morţi să existe alături de cei vii. Creierele lor sunt alterate, ei există numai pentru un singur scop. *Trebuie* să fie distruşi. Ştii asta, ca unul care i-a ucis şi pe morţi, *şi* pe vii.

Robert respiră adânc şi o durere fulgerătoare îi străbătu corpul. Ochii îi erau plini de suferinţă în timp ce se cutremura. *Trebuie să se termine cât mai curând,* se gândi el. *Nu mai pot suporta prea mult.* Nu, moartea nu-l înspăimânta. Nu o înţelegea, dar nici nu-i era frică.

Chinul se atenuă şi ceaţa de pe ochi se risipi. Privi în sus spre chipul ei liniştit.

– Sper să fie aşa, zise el. Dar... dar le-ai văzut feţele când... au ucis? Înghiţi convulsiv. Plăcere, murmură. Plăcere pură.

Zâmbetul ei era abia schiţat şi reţinut. *S-a schimbat complet,* îşi zise Robert.

– Ţi-ai văzut vreodată faţa în timp ce ucideai? Îi tamponă sprâncenele cu bucata de cârpă. Eu am văzut-o – îţi aminteşti? Era înspăimântătoare. Şi atunci nici măcar nu ucideai, pur şi simplu mă urmăreai pe mine.

El închise ochii. *De ce o ascult?* Devenise o persoană fără minte, convertită la această nouă violenţă.

– Poate că ai văzut plăcerea exprimată pe feţele lor, zise femeia. Nu e ceva surprinzător. Sunt tineri. Şi *sunt* ucigaşi – ucigaşi aleşi pentru aşa ceva, ucigaşi legali. Sunt respectaţi şi admiraţi pentru crimele lor. Dar la ce te poţi aştepta de la ei? Sunt doar nişte oameni supuşi greşelilor. Iar oamenii pot învăţa să ucidă cu plăcere. E o poveste veche, Neville. Ştii asta.

El o privi. Zâmbetul ei forţat era zâmbetul unei femei care încerca să renunţe la feminitate în favoarea datoriei.

– Robert Neville, declară ea, ultimul reprezentant al vechii rase.

Faţa bărbatului se contractă.

– Ultimul, murmură el, simţind cum îl apasă singurătatea deplină.

– Cel puţin din câte ştim noi, zise ea degajat. Eşti cu adevărat unic. Când vei fi mort, nu va mai rămâne nimeni ca tine în societatea noastră stranie.

El privi spre fereastră.

– Sunt... oameni... afară.

Ruth aprobă din cap.

– Aşteaptă.

– Moartea mea?

– Execuţia ta.

Simţi cum corpul i se încordează când privi în sus spre ea.

– Mai bine te-ai grăbi, zise el fără teamă, cu o nuanţă de sfidare în vocea răguşită.

Priviră lung unul la celălalt. Apoi ceva păru să se schimbe în atitudinea ei. Faţa îi deveni inexpresivă.

– Ştiam, zise ea moale. Ştiam că nu-ţi va fi frică.

Cu o mişcare impulsivă, îşi puse mâna peste a lui.

– Când am auzit prima dată că li se ordonase să se îndrepte spre casa ta, am fost gata să vin acolo şi să te avertizez. Dar apoi am ştiut că, dacă mai erai încă acolo, nimic nu te va determina să pleci. Am vrut să încerc să te ajut să evadezi după ce te-au adus aici. Dar mi-au spus că ai fost impuşcat şi am ştiut că şi această evadare era imposibilă.

Un zâmbet îi flutură pe buze.

– Sunt bucuroasă că nu ţi-e frică, declară femeia. Eşti foarte curajos. Vocea îi deveni mai moale. Robert...

Rămaseră tăcuţi şi el îi simţi mâna încleştându-se pe a sa.

– Cum se face că ai putut... veni aici? întrebă Neville.

– Sunt ofiţer în noua societate.

Mâna lui se mişcă.

– Nu-i... nu-i lăsa... Tuşi cu sânge. Nu-i lăsa să... devină... prea brutali. Prea lipsiţi de inimă...

– Ce aş putea eu... începu ea, apoi se opri. Îi zâmbi. Voi încerca.

El nu mai putu continua. Durerea devenea mai puternică. Se răsucea şi pătrundea ca un animal de pradă în corpul lui. Ruth se aplecă peste el.

– Robert, ascultă-mă. Intenţionează să te execute. Chiar dacă eşti rănit. Trebuie s-o facă. Oamenii au stat

acolo, aşteptând toată noaptea. Sunt îngroziţi de tine, Robert, te urăsc. Şi-ţi vor viaţa.

Ridică brusc mâna şi-şi descheie bluza. Scoase din sutien un pachetel şi i-l puse în mâna dreaptă.

– E tot ce pot face, Robert, şopti ea, pentru a-ţi uşura sfârşitul. Te-am avertizat, *ţi-am spus* să pleci. Vocea i se frânse. Robert, nu te poţi lupta cu atât de mulţi.

– Ştiu.

Cuvintele nu-i erau decât nişte sunete în gâtlej.

Ea rămase o clipă lângă pat, cu o privire de sinceră compătimire întipărită pe faţă. *Venirea ei aici şi atitudinea ei atât de oficială n-au fost decât o poză de complezenţă,* se gândi Neville. *Îi era frică să fie ea însăşi. Pot înţelege acest lucru.*

Ruth se aplecă peste el şi buzele ei reci se aşezară peste ale sale.

– Vei fi cu ea în curând, murmură în grabă.

Apoi se îndreptă din mijloc, cu buzele strânse. Îşi încheie cei doi nasturi de sus ai bluzei. Îl privi lung, apoi rămase cu ochii aţintiţi pe mâna lui dreaptă.

– Ia-le curând, murmură ea şi se răsuci rapid pe călcâie.

Îi auzi paşii pe podea. Uşa se trânti şi auzi cum este încuiată, închise ochii şi simţi cum lacrimi calde îi izvorăsc de sub pleoape. *La revedere, Ruth.*

La revedere, tuturor.

Apoi, brusc, respiră rapid. Adunându-şi toate puterile, se ridică în capul oaselor. Refuză să se lase doborât de durerea arzătoare care îi explodă în piept. Strângând puternic din dinţi, se ridică în picioare. Pentru un moment aproape că se prăbuşi, dar îşi recăpătă echilibrul şi porni împleticindu-se, abia simţindu-şi picioarele care îi tremurau continuu.

Se rezemă pe pervazul ferestrei şi privi afară.

Strada era plină de oameni. Se mişcau neîncetat în lumina cenuşie a dimineţii, sunetul conversaţiilor semănând cu bâzâitul unui milion de insecte.

Privi toată acea mulțime de oameni – cu mâna stângă încleștându-se de bare, cu degetele lipsite de sânge, cu ochii cuprinși de febră.

Apoi, cineva îl zări.

Pentru o clipă, vocile deveniră mai puternice și se auziră câteva strigăte.

Urmă o tăcere bruscă, de parcă o pătură groasă le-ar fi acoperit capetele. Încremeniră cu toții privind în sus spre el cu fețele lor albe. Robert se holbă și el. Și deodată, se gândi – *eu sunt cel anormal acum.* A fi normal e un concept majoritar, standardul multor oameni, nu acela al unuia singur.

Brusc, ideea respectivă se corelă cu ceea ce văzu pe fețele lor – teamă, groază, oroare pură – și știu că le era frică de el. Pentru ei era o calamitate teribilă pe care n-o mai întâlniseră niciodată, o calamitate mai rea chiar și decât boala cu care ajunseseră să conviețuiască. Era un spectru invizibil care lăsase, drept mărturie a faptului că exista, trupurile lipsite de sânge ale celor iubiți. Înțelegea ceea ce simțeau ei și de aceea nu-i ura. Mâna lui dreaptă se încleștă pe micul pachețel cu pastile. Atâta timp cât sfârșitul nu era violent, atâta timp cât nu trebuia ca în fața ochilor lor să se desfășoare o vărsare de sânge...

Robert Neville privi către noii locuitori ai acestui Pământ. Știa că nu face parte dintre ei; știa că, exact ca și vampirii, el era anatema și teroarea neagră ce trebuia distrusă. Și brusc, în ciuda durerii, ideea respectivă îl făcu să râdă.

Un chicotit transformat în tuse îi umplu gâtlejul. Se răsuci pe călcâie și se rezemă de perete în timp ce dădu pe gât pastilele. *Ciclu complet,* se gândi el în clipa când letargia finală i se strecură în membre. *Ciclu complet.* O nouă teroare născută din moarte, o nouă superstiție ce pătrundea în fortăreața invulnerabilă a veciei.

Sunt o legendă.